

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 57

Ple del Parlament

Sessió 31, segona i darrera reunió, dijous 9 de març de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre el plurilingüisme i les llengües oficials 300-00136/11	3
Interpel·lació al Govern sobre la seva resposta al problema de l'ocupació d'habitatges 300-00137/11	10
Interpel·lació al Govern sobre la regeneració democràtica 300-00138/11	16
Interpel·lació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Girona 300-00139/11	23 23
Interpel·lació al Govern sobre la futura llei de salut i social 300-00140/11	29
Interpel·lació al Govern sobre el balanç del primer any des de l'aprovació de la Resolució 17/XI, sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional 300-00141/11	36
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat 302-00117/11	43
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 11/2014, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia 302-00118/11	50
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'acollida a Catalunya 302-00121/11	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç d'un any de govern 302-00119/11	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Lleida 302-00120/11	75
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre una república catalana d'acollida 302-00122/11	85

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 31.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre el plurilingüisme i les llengües oficials

300-00136/11

Molt bon dia a totes i tots. El desè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre el plurilingüisme i les llengües oficials; presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per exposar-la, té la paraula la senyora María José García Cuevas..., o l'Esperança? (*Rialles. Pausa.*) Diu que està venint, eh? Ens esperem que arribi. (*Veus de fons.*) Molt bon dia. (*Rialles.*) Ha arribat al punt, diputada.

María José García Cuevas

Bueno, gracias presidenta. *Consellera*, señoras y señores diputados, hace unas semanas debatíamos sobre la conveniencia de que el sistema educativo mejore las competencias en lenguas extranjeras de nuestros alumnos mediante una educación plurilingüe que garantice la equidad y la igualdad de oportunidades, introduciendo las lenguas extranjeras, incluso como vehiculares.

Lo que no tiene sentido es que se defienda la enseñanza plurilingüe excluyendo alguna lengua oficial; no ya por una cuestión lingüística o académica, que también, sino por una cuestión de derechos individuales. Hemos explicado muchas veces que los catalanes tenemos derecho a estudiar en catalán, tenemos derecho a estudiar en castellano, y también en aranés, derechos que no se satisfacen solamente estudiando las lenguas catalana, castellana o aranesa, y así lo interpreta el Tribunal Constitucional en numerosas sentencias que ahora no vamos a repetir.

Este es nuestro modelo legal, el de la conjunción lingüística, de las leyes de normalización y de política lingüística del 83 y del 98, el modelo avalado por el Tribunal Constitucional, también el modelo del Estatut y de la LEC, donde conviven, como lenguas de enseñanza, en proporciones diferentes según los entornos lingüísticos, las lenguas oficiales, todas, sin exclusión. Y esta es la verdadera *escola catalana*, *l'escola de tots*, *l'escola legal*, ajustada a la Constitución, y al Estatut; modelo que podría cambiarse, pero que hoy sigue vigente y que hay que cumplir.

La inmersión lingüística en catalán, es decir, la exclusividad del catalán como lengua de enseñanza es legal como una estrategia puntual, justificada para reforzar el conocimiento del catalán en una zona determinada, durante un tiempo, y siempre como una opción voluntaria, pero imponer la enseñanza del catalán en todas las materias, en todos los centros, a todos los alumnos, es un modelo ilegal. No por una cuestión de lenguas, sino de derechos. Y me dirán que no lo imponen, que son los centros los que definen su proyecto lingüístico, pero no nos engañemos, porque la Generalitat es la responsable de la oferta educativa, y, por tanto, impone, permite o avala, como prefieran, este sistema ilegal, que en su conjunto vulnera derechos individuales porque no da opción.

Se defiende el sistema de inmersión universal, permanente y obligatorio, porque, dicen, los alumnos acaban la enseñanza obligatoria con un buen nivel de catalán y de castellano. Y a esta afirmación hay que oponer tres razones de sentido común. La primera es que no podemos contrastar este buen nivel, porque las únicas pruebas de conocimiento de castellano, que es la lengua oficial que se excluye, son las pruebas de competencia básica de la Generalitat, que actúa como juez y parte. No podemos saber, por

tanto, qué nivel tienen nuestros estudiantes en relación con el resto de España, como imprudentemente se afirma desde la Generalitat, no hay una prueba común. Tampoco las antiguas evaluaciones de diagnósticos nos sirven, porque cada comunidad pasaba su propia prueba a los alumnos que seleccionaba la propia comunidad. Y PISA tampoco nos sirve, porque en Cataluña PISA se pasa en catalán.

La segunda razón es que los sistemas bilingües no son peores que la inmersión para aprender el castellano sin perjudicar el conocimiento del catalán, al revés, y las pruebas las tenemos en que los alumnos de los centros privados plurilingües obtienen mejor nivel, mejores puntuaciones, tanto en las pruebas de competencias básicas en catalán y en castellano, como en PISA, que, decimos, mide la competencia en catalán.

Y la tercera razón es que, aunque la inmersión universal, permanente y obligatoria en catalán fuera el mejor sistema para aprender el castellano y para aprender el catalán, que ya hemos visto que no es así, no se puede imponer con carácter universal, por una cuestión legal, de vulneración de derechos individuales.

Lo importante en todo esto no son las lenguas, sino las personas, sus derechos. Cuando la Generalitat defiende la inmersión en catalán, porque se alcanza un buen nivel de las dos lenguas oficiales, que no es así, además de mintiendo, está intoxicando el debate, porque la cuestión no son las lenguas, son las personas, sus derechos. Si las personas tienen derecho a elegir la lengua de escolarización y a estudiar en un modelo de conjunción lingüística, que es el modelo de la Ley de política lingüística del 98, la Generalitat no puede vulnerar estos derechos imponiendo un modelo de exclusividad de una lengua –de la catalana, en este caso.

De hecho, la Generalitat no impuso desde el principio la inmersión, porque sabía que no podía. La estrategia fue progresiva, con una política de hechos consumados. Se inició el curso 83-84, al amparo de la ley de normalización, aplicando un programa de inmersión lingüística en diecinueve escuelas de Santa Coloma; progresivamente fue llegando hasta setecientas escuelas de inmersión en el curso 89-90, y, finalmente, el curso 92-93 se extendió con carácter universal y obligatorio a todo el sistema, que dejó de ser bilingüe.

Lo curioso es que a los alumnos que habían estudiado en el sistema bilingüe –es decir, anterior al 92–, la Generalitat los habilitaba con el nivel C de catalán. Por tanto, se reconocía la validez del bilingüismo para alcanzar un nivel satisfactorio de catalán. En resumen, si lo que importa, como dice la Generalitat, son los niveles de conocimiento de las lenguas, nada impide que la enseñanza sea bilingüe, sin excluir al catalán, pero tampoco al castellano.

Pero es que, como decimos, no es una cuestión de lenguas, no es una cuestión académica o pedagógica, es una cuestión de personas, de derechos individuales y, por tanto, de libertades democráticas. Podemos aceptar vivir en un entorno que limita nuestras libertades o no, y, desde luego, nosotros nos inclinamos por la segunda opción, y por eso llevamos años defendiendo lo que creemos que es el sentido común, también el interés general, pero que también es lo que avalan los organismos internacionales y nuestro marco legal.

Empecemos por la UNESCO, que siempre se ha posicionado a favor de los derechos lingüísticos en el ámbito de la enseñanza; pero, ojo, a favor de los derechos de todos, no de unos a costa de otros. En 2003 publicó, la UNESCO, el documento La educación en un mundo plurilingüe, donde planteó tres directrices a los estados miembros, para aplicar a la educación en el siglo XXI. Primero, enseñanza en lengua materna como elemento de calidad y éxito escolar. Segundo, educación bi- o plurilingüe, como elemento de igualdad y de integración en sociedades bi- o plurilingües. Y tercero, la enseñanza de otras lenguas, como elemento de entendimiento y educación intercultural.

Es evidente, por lo que les he dicho, que la UNESCO no avalaría el sistema de inmersión obligatoria y exclusiva en catalán, como un sistema de calidad, de éxito, de equidad y de cohesión, como nos repite la propaganda institucional, porque es de sentido común que es más fácil estudiar en tu propia lengua –al menos, una parte del temario–, y es de sentido común que se aplique un trato equitativo a todas y cada una de las lenguas oficiales, sin excluir a ninguna, para no perjudicar a nadie. Esto sí es equitativo, esto sí cohesiona, todos afrontan la misma dificultad y ven su lengua reconocida. Y así se recoge en nuestra legalidad, que es coherente con las directrices de la UNESCO y también con el sentido común y con el interés general.

La cuestión es: ¿por qué aplicó la Generalitat, a partir del 92, un modelo educativo ilegal, que vulnera derechos y libertades y contrario a las directrices internacionales? Vemos que no hay motivos pedagógicos, porque si la Generalitat estuviera tan convencida de las bondades del sistema de inmersión daría libertad a las familias para elegir este sistema tan positivo y pediría pruebas estatales de castellano que certifiquen este supuesto buen nivel. Sin embargo, los propios dirigentes que imponen la inmersión llevan a sus hijos a escuelas trilingües, negando a otros lo que ellos eligen.

En segundo lugar, tampoco parece que el fin último de todo esto sea defender y primar la lengua catalana, porque otros sistemas son igual de eficaces y no generan el rechazo que genera la imposición lingüística. La verdad, la razón de esta imposición universal de la inmersión exclusiva en catalán desde hace veinticinco años es..., más bien parece política. La inmersión es y ha sido una de las herramientas de construcción nacional –estructura de Estado, que se diría ahora– para diferenciar el sistema educativo y a los alumnos catalanes, todo lo posible, del resto de España, para crear una escuela propia, diferente, incompatible y ajena a la realidad del sistema educativo español.

Pero la Generalitat, por eso, no excluye solo el castellano porque sea la lengua común con el resto de españoles, sino que, además, incumple la normativa básica y se inventa y explica que en Cataluña basta con cumplir la LEC. Las consecuencias de esta actitud, desleal y desobediente, la sufren los alumnos, como vemos ahora en la prueba final de bachiller, que, si no se adecúa a la prueba oficial –que no es la PAU 2017, que está derogada desde hace tres años–, los estudiantes catalanes podrían no ser admitidos en las universidades de fuera de Cataluña y en las catalanas quizá tampoco. Y esto es lo que tiene inventarse una realidad que no es legal ni oficial. La escuela pública catalana, dirigida desde los distintos gobiernos de la Generalitat, lleva veinticinco años haciendo política, ocultando la realidad, incumpliendo la normativa catalana, estatal, constitucional; todo al servicio de una ruptura: la ruptura cultural, sentimental y lingüística con el resto de España.

El efecto de todo esto en el ámbito que hoy nos ocupa, la enseñanza plurilingüe y el respeto por las lenguas oficiales, es doble. Por una parte, se está empobreciendo la educación de quien, prefiriendo una enseñanza intensiva en catalán, tendría una opción a una enseñanza más rica, más abierta, más variada, si el castellano mantuviera una presencia mínima, como dice la ley, del 25 por ciento. Y estamos seguros que, si dar una asignatura en inglés no perjudica el conocimiento del catalán, tampoco lo tendría que perjudicar dar una asignatura en castellano. Por otra parte, se está vulnerando el derecho de quien, legítimamente y amparado por la legalidad y la jurisprudencia, quiere optar a que su hijo aprenda a leer y a escribir, primero, en catalán... –perdón–, primero en castellano –el catalán ya lo hemos tratado en el primer punto; primero en castellano–, introduciendo también el catalán, y a través de un modelo bilingüe.

La cuestión es, *consellera*, si usted entiende que la inmersión universal no se puede imponer, que el modelo legal es la conjunción, y si usted está, o no, por garantizar los derechos lingüísticos de todos, o solo de una parte; si este nuevo plurilingüismo que dicen, del que nos hablan, excluye o no al castellano como lengua vehicular, y si esto va a seguir siendo así.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon la senyora Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Meritxell Ruiz i Isern)

Bon dia. Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Jo crec que ha fet afirmacions molt grosses, diputada, en contra de l'escola catalana, aquí davant. Intentaré fer un debat el més serè possible. Perquè aquí en fem molts, de debats sobre educació, i és positiu; però vull assenyalar que vostès, i també el Grup de Ciutadans, del que parlen més, quan parlen d'educació, és de llengua.

I vostès diuen que no ens preocupem per allò que preocupa la ciutadania, però és que resulta que vostès es preocupen per un tema que a Catalunya no preocupa, que és l'escola catalana. I volen generar polèmica en un punt que té un gran consens de país. I tanta obsessió al final em portarà a pensar que no sé si volen realment un model d'escola catalana, que ha assolit grans fites. Fins i tot, provocant, provocant, com ha fet l'Estat es-

panyol a la LOMCE, no se'n surten. I el Govern espanyol ha provocat tant que té tota la comunitat educativa en contra; no només la catalana, sinó també l'espanyola, que avui justament ha convocat una vaga contra la llei que vostès van aprovar.

I, escolti'm, insultant l'escola insulta els nostres docents. I dir que els nostres docents fan política no és just. Miri, l'escola evidentment que és un dels pilars fonamentals de la societat, en la mesura en que forma i prepara els alumnes, els futurs ciutadans. I tot coneixement, com vostè sap, es transmet i es construeix fonamentalment a través de la llengua. I la nostra, el català, constitueix una part essencial, també, de la nostra identitat. I en aquest país, Catalunya, que és terra de pas i terra d'acollida, hem fet de la llengua no un instrument de divisió, no un instrument de treure drets, sinó una eina de cohesió i de convivència. I l'escola, per tant, té el dret, no només de conservar-la, sinó de donar-la en herència a les generacions futures com a part del patrimoni comú, i té el deure també de consolidar-la i d'enriquir-la.

L'escola catalana ha conegut adversitats molt grans al llarg de la història, i ha arribat, fins i tot, a estar prohibida. I en el model d'escola s'utilitza, sí, el català com a llengua habitual per garantir que tots els alumnes coneguïn per igual les dues llengües oficials a Catalunya, i també l'aranès a la Vall d'Aran; sense la qual cosa, sense aquest domini, el que no tindrien és els mateixos drets ni les mateixes oportunitats acadèmiques ni professionals. I aquesta presència majoritària del català a l'escola no fa sinó mirar de compensar els usos lingüístics de la nostra societat en molts àmbits en els quals la incorporació del català com a llengua habitual encara és minoritària.

I la voluntat de preservar la llengua pròpia i la cohesió social del país ens ha permès superar enormes canvis socials i demogràfics i socioculturals que han suposat les successives onades migratòries, que en poc temps han fet canviar la fisonomia d'aquest país. I l'escola catalana ha fet un gran esforç en això; un gran esforç humà i material. I per això no acceptem que faci aquesta crítica tan ferotge. I per això ens sap tan greu que el menyspreï tant.

Això que vostès critiquen tant, la immersió, és un mètode educatiu. Vostès segueixen dient que això és ideologia, i no ho és. La immersió és un model pedagògic d'ensenyament amb un objectiu lingüístic, que és adquirir la competència comunicativa en dues llengües. La seva proposta de bilingüisme o de trilingüisme parteix d'un equívoc: que si aprenem català..., o l'aprenentatge del català perjudica el castellà, i que amb percentatges iguals d'hores el coneixement és igual. Escolti'm, no es tracta de percentatges, es tracta d'aprenentatges, i vostès estan més obsessionats en parlar de nombre d'hores que d'aprenentatges.

I obvien –i això és important– que l'alumne no només té un entorn escolar ni és l'únic lloc on els nostres alumnes fan servir una llengua o moltes llengües, sinó que els alumnes tenen un entorn familiar, social, de mitjans, d'amics, on aprenen i utilitzen diferents llengües. I en aquests àmbits –i només cal que doni un tomb pel nostre país–, sàpiga que la llengua dominant és el castellà. I tenim el mateix interès que vostès en que aprenguin molt bé el castellà, però també tenim interès en que aprenguin el català. I el que és del tot cert és que no podem tractar igual dues llengües que no tenen ni el mateix nivell de coneixement, ni el mateix nivell d'ús mediàtic, ni el mateix nivell de protecció per part de l'Estat.

I, miri, si té a bé de mirar l'informe de política lingüística..., perquè vostè també en la seva proposició, en la seva interpel·lació deia que volia parlar de política lingüística. Si té a bé de mirar l'últim informe de política lingüística del 2015, que són les dades més recents, veurà que el 40 per cent de la població de Catalunya no sap escriure el català i el 20 per cent no el sap parlar. I, fins i tot, si ho mira per poblacions al gràfic de capacitat per parlar el català, tenim municipis a Catalunya on el 50 per cent de la població no té capacitat de parlar català. I, escolti'm, sap què vol dir això? Que hem de tornar a reforçar la immersió justament per garantir la igualtat dels fills d'aquesta població a conèixer el català (*alguns aplaudiments*), perquè els seus pares no tenen capacitat per parlar-lo. I no estem parlant d'ús lingüístic, estem parlant de coneixement. Tenim ciutats del nostre país on el 50 per cent de la població no sap parlar català.

I si vol parlem d'usos. Miri, tenim àmbits de Catalunya on el 52 per cent de la població usa el castellà, davant del 20 per cent que ho fa en català, o del 20 per cent que alter-

na el català i el castellà. El que li puc garantir és que no tindrà dret, una persona, a triar si vol parlar en català, en castellà o en altres llengües si no domina el català. I en moltes parts del nostre país tenim molts dels nostres ciutadans que no poden triar si parlen en català o en castellà perquè el català no el saben. Per tant, seguirem reforçant l'aprenentatge i seguirem reforçant la immersió.

I, miri, el que fem és complir la llei; encara que això, vostès, sembli que no ho vulguin sentir. Tenim la Llei d'educació. Una llei d'educació que en el seu article 10 diu que els currículums han de garantir el ple domini de les llengües oficials, catalana i castellana, i de l'aranès a l'Aran, en finalitzar l'ensenyament obligatori. I tenim un article 11 que diu que el català, com a llengua vehicular de Catalunya, és la llengua normalment emprada com a llengua vehicular i d'aprenentatge. I també tenim una llei que diu que els alumnes no poden ser separats ni en centres ni en grups classe diferents per raó de llur llengua.

I, escolti'm, això, vostès, que van recórrer la llei al Tribunal Constitucional, aquest punt va ser un punt que no van recórrer. Per tant, aquest punt és plenament vigent. I això és el que estem fent, aplicar la llei. Complim la llei; la catalana, però també l'Estatut d'autonomia i la Constitució espanyola, perquè no tenim cap sentència en contra d'això.

I, escolti'm, les famílies no tenen dret a triar llengua, tenen dret a triar escola i tenen dret a rebre un ensenyament que els garanteixi el ple domini de les dues llengües; aquest és el seu gran equívoc. Les persones al que tenen dret és a poder dominar les dues llengües. I això és justament el que fa el sistema educatiu català. La immersió, els agradi o no, el que garanteix és que tot l'alumnat a Catalunya conegui el català i el castellà. I sense immersió i amb les dades que li acabo de donar, hauria de poder acceptar, com a mínim, que com que el domini del català no està garantit, per tant, estaríem traient un dret que té tot alumne, que és aprendre el català.

I quin és aquest model d'escola? Doncs, miri, un model que va més enllà de la immersió, que aposta per un model de plurilingüisme competencial integrador que situa el català com a llengua vehicular de referència i com a eix vertebrador de l'aprenentatge. I, escolti'm, la garantia de l'aprenentatge d'unes llengües no es pot centrar en una distribució equitativa de les hores en què s'imparteixen les matèries, sinó en com s'aprenen aquestes llengües. Perquè el repte està en l'enfocament metodològic i en l'organització del contingut en l'aprenentatge; és a dir, en el model educatiu adequat a cada context per obtenir els resultats que volem. Per tant, es tracta d'harmonitzar el sistema, no pas d'homogeneïtzar-lo, que és el que volen fer vostès.

I amb això, l'objectiu del nostre sistema és dotar els alumnes d'aquesta competència lingüística de manera consistent i en la llengua d'escolarització, en català, també en castellà i en tantes altres llengües com sigui possible. Per tant, expliquin-ho bé: vostès no volen que les persones tinguin dret a triar llengua, perquè aquest dret no existeix. Vostès potser el que volen és que no hi hagi un coneixement del català per part de tota la població. Com que m'imagino que això no és el que volen, el que haurien d'acceptar és que justament la immersió és el model que permet que els nostres alumnes, quan surtin de l'escola, sàpiguen català i castellà. I, si no, miri's l'informe de política lingüística amb les darreres dades i veurà com tenim poblacions a Catalunya on el 50 per cent no saben i no poden parlar en català.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Té la paraula la senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Mire, *consellera*, de insultos solo hablan ustedes, nosotros hablamos de derechos y libertades. Desde 2010 (*alguns aplaudiments*), se suceden las sentencias condenatorias a la Generalitat por vulneración de derechos lingüísticos en la educación; no una, es que hemos perdido la cuenta de las sentencias. Todas las familias que han recurrido han ganado, y quien ha pedido una indemnización por daños la ha obtenido. No sé a usted, pero a nosotros nos parece muy injusto que sean las familias las que tengan que enfrentarse a la Generalitat tirando de ahorros, cuando la Generalitat está litigando con el dinero de todos. Qué cómodo y qué barato, ¿eh?

La Administración debe actuar con imparcialidad, primando el interés general y siempre de acuerdo con la ley y el derecho. Exactamente lo contrario de lo que distintos gobiernos de la Generalitat llevan haciendo veinticinco años en este tema. Y las sentencias lo demuestran. Cuando habla usted de la normalización del catalán, no se olvide de que es sin excluir el castellano, como dice la sentencia del Constitucional del Estatut, que aplica también a la LEC.

En esto, están ustedes en falso; yo creo que ustedes lo saben. Por eso, de pronto –de pronto, ¿eh?–, en 2013 empezaron a cambiar el discurso; de pronto, el sistema es plurilingüe, con presencia vehicular de catalán, castellano, inglés, francés y alemán. Aquí tienen el documento que nos presentó, el 30 de mayo de 2013, la entonces *consellera* Rigau. Y dice que el 14 por ciento de los centros de primaria y el 10 por ciento de los centros de secundaria imparten asignaturas no lingüísticas, parcial o totalmente, en castellano; sorprendente, sobre todo si fuera verdad. Pero lo cierto es que, desde el Partido Popular, nos pasamos nueve meses con preguntas escritas y orales en comisión, tratando de saber qué centros son, qué materias son, a cuántos alumnos afectan, qué cursos; mire, para poder informar a las familias que nos preguntan. Y no hubo manera de obtener la información: esto es transparencia.

La señora Rigau, ya como diputada, lo volvió a repetir en el Pleno del 20 de octubre del 2016. Aquí está el diario de sesión: «L'ensenyament públic a Catalunya és plurilingüe, no monolingüístic, i s'enseny a més d'un 60 per cent de centres en diferents llengües.» Si, de pronto, el sistema ha cambiado y ya no se impone la inmersión en el 60 por ciento de los centros, ¿nos dirá qué centros son estos dos mil..., el 60, ese, por ciento, que nos dice la señora Rigau? ¿En qué lenguas se enseña? ¿Alguno utiliza el castellano como vehicular? ¿Por qué no se dirige a estos centros a las familias que piden escolarización bilingüe? ¿Por qué no se permite a las familias elegir centro? No lengua: centro, *consellera*. ¿En cuántos centros sostenidos con fondos públicos se utiliza habitualmente el castellano y el catalán, las dos, como lengua de enseñanza? ¿En todos los cursos y en todas las etapas educativas? ¿Se refleja esta realidad en los proyectos lingüísticos de los centros? Me temo que no. ¿Hará usted pública la lista de centros que usan el castellano como lengua vehicular? ¿Podremos saber en qué cursos y asignaturas?

Mire, la opacidad es sospechosa, porque o bien estos centros –ese 14 y ese 10 por ciento o este 60 por ciento– no aplican de verdad conjunción lingüística –y han incluido ustedes, por ejemplo, pues, un colegio que un día leyó un cuento en castellano–, o bien lo que tienen es miedo; miedo de que si se sabe qué centros imparten asignaturas en castellano, las familias los pidan, abandonando los centros clásicos de inmersión en catalán. Y tendrían sus razones.

Los últimos resultados de PISA en Cataluña confirman lo que viene siendo habitual, que ya en 2011 detectó el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya y lo que sugiere el sentido común: que es más fácil tener buenos resultados educativos estudiando en tu propia lengua. Así los alumnos castellanohablantes también en esta edición de PISA obtienen resultados más bajos que sus compañeros catalanohablantes en todas las materias. Es injusto imponer un *handicap* solo a la mitad de la población haciéndole estudiar en otra lengua en contra de su voluntad.

Consellera, nosotros estamos para defender derechos individuales, libertad de la familia para elegir lo que creen que conviene a sus hijos. Y defendemos –escuche, *consellera*– la legitimidad de las familias que quieran que sus hijos estudien preferentemente en catalán, que quieran evitar el máximo contacto de sus hijos con todo lo que suene a España o a español, lo respetamos; es legítimo, dentro de la legalidad. Lo que no es legítimo es conseguirlo a costa de otros, porque las familias que quieran –no todas, las que quieran– que sus hijos estudien en castellano y en catalán tienen derecho a que la Administración les facilite un centro sostenido con fondos públicos que lo cumpla, sin tener que sufrir para conseguirlo ningún coste económico ni personal. Y es su responsabilidad garantizar una programación educativa plural, que atienda las peticiones que no son solo justas y legítimas, sino que también se amparan en derechos fundamentales.

Pues, bien, *consellera*, ¿está usted dispuesta a revisar la oferta lingüística incentivando y garantizando el plurilingüismo de verdad, sin exclusión, de las lenguas oficiales? ¿Está dispuesta a publicar la lista de colegios, sostenidos con fondos públicos, plu-

rilingües? Yo le pediría que transija, porque ni la transparencia ni la libertad nos deben dar miedo cuando se actúa por el interés general y al amparo de la legalidad.

Muchas gracias, presidenta, *consellera*, señoras y señores diputados.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora García. A continuació, té la paraula la consellera.
(*Alguns aplaudiments.*)

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, no hi ha major dret ni major llibertat que tots els alumnes de Catalunya aprenguin, coneguin i puguin decidir lliurement si parlen en català o en castellà o en la llengua que vulguin. Perquè vostè ha de saber (*alguns aplaudiments*) que a Catalunya tenim més de dues-centes llengües. I si es llegeix bé PISA, PISA, quan parla d'altres llengües, no està parlant del castellà; està parlant de més de dues-centes llengües que es parlen a Catalunya.

Però, escolti'm, expliquin-ho bé: vostès el que no defensen és el dret a triar llengua; vostès el que defensen és el dret a triar el nombre d'hores de llengua que es fan. I cap mare ni cap pare pot triar ni les hores de llengua ni les hores de matemàtiques. Que jo sàpiga, els sistemes educatius dels països no es valoren ni es trien en funció de les hores, sinó en funció dels resultats. I això és el que avaluem al nostre país.

I, parlant de resultats, escolti'm, ens tenia acostumats a menysprear l'avaluació del Consell Superior d'Avaluació de Catalunya; ara ja veig que vostè fins i tot menysprea les avaluacions que fa el mateix ministeri. Perquè, escolti'm, que les proves que va fer el curs 2009-2010 mostren que Catalunya està per sobre de la mitjana dels resultats en castellà que la mitjana espanyola, i que està per sobre d'altres comunitats monolingües, ho diu aquest informe. I, escolti'm, si vostè diu que les proves del ministeri no són vàlides, vagi a parlar vostè amb el ministeri; no ens ho digui a nosaltres, perquè nosaltres sí que ens creiem les proves del ministeri.

I el que no pot ser és que quan els resultats són desfavorables, llavors vostè digui que les proves no són bones; que és el mateix que fa aquí: Consell Superior d'Avaluació no fa proves bones perquè donen bons resultats. I ara resulta que el ministeri tampoc les fa, perquè, clar, l'avaluació és diagnòstica i la Generalitat tria els centres. Evidentment, com es fa amb PISA. I oi que PISA no ho posem en qüestió? Doncs, tampoc posem en qüestió el que fa el ministeri.

I, miri, també per a la seva, no ho sé, informació –tranquil·litat no, ja ho veig, però informació sí (*alguns aplaudiments*)–: si mirem altres comunitats autònomes en aquestes proves, que van ser les últimes que va fer el ministeri, vostè veurà que comunitats que tenen dues llengües, com pot ser Galícia, com poden ser les Balears i com pot ser el País Basc, estan bastant per sota en coneixement de castellà de Catalunya..., perdó, hi torno, eh?: estan bastant per sota de la mitjana de coneixement del castellà que a Catalunya. Això què vol dir? Que aquest model que vostè demana, que és que es triï lliurement, com es fa en aquestes comunitats, resulta que en aquestes comunitats dona resultats més baixos. Per tant, com a mínim –com a mínim–, amb aquestes dades haurien d'acceptar que el nostre model en aquestes proves és millor que el que vostès proposen.

L'escola catalana ha estat un gran element en aquest país, i vostès i Ciutadans són els únics que fan un enfrontament lingüístic ideològic, amb la fallàcia de triar aquestes hores de llengua. Però sortosament són minoria. Són una petita minoria en aquest país. I en això sí que els haurem de dir que en això trobaran la gran part de la societat catalana i la gran part i la gran majoria d'aquest Parlament tossudament fermes.

Perquè durant molts segles hem patit molt, com a societat, amb menysteniments i prohibicions duríssimes; l'últim menysteniment és el que fa la LOMCE a la llengua catalana. I, en canvi, la llengua i l'escola catalana, en aquest país, si una cosa han estat, han estat cohesió, integració, ascensió social i progrés. I, per tant, no ho canviarem. No només això, sinó que seguirem defensant el model d'escola catalana i el reforçarem per seguir-lo garantint.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la seva resposta al problema de l'ocupació d'habitatges

300-00137/11

L'onzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la seva resposta al problema de l'ocupació d'habitatges; presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Bon dia, conselleres. Diputades, diputats, n'hem parlat moltes vegades, de que la crisi social i econòmica que ha afectat i segueix afectant encara molts ciutadans del nostre país ha dificultat de forma extrema l'accés a l'habitatge, a un habitatge digne. Avui, a Catalunya, encara hi ha persones que viuen una situació d'extrema dificultat, moltes famílies i persones en risc d'exclusió social, i, per tant, també d'exclusió residencial.

La pèrdua de l'habitatge habitual, els desnonaments, han esdevingut un drama social que afecta, que ha afectat i que segueix afectant milers de famílies cada any, no? I disposar d'una llar és una condició indispensable per a la vida de les persones, de les famílies, per mantenir la seva dignitat. A Catalunya la xifra de llançaments ha estat brutal; primer, per impagaments hipotecaris; després, també, perquè molta gent no podia accedir a un lloguer assequible en el mercat d'habitatge, en el mercat lliure, no? I justament la crisi social que ens ha afectat ha fet créixer les necessitats de lloguer de manera molt forta.

El parc públic d'habitatges a Catalunya –també a la resta de l'Estat– és curt si el comparem amb les mitjanes europees. Hem rescatat les entitats financeres amb milions d'euros, hem traspassat aquest problema cap al deute públic i, a sobre, hem perdut l'oportunitat històrica de disposar d'una part d'aquests actius immobiliaris dels bancs, de les entitats financeres, per disposar de més habitatge públic, per oferir una llar digna a les persones.

Si revisem el registre públic d'habitatges buits que tenim a Catalunya, fruit d'una de les lleis recents que vam aprovar, la que justament, doncs, també grava el fet de tenir pisos buits..., que, per cert, podrien gravar-los una mica més, no?, per incentivar encara més aquestes entitats a cedir-los a l'Administració per disposar de més actius per posar-los a un lloguer assequible. Bé, doncs, tenim a prop d'uns quaranta mil habitatges en mans de grans tenidors que estan buits. I la cessió a les administracions públiques, al Govern de la Generalitat en primera instància, a alguns ajuntaments, doncs, es fa amb comptagotes.

Per tant, el dret a l'habitatge digne segueix sent una utopia inassolible per a una gran quantitat de persones i famílies, no?: les que es van veure abocades a no poder pagar les hipoteques, les que es veuen abocades a no poder pagar un preu de lloguer. I a sobre ens trobem que, tot i que les condicions econòmiques del país estan millorant, que augmenten les xifres de contractació, resulta que aquestes contractacions, aquests llocs de treball, doncs, són llocs de treball precari, amb salaris baixos. Per tant, el problema el seguim tenint aquí.

Què ha passat? Doncs, que a molts dels nostres barris, a moltes de les nostres ciutats..., no de manera uniforme, perquè la crisi ha afectat més uns barris que altres de les ciutats, ha fet que les ocupacions d'habitatges siguin una realitat diària amb la que hem de conviure totes les administracions, el Govern de la Generalitat i els ajuntaments, probablement perquè no disposem, tampoc, del suficient habitatge públic, tant Generalitat com ajuntaments, per fer front a aquest problema.

A moltes de les nostres ciutats i barris les ocupacions acaben o poden acabar generant conflictes a les comunitats de veïns, a més de desvirtuar les adjudicacions d'habitatges a persones a través de les meses d'emergència o, fins i tot, habitatges que han estat cedits a entitats del tercer sector. No els en posaré cap exemple, perquè vostè, tots nosaltres els tenim en el cap, no? Tots vivim en un poble o en una ciutat i sabem quina problemàtica tenim a cada lloc. Tenim un problema que no pot o no hauria d'esdevenir un conflicte social, eh? Depèn de com ho abordem, això, pot acabar generant un conflicte social.

Les lleis que tenim actualment no donen solució, des del nostre punt de vista, satisfactòria a cap dels problemes plantejats, que és cert que són múltiples i variats. La majoria de les persones que s'han vist obligades a ocupar un habitatge, generalment d'un banc..., després parlarem –no em donarà temps en aquesta primera intervenció, sí a la segona– de

les persones particulars que també s'han vist..., o han pogut veure com el seu habitatge alguna vegada ha pogut ser ocupat. La majoria de persones que ocupen un habitatge estan disposades a pagar un lloguer assequible en funció de la seva capacitat econòmica.

Després de la part recorreguda pel Govern del PP de la Llei 24/2015, aquest Parlament, re, fa mesos, vam aprovar una llei que vam dir que en el termini d'un any, a través del seu reglament, abordariem com regularitzar situacions residencials de persones que ocupen habitatges sense títol habilitant.

Consellera, nosaltres creiem que els ajuntaments han fet una feina molt important, una feina immensa en aquesta crisi habitacional que hem patit. I a l'hora de regularitzar aquesta situació en què es troben molts barris de les nostres ciutats, creiem que la solució no tan sols ha de quedar en mans dels bancs o del mateix Govern de la Generalitat, que són actors principals d'aquest problema, sinó que els ajuntaments també han de tenir un paper important, perquè del que es tracta entre tots és de lluitar contra les desigualtats.

És necessari disposar d'una fórmula, des del nostre punt de vista, que posi punt i final, si és possible, a la situació anterior. Soc conscient de que la producció d'habitatges públics de lloguer assequible no es fa d'avui a demà. Tot i que, consellera, en els pressupostos del 2017, que suposo que aprovarem un dia d'aquests, podíem haver disposat de més partides pressupostàries per començar a produir habitatge o per comprar habitatge per poder-lo posar a disposició de les polítiques de lloguer assequible.

Bé, com li deia, s'haurà de fer el reglament. Nosaltres creiem que haurien d'incorporar algunes coses en aquest reglament, condicions per a la regularització. Nosaltres creiem que caldrà o caldria acreditar la situació de risc d'exclusió social, d'acord amb els paràmetres fixats a la Llei 24/2015; que caldria establir un temps de residència mínim i poder-ho acreditar –padró, condicions d'arrelament–; que caldrà també, per tal de valorar la regularització, informes dels serveis socials respecte als temes de convivència i civisme relatiu a la convivència pacífica en aquella comunitat; caldrà que l'habitatge ocupat s'ajusti per tipologia, accessibilitat, al tipus de família ocupant. És a dir, el que cal evitar en les regularitzacions és la sobreocupació o infraocupació dels habitatges.

Creiem que caldrà també que els representants de la unitat familiar susceptible de regularitzar la seva situació residencial subscriguin un compromís de sotmetre's a l'assessorament del serveis socials municipals, així com donar compliment als plans de treball que aquests els plantegin.

En quins habitatges creiem nosaltres que seria possible la regularització d'ocupacions sense títol? A aquells habitatges cedits a l'Administració que siguin propietats d'entitats financeres o grans tenidors, eh? Creiem que les ocupacions sense títol en habitatges de patrimoni públic no poden ser regularitzats, entre altres coses perquè entorpim aquelles persones que de bona fe... (*Veus de fons.*) Sí, li deia que les ocupacions sense títol en aquells habitatges que són patrimoni públic no poden ser regularitzades. Per què? Perquè hi han persones de bona fe que venen als serveis socials dels ajuntaments o a la mateixa Agència Catalana de l'Habitatge, s'apunten a la llista, i a vegades veuen com no hi ha manera d'entrar en el circuit, no?

I, per tant, totes aquestes qüestions creiem que cal abordar-les en el nou reglament per intentar donar sortida i parametritzar els requisits per poder regularitzar totes aquestes situacions.

La presidenta

Gràcies, senyor Terrades. Respon la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge (Meritxell Borràs i Solé)

Gràcies, senyora presidenta. Conselleres, senyores i senyors diputats... Gràcies, diputat Terrades, per la seva interpellació, segur que ens permetrà –ens ho permet, de fet– tenir un diàleg franc i treballar i posar negre sobre blanc, doncs, les diferents propostes que en matèria de l'habitatge –i, en concret, el que vostè m'aborda, la problemàtica de l'ocupació de l'habitatge–, doncs, ens preocupa, ens ocupa i, per tant, hi trobem solució.

Aquest és un tema complex –i vostè així ho apuntava en la seva intervenció–, que està ple de matisos –ple de matisos que cal tenir en compte–, que no és de blancs o negres i que, per tant, ho hem d'abordar d'aquesta manera. Vostè emmarcava un marc ge-

neral, cert, «en el qual» –deia– «la crisi ha abocat moltes persones, que les ha empobrit, que les ha fet fora de casa seva i que, per tant, en aquest sentit ens hem trobat, doncs, amb moltes persones que reclamaven el dret a un habitatge digne.» Hem hagut de treballar, i de valent, per poder donar aquesta resposta.

És cert que en aquests moments estan disminuint el nombre de llançaments de les persones de casa seva o famílies. Però també és cert que n'hi segueixen havent i, per tant, la nostra feina ha de seguir sent molt important. Només un petit aclariment: sí que, dintre dels llançaments, ha crescut el de les persones que viuen de lloguer; però sempre ha estat, aquest, més alt que el de la propietat, eh? Les persones que han sigut, doncs, desallotjades de casa seva..., en aquelles que viuen de lloguer ha estat més alt que al de la propietat.

Per tant, què ens ha produït això? Ens ha produït que tinguem situacions de gent que demana habitatge, però també, alhora, com vostè deia, un gran parc d'habitatge buit que no estava complint la seva funció social. I aquí és on ens hem arremangat, doncs, tots plegats per trobar-hi solucions. I jo crec que dintre de les ocupacions –i vostè en certa manera ho deia–, hi ha diferents tipus d'ocupació –allò que dèiem dels matisos, no? Ocupació practicada per gent molt vulnerable davant de la situació de no disposar d'una casa i que, per tant, han ocupat una casa o un pis, ja sigui sols, o bé amb l'ajuda d'una plataforma social.

En segon lloc, hi ha també, doncs, un altre tipus d'ocupació d'immobles, que són persones que davant de la situació de molts pisos buits, certament, i un sistema legal per..., han trobat un sistema, doncs, en podríem dir «legal» o «pseudolegal» per gaudir d'habitatge gratuïtament, i, per tant, en aquest cas, n'hi han alguns que estrictament en fan un abús.

Hi ha un altre fenomen, que és el fenomen de l'ocupació il·legal, premeditat per part de màfies amb finalitat lucrativa. I aquest és ja el que és el despropòsit absolutament, no?, perquè és la utilització i l'explotació de les persones que més requereixen l'ajuda, perquè a canvi d'una prestació econòmica els donen un pis que no és seu i, per tant, xantatgen, doncs, molta gent.

Les ocupacions, certament, no haurien d'existir; no haurien d'existir, perquè hauríem de ser, entre tots, capaços de garantir habitatge digne a les persones del país. Però mentre que aquelles que es fan per necessitat són, en certa manera, comprensibles, les que es fan com a *modus vivendi* no les hem d'admetre, i, per tant, en aquest sentit hi hem de batallar.

Com afrontem aquest problema? Doncs, l'afrontem mirant d'incrementar el parc d'habitatge públic. Vostè parlava, doncs, del registre d'habitatge públic del país. Jo crec que aquesta va ser una bona mesura que el Govern va prendre, de la mà, en el seu moment, del secretari d'Habitatge, el senyor Carles Sala, del Govern del president Artur Mas, i, per tant, jo crec que aquesta va ser una bona mesura. Incrementar el parc públic d'habitatge es podia fer també, doncs, a través d'això que tenim actualment, que hi ha, escolti, el compromís de disposar de 3.960 habitatges cedits per les entitats financeres, i també pel que és la compra, per part del Govern, amb el que és la figura del tanteig i retracte. Per tant, aquí nosaltres estem incrementant el parc d'habitatge públic.

Actuacions en aquest sentit n'hem fet, i jo comparteixo –no m'hi entretindré– bona part de la seva anàlisi que vostè feia respecte al món financer. Però jo crec que un cas paradigmàtic que mostra com funcionen les coses és el que va passar a Salt, no? A Salt teníem, vostè ho sap, una ocupació complicada, complexa, que estava enquistada –feia prop de tres anys que estava en aquesta situació– i que hi havia, doncs, la necessitat de donar-hi resposta. Com a govern..., i, també vull dir-ho, l'Ajuntament va entomar, doncs, la seva part i vam treballar conjuntament. Vam veure que havíem de donar una resposta a aquesta situació; una resposta que ens havia de, per una banda, donar sortida als casos d'emergència social del bloc de Salt, i, per una altra banda, donar respostes a les necessitats d'habitatge de la gent de Salt, no?

I, per tant, vam demanar al jutge que aturés, ajornés el desnonament. I el treball conjunt ens va permetre reubicar les persones que estaven en aquells habitatges en nous habitatges; no a tots ells, només a dotze dels que hi havien, perquè n'hi havien dos que no requerien un habitatge per part de l'Administració. I, per tant, en aquest sentit, aquí és on hi havia aquest matís que jo crec que és bo d'assenyalar. Hi havien catorze ocupacions, però a l'hora de la veritat qui van ser susceptibles de disposar d'un habitatge en van ser dotze. Això ens va permetre també alliberar tot un bloc per poder fer una operació,

a la ciutat de Salt, que donava sortida, hi insisteixo, a les persones, doncs, que a Salt requereixen habitatge. Per tant, el que és cert i podem afirmar és que aquelles persones que requereixen per emergència, doncs, un habitatge, el Govern –també amb la col·laboració dels Ajuntaments– hi dona resposta, i la donem per tal de que no es produeixin situacions greus.

Respecte a les ocupacions que es realitzen com a *modus vivendi* i com a conseqüència, certament, també de les màfies que abans citava, la solució és més complexa i, com sap, doncs, no disposem de totes les eines i tampoc de totes les competències. Moltes d'aquestes pràctiques il·legals provoquen, doncs, problemes de convivència i seguretat; vostè ho citava, i això és així. I he de dir que aquestes ocupacions també ens perjudiquen directament, perquè s'ocupen habitatges del parc públic, com vostè citava, i, per tant, això ens porta a que altres famílies que tenen una situació de vulnerabilitat, doncs, vegin que passen per davant, en podríem dir, no els que han utilitzat les vies que s'han d'utilitzar, que són les meses d'emergència, el que són els serveis socials, etcètera, sinó que ho fan d'una forma, doncs, no correcta, en podríem dir, no?

Per tant, en aquest sentit, escolti'm, la Generalitat té en aquests moments 322 habitatges públics, sí, ocupats. I nosaltres quines eines tenim en aquest sentit per fer front a aquesta situació que vostè citava? En primer lloc, treballar conjuntament; aquesta és una necessitat i, per tant, això ho hem de fer. I aquí hi han hagut iniciatives que vostè coneix –no m'hi entretindrè–, com la del Consell Comarcal de Salt, que ha fet una acció concreta i valenta, o com també la que ha fet l'Ajuntament de Mataró, no?, que en aquest sentit, doncs, ha fet una acció concreta i valenta.

Però la llei –ho hem de dir de forma clara– no està preparada per evitar situacions d'ocupacions il·legals. Aquesta és una competència, com vostè sap, exclusivament estatal, i, per tant, s'escapa de l'actual marc d'actuació del Govern de Catalunya. Em consta..., ho he volgut revisar perquè sabia que hi havia una iniciativa en el Congrés dels Diputats que havia estat portada per tal de tirar endavant, doncs, una solució en aquest àmbit, impulsada en el seu dia pel Col·legi d'Advocats, portada al Parlament pel PDECAT, i no sabia si n'hi havia d'altres. En aquests moments no n'hi ha d'altres, però em consta que aquesta iniciativa parla, doncs, de l'actuació davant dels habitatges ocupats per persones que no en tenen la propietat. I, per tant, en aquest sentit, doncs, hi ha una actuació que jo crec que el Congrés dels Diputats se l'haurà de mirar perquè dona solucions.

La llei, però, la Llei 4/2016, és cert que ens dona elements de treballar i, per tant, de donar resposta. I aquí ens hi hem d'agafar i, com a govern, vostè sap que l'estem desenvolupant, aquesta llei, d'una forma molt ràpida, que ja hem fet, doncs..., hem constituït les diferents xarxes a tot el país, que hem donat també formació a més de mil cent persones del món local perquè puguin afrontar-la.

I un dels elements clau que vostè citava, i jo no vull marxar ara d'aquests primers deu minuts sense citar-lo, és el tema del reglament. Un reglament que hi ha el compromís, perquè així ho estableix la llei, que ha d'estar fet en un any, i que, per tant, doncs, el Govern en té el compromís ferm, de fer-lo. Vostè citava un dels elements..., alguns dels elements que creu que haurien de tenir-se en compte a l'hora de desenvolupar-se aquest reglament, i segur que ara, en aquesta segona part, podrem seguir-ne parlant.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora consellera, vostè ha tret tres temes que jo vull tocar en aquests darrers cinc minuts. Un, pel que fa als habitatges buits de les entitats financeres. Nosaltres som del parer –ja ho vam defensar quan es va discutir la llei en aquest sentit, però ens vam quedar curts, des del nostre punt de vista–..., hem d'augmentar la fiscalitat sobre els pisos buits de les persones jurídiques. Nosaltres seguirem defensant aquesta posició.

I jo li deia –vostè també ho ha mencionat– que no totes les ocupacions que es produeixen i que s'han produït en el país són de bona fe, és a dir, d'aquelles persones que tenen un problema. Tots ho sabem: molts habitatges han estat ocupats per persones que s'han aprofitat dels buits legals del sistema, que no venen de cap procés de desnonament per impagament d'hipoteques o de lloguer en el mercat lliure. Ocupen per gaudir gratis

d'un habitatge i, massa sovint, sense cap tipus de respecte a la comunitat de veïns en la que viuen. I això ens està generant, a molts barris de les nostres ciutats, problemes.

I no totes les ocupacions es produeixen en habitatges buits d'entitats financeres. També es produeixen molts casos d'ocupació d'habitatges de persones normals, sense patrimoni, que es troben indefensos davant d'aquesta situació. Jo crec que tot el Parlament és conscient que han començat a sorgir grups «mafiosos», diguem-ho així, que es dediquen a rebentar portes, a simular contractes ficticis i cobrar per aquestes ocupacions. Abans no li'n posava cap exemple, però podem fer un repàs de Catalunya i ens trobem els casos de la Llagosta, de fa quinze dies; de Mataró, que vostè ha citat; podríem parlar de l'Hospitalet, de Barcelona, de Manlleu, de Terrassa, de Constantí..., la llista seria interminable, eh?

I fins i tot som coneixedors de que hi han bandes organitzades que ocupen il·legalment i després extorqueixen els propietaris per marxar. És a dir, o em dones diners o no me'n vaig d'aquest habitatge, perquè els processos legals són molt llargs, no? Aquest és un fenomen que es produeix a les ciutats, però també, cada cop més, en poblacions amb habitatges de segona residència. I no és acceptable acceptar que si no es donen diners o un pis alternatiu no marxen, perquè no venen de tots aquests processos que abans li havia comentat. I això és un xantatge en tota regla que creiem que no es pot acceptar. Tampoc ho és el deteriorament de les relacions veïnals a les comunitats per la manca d'impagament de les despeses comunitàries. Aquí podríem posar-hi també, en el mateix sac, els bancs, que són..., que es resisteixen a complir els seus deures de comunitat.

Per tant, nosaltres el que volem saber –ja sé que és un tema que probablement no és exactament de la seva conselleria, però sí del Govern– és quina és la política del Govern per lluitar contra aquestes màfies, què fa la policia de Catalunya respecte a aquests temes, no? Perquè aquest és un negoci que va a l'alça i creiem que l'hem de tallar de soca-rel. També som conscients de les dificultats actuals de l'actual legislació, però les lleis estan per canviar-les o per modificar-les quan no donen resposta als problemes. Ja li apunto que en la moció que presentarem anirem també en aquesta línia, sent conscients de que alguns dels problemes s'han de resoldre en el Congrés dels Diputats.

Nosaltres creiem que sempre que les ocupacions afectin persones físiques, entitats socials i administracions públiques amb habitatge social, caldrà buscar nous instruments legals perquè els jutges puguin ordenar el desallotjament sense esperar processos llargs i farragosos, perquè, si no, la gent no ho entén. Cal, li deia, consellera, canviar les lleis; també per evitar que proliferin..., perquè aquí hi ha el doble negoci, no?: el de la gent de la puntada a la porta; però després han sorgit també altres grups, que també tenen comportaments, diguem-ne, mafiosos, que per una quantitat determinada de diners que paga el propietari et resolen el problema, et desallotgen l'habitatge. Aquests són dos fenòmens que hem de combatre.

I parlant del reglament que hem de fer, en virtut de la llei que vam aprovar, nosaltres creiem que en aquest nou reglament cal establir un posicionament clar, contundent, que permeti diferenciar les ocupacions sense títol ni autorització, de bona fe, d'aquelles que responen a activitats mafioses i de caràcter delictiu.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Terrades. Té la paraula la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, seguim coincidint força amb l'anàlisi i, per tant, vaja, amb el que vostè diu.

Necessitat de que hi hagi més rapidesa per part dels jutjats; és aquesta una necessitat i una voluntat. I és en aquest sentit que la iniciativa que jo abans li citava, que estarà d'aquí a pocs dies a debat en el Congrés dels Diputats, doncs, ho permet, i, per tant, dona possibilitat de tirar-ho endavant. Veurem si el Congrés dels Diputats, que és qui n'és competent, en podrà fer..., doncs, el podrà tirar endavant i si cal perfilar alguna cosa, però, lògicament, donar-nos una eina nova, que ara la requerim, per poder-hi fer front.

Un altre tema que vostè citava i que també hi estem d'acord: la necessitat de treballar conjuntament, em deia, amb Interior, i jo també dic amb Justícia. I això ho estem fent. Els tres consellers, en aquest àmbit, hi estem treballant. I, per exemple, citar-li,

doncs, un programa concret d'activitat, el 4 d'abril, en el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, que es duu a terme per tal de tractar també, en el món judicial, tot el que és la problemàtica relativa a l'ocupació il·legítima d'habitatges. Aquí també hi ha una acció clara.

Però pel que fa referència al desenvolupament de la llei i el seu reglament, jo crec que també hem de deixar clara tota una sèrie de coses. En primer lloc, aquesta llei representa un avenç important respecte al que teníem fins ara. I, en aquest sentit, el seu grup parlamentari i també el Grup Parlamentari de Junts pel Sí van presentar una esmena conjuntament, que va ser aprovada, i que ens dona eines noves, de què fins ara no disposàvem, per poder treballar. I vostè parlava d'això. Un.

Escolti'm, quan hi ha una ocupació en un habitatge públic, d'acord?, i que, doncs, hi ha una situació –que ens hi hem trobat– en què una persona que ha passat per tots els filtres, ha anat a la taula d'emergència i se li ha assignat un habitatge i es troba que està ocupat. Bé, doncs, el que nosaltres..., diu aquesta llei que no podrà passar al davant, d'aquell qui té el dret establert a poder tenir l'habitatge, una ocupació. I, per tant, aquest és un element positiu que ens dona eines per poder actuar i, per tant, utilitzar totes les potestats prerrogatives per tal de resoldre la situació d'ocupació i que així pugui gaudir l'habitatge aquella família a què, doncs, a través de la mesa d'emergència, li ha estat adjudicat. Aquest és un element clau.

També hi ha, doncs, altres elements, com vostè citava, que és el tema de la convivència i de la necessitat de que aquesta hi sigui. I quan estem parlant no d'ocupació de necessitat, com dèiem, sinó de totes aquestes altres derivades, és evident que aquí a vegades hi ha una mala convivència i que, per tant, aquests elements, doncs, s'han de poder utilitzar, en el sentit de poder tenir actuacions i, per tant, donar una resposta positiva.

Respecte al que és disposar de més habitatges i del món bancari. Bé, escolti, en aquests moments en disposem més de dos mil, d'aquests 3.960 que estan compromesos a ser cedits, i, per tant, aquest és un número que jo crec que no podem menystenir. Però també és veritat que ara, a través de la llei, disposem d'una nova eina, com és, doncs, l'expropiació de l'ús de l'habitatge, en la qual el Govern s'ha compromès, a través del pressupost, a tenir pràcticament 7 milions i mig per cofinançar amb els ajuntaments, doncs, el que pugui ser poder disposar d'habitatge nou, d'aquest habitatge que abans citàvem, i, per tant, que les famílies el disposin a un preu assequible.

Un altre element que vostè abans em citava: tot el desenvolupament que el reglament ha de tenir, i que, en aquest sentit, doncs, hem treballat; hem treballat tot el tema aquest de l'ocupació. Vostè citava –i a mi m'agrada dir-ho, perquè és la meua ciutat– la ciutat de l'Hospitalet, entre d'altres, eh?, però això ho hem treballat també amb ells. I, per tant, en aquest sentit, les iniciatives que vostè proposava, doncs, jo crec que estan bastant en línia del que diu del reglament amb el que nosaltres pensem.

I, per tant, escolti'm, deixi que li digui una cosa molt important: el rellevant és que totes les famílies que tenen necessitat d'habitatge el primer que han de fer –el primer que han de fer– és dirigir-se a l'Agència d'Habitatge de Catalunya, o bé als serveis socials dels seus ajuntaments. És des d'aquí, i no a través de l'ocupació, que nosaltres, com a país, hi hem de poder donar resposta. És a través de la col·laboració entre les diferents administracions que podem donar la millor resposta. I, per tant, és aquí on ens trobarem. No és una qüestió de veure si un es penja més medalles, si un fa l'acció primer, o si se li ha acudit una idea brillant abans. Es tracta de treballar conjuntament, de fer les coses positivament, com jo crec que ho estem intentant de fer per part del Govern.

Per tant, el fet de materialitzar que tothom té dret a un habitatge públic i, per tant, que aquesta sigui una realitat, passa per poder treballar conjuntament per tirar endavant aquesta Llei 4/2016; que és una bona llei, que ens dona eines que ja estan en mans dels ajuntaments, perquè hem fet aquest desenvolupament de la llei conjuntament amb ells, i, per tant, hi ha aquesta formació.

I agrair-li, de veritat, el to i les aportacions positives que avui ha fet des d'aquest faristol.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

El dotzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la regeneració democràtica; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor José María Espejo.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Honorables *consellers*, diputados, diputadas: corrupción, corrupción, corrupción y corrupción. Yo sé que no le gustará, señor *conseller* de Transparencia, oír hablar de esta palabra; a nosotros tampoco. Sé que no es su tema favorito y sé que tiene poco que decir al respecto, porque ha hecho poco. Pero es que, mire, señor *conseller*: ¿sabe cuál es la primera preocupación de los ciudadanos españoles? ¿La independencia? No. Es el paro. ¿Y sabe cuál es la segunda y creciente preocupación de los ciudadanos españoles? ¿La independencia? No. La corrupción –la corrupción–, señor Romeva.

Tenemos que imaginar, además, que estos datos referidos al conjunto de España también se repiten en Cataluña. Y digo que tenemos que imaginarlo, señor Romeva, porque en la encuesta pública que hace el Gobierno de la Generalitat se pregunta de todo, absolutamente de todo, menos específicamente por corrupción. ¿Es eso casualidad, señor Romeva? –¿es eso casualidad? ¿Le parece bien al señor *conseller* de Transparencia? Porque si usted piensa que a los catalanes no les preocupa de igual manera la corrupción, también le agradecería que nos lo dijera. Estoy seguro, personalmente, de que les preocupa mucho más que la independencia; pero en fin.

Yo le tengo que decir, señor Romeva, de nuevo, y aunque no le guste a usted ni a sus compañeros de gobierno de Convergència: corrupción, corrupción, corrupción y corrupción. Y lo estarán ustedes escuchando de nuestro grupo hasta que ustedes hagan algo, y hasta que usted, específicamente, haga algo efectivo para luchar contra la corrupción. Esta historia de corrupción –y bien lo saben los ciudadanos de Cataluña– comienza hace muchos años, casi los mismos que lleva gobernando Convergència, el partido del que es usted hoy compañero y socio de gobierno, y muchos de cuyos miembros están detrás de los casos más sonados de corrupción en Cataluña.

Una enumeración no exhaustiva: caso Banca Catalana, caso Prenafeta, caso De la Rosa, caso Cullell, caso Estevill, caso Pretoria, caso de las ITV, caso Pujol, y, como no –como no–, caso Palau; ese que hace que hoy los juzgados parezcan más el teatro del Liceo y el señor Millet un tenor interpretando *La Traviata* convergente. Y hoy, además, acaba de actuar otro tenor –otro tenor– que también ha interpretado la misma obra. En fin, hay muchos más. Y también, por supuesto, hay casos muy sonados que afectan a otros partidos, como el caso Mercurio al Partido Socialista. Por no hablar de los casos, todavía más sonados y más importantes incluso, en España, como el caso Bárcenas o la Gürtel, del Partido Popular. Y los que quedan por salir.

Pero es que aquí, en Cataluña, de donde es usted, *conseller*, el partido de sus compañeros de gobierno, su socio, el partido con más casos de corrupción en Cataluña, está pasando un duro invierno judicial, y parece que también va a pasar una primavera judicial que no va a ser nada suave. Convergència, su socio –insisto–, su compañero de gobierno, su compañero de coalición, también tiene al señor..., a su propio Bárcenas particular paseando por los juzgados. Y en esto, señor Romeva, sus socios y compañeros de gobierno de Convergència hacen exactamente igual que el Partido Popular, y ustedes apoyan eso. Tienen a sus tesoreros imputados y un presidente que no comparece. Qué parecidos son en esto, señor Romeva, sus compañeros de gobierno de Convergència al Gobierno de España.

Mire, a pesar de que el CEO no pregunta sobre la corrupción, sí que tenemos algún dato, afortunadamente, que nos ofrece conclusiones bastante interesantes, extraídas del último barómetro de la Oficina Antifraude de Cataluña. Por ejemplo, que el 82 por ciento de catalanes cree que la corrupción es un problema muy o bastante grave –82 por ciento de catalanes: ocho de cada diez–; que el 74 por ciento de catalanes cree que en Cataluña hay mucha o bastante corrupción –74 por ciento.

Y el dato que más le afecta a usted como *conseller* de Transparencia –y que, de hecho, es objeto de esta interpelación, si realmente quiere ser usted *conseller* de Transparencia más allá del nombre– es que el 82 por ciento, también, de los catalanes piensa

que los políticos no hacen lo que toca para luchar contra la corrupción. Es decir, para que quede más claro, que ocho de cada diez catalanes piensan que usted, como responsable de la materia, no hace lo que toca para acabar con la corrupción –ocho de cada diez catalanes piensan que usted, responsable de la lucha contra la corrupción, no hace lo que toca para luchar contra la corrupción.

También hay otro dato que le afecta bastante –el dato además más mayoritario, por cierto–, que es que los políticos no dan explicaciones sobre su gestión. Y es significativo que exista una consejería de Transparencia y que tengamos ese dato. Pero, claro, ya deja de sorprender cuando uno ve que al propio *conseller* de Transparencia tienen que obligarle organismos independientes de transparencia a ser transparente y a dar la información a la que los diputados de la oposición de este Parlament tienen derecho. Entonces ya nada sorprende, ¿verdad?

Por eso, entre otras cosas, entenderá que no nos fiamos de usted, porque no podemos fiarnos de usted. Porque aunque haya una ley que lo diga, una mesa del Parlament que lo diga, un organismo independiente que lo diga, oiga, usted no quiere ser transparente. Por eso no nos fiamos de usted *tampoco* en temas de corrupción. Y traeremos este tema al Parlament tantas veces como haga falta, aunque tenga que ser para que le obliguen otros, y usted haga algo, aunque sea a desgana –insisto, aunque sea a desgana. ¿Por qué? Pues, mire, simple, llana y sencillamente porque su Gobierno no ha hecho nada en materia de lucha contra la corrupción política.

Ahora se entiende, ahora entendemos todos, que desde su Gobierno o su grupo defiendan una república de corrupción cero; pero, claro, se referían a «cero» de «cero medidas» contra la corrupción –cero medidas contra la corrupción. Porque, si no, dígame, por favor, qué ha hecho usted, o qué ha hecho su Gobierno, en materia de lucha contra la corrupción.

Yo le he dicho que usted ha demostrado que no le gusta ser transparente, y ya sé que eso a usted no le gusta, señor *conseller* de Transparencia, pero, insisto, se lo digo no solo yo, sino organismos independientes de transparencia. Y quiero creer que usted, personalmente, sí está en contra de la corrupción –quiero creerlo. Entonces, ¿por qué no propone ninguna medida? ¿Por qué no dice algo? ¿Por qué su Gobierno no hace nada? Porque usted es el responsable de la materia dentro del gabinete del señor Puigdemont.

A lo mejor es que no le dejan –a lo mejor es que no le dejan–, señor Romeva. Yo lo puedo entender, si es por eso; no lo puedo compartir, pero lo puedo entender. Su presidente es –su presidente del Gobierno– del partido del 3 por ciento –o del 4, que ahora nos hemos enterado que era el 4–, el de las sedes embargadas por corrupción política, el de los tesoreros imputados, el de los muchos otros cargos públicos imputados por corrupción política; el partido del *president* Puigdemont. El mismo partido que hoy –el mismo partido que hoy– está también sentado en el banquillo, junto al señor Millet, como participe a título lucrativo de los delitos de corrupción que se juzgan.

Es el partido de su presidente. Entonces, yo puedo entender que igual es por eso; igual es porque su presidente del Gobierno, el presidente del Gobierno del que usted forma parte, su compañero de candidatura electoral, es del partido afectado por la corrupción en la mayoría de los casos habidos en Cataluña. A lo mejor es por eso. Si es así, pues, díganoslo e igual lo entendemos.

Pero yo le ánimo, también, y le pido, señor Romeva, que eso no le frene. Plante cara. Haga algo, aunque no le guste al *president* Puigdemont. Diga: «Oye, Carles, tenemos que hacer algo; ya sé que, en fin, no te gusta, pero es que estoy quedando mal.» Haga algo, por favor. Haga algo.

Igual encuentra usted un aliado también en el señor Junqueras, o en otros *consellers* de Esquerra que también se sienten incómodos, aunque callan también. Callan ahora, porque antes, con el tripartito, bien que daban duro a Convergència. Ahora –ahora– callan. O también puede encontrar el apoyo en otro grupo que apoya a Junts pel Sí en otras cuestiones, la CUP, que también dicen que les parece mal lo que está haciendo el Gobierno en materia de corrupción, o que les parece poco o nada. Tiene aliados para hacer algo, pero enfrentese; enfrentese al partido del 3 por ciento, o del 4 por ciento; enfrentese, por favor, tenga esa dignidad.

¿Va a seguir usted protegiendo al partido del *president* Puigdemont sin nombrar la palabra prohibida –sin nombrar la palabra prohibida? Que la nombro otra vez: corrup-

ción, corrupción, corrupción, corrupción. Oiga, yo le pido que usted, que no es de ese partido, pues, en fin, presione –presione–, que para eso es usted *conseller*. ¿O va, por fin, a hacer algo de verdad, aparte de ponerse el nombre de «transparente»?

Mire, el diagnóstico ya está hecho. Los hechos que le cito son incontestables, y más estos días. Ustedes ahora no organizan concentraciones en los juzgados para pedir que condenen a los corruptos, aunque esto, en el partido de Convergència, es una doctrina variable, porque también en este caso Palau sí que han ido a apoyar a gente que ahora está sentada en el banquillo; ahora ya no van.

En fin, yo ahora, en la siguiente parte de mi intervención, le voy a proponer algunas medidas, pero me gustaría que me dijera cuáles propone usted y si realmente ha hecho algo hasta ahora para luchar contra la corrupción. Porque, sinceramente, en este Parlamento somos muchos los que creemos que usted y su Gobierno no han hecho nada.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Espejo. (*Aplaudiments*.) A continuació, té la paraula el senyor Raül Romeva, conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència (Raül Romeva i Rueda)

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputat, no m'esperava una altra cosa. La veritat és que ja ens tenen acostumats a aquest discurs reiterat, amb un to de certa teatralitat, que després converteixen en piulades. Perquè és la política que els agrada fer; la de l'espectacle, la de la imatge, la del discurs buit.

Però després em sorprèn aquesta obsessió que tenen per un tema, que és la corrupció, que em preocupa profundament, que condemno profundament, i que reitero, d'una manera molt clara, emfàtica, com ho he fet sempre al llarg de la meua vida prèvia a l'actual de responsabilitat governamental, i també ara: en qualsevol cas en què hi hagi una responsabilitat, aquesta responsabilitat s'ha d'assumir i s'ha de fer pagar.

Per això em sorprèn que un partit com vostès, que tenen aquesta facilitat per demanar coses a Catalunya, després facin presidents del Govern el partit més corrupte d'Europa, per no dir del món. És sorprenent que aquesta contundència que vostès demanen al Govern de Catalunya, després se l'amaguin en les seves butxaques, en els seus espais de dignitat qüestionable quan es tracta de parlar del cas Nòos, del Palma Arena, del Pokémon, de l'Scala, del Fabra, del Púnica, de les targetes *black*, de Bankia, etcètera. Però que no només no ho facin, sinó que a més a més avalin amb el seu vot el Govern que precisament més responsabilitat té en aquestes coses.

Però aquí no hem vingut a parlar d'això. Estaria bé que vostès fossin coherents, també, eh?, en el seu relat aquí i allà; és evident que no ho són. Aquí hem vingut a parlar d'una altra cosa i no tinc cap inconvenient en fer-ho. La lluita contra la corrupció comença a partir de generar confiança amb les administracions. El paper que té aquest Govern, i particularment el de la meua conselleria, el meu departament, o el departament que a mi em toca encapçalar, és precisament trencar amb una sèrie de dinàmiques, no només d'opacitat, sinó de manca de mecanismes per garantir l'accés directe de la ciutadania a la presa de decisions. I això es fa des de molts punts de vista.

Es fa des de la perspectiva de la transparència. I això, per molt que vostès tinguin un discurs gastat, suat, monòton, de negació de la realitat, les dades són les que són. I des d'aquest punt de vista, les iniciatives que s'han pres per part d'aquest departament –que les coneixen, perquè molts dels actes que hem fet, vostès, o alguns de vostès, o algunes de vostès hi han estat presents– són inqüestionables i tenen a veure amb la posada a disposició de la gent d'una sèrie d'instruments.

El passat 27 de febrer, sense anar més lluny, es va inaugurar el portal de Participa.gencat.cat, que és precisament l'eina de consulta prèvia en l'aplicació del reglament, o prèvia a l'aplicació del Reglament de desenvolupament parcial de la Llei de transparència 19/2014, que, com vostès saben, és precisament l'eina que ens permet també en aquests moments garantir precisament aquest accés a les dades públiques.

Està perfectament a disposició de tothom la campanya «Entra a casa teva», que permet donar a conèixer el nou portal Govern Obert; un govern obert que, per altra banda, ofereix les eines per accedir a la informació, avaluar la gestió pública, i participar en el

disseny i presa de decisions de polítiques públiques, que, per altra banda, està tenint un extraordinari reconeixement per part de molta gent.

I està també absolutament inqüestionat el mecanisme del tràmit d'accés a la informació pública, cada vegada més conegut per part de la ciutadania i, per tant, molt ben valorat, que consisteix en l'exercici del dret d'accés. I aquí òbviament volem destacar la feina que duu a terme la GAIP. Aquest departament no s'ha negat mai a respondre les demandes que se li han fet i s'ha respost sempre de manera puntual, de manera rigorosa, malgrat que fins i tot en alguns casos les demandes eren qüestionables en fons i forma.

Però la voluntat és inqüestionable, senyor Espejo, i des d'aquest punt de vista vostès poden fer el relat que vulguin; i en fan un relat, òbviament, parcial i interessat, per als seus interessos particulars de partit, que no de país, i encara menys de societat. Però encara, més enllà d'això, vostè demana mesures concretes. Les hi recordaré, perquè les coneix perfectament –les coneix perfectament–, però d'aquesta part no li interessa mai parlar-ne.

Aquest Govern ha estat absolutament compromès amb el desenvolupament de la llei i sobretot amb la mesura d'exigir-la al personal, a l'Administració, als responsables polítics, a la gent que té l'obligació de representar les opinions, i les voluntats, i les necessitats populars, a partir de l'adopció d'un codi de conducta d'alts càrrecs i de personal directiu, que persegueix, precisament, garantir que es compleixi amb els principis ètics i les regles de conducta que han de ser mostra d'exemplaritat per part del Govern.

Com també s'ha posat en marxa el Registre de grups d'interès, que precisament és, com vostè sap, una de les eines més importants aquí i arreu per poder garantir que en les relacions entre l'Administració i aquells actors que poden tenir un interès determinat, legítim –legítim, però determinat–, hi ha d'haver una transparència total i absoluta. I, de fet, des de que es va crear aquest registre, ja tenim més de mil cinc-cents entitats registrades i funciona –funciona molt bé.

Per tant, més enllà, per dir-ho així, de la política del Twitter o de la política del Facebook o de la política del YouTube, que és la que a vostès els agrada fer, aquí hi ha una voluntat clara i ferma de la política dels fets.

Hi ha una voluntat evidentment també inqüestionable d'atacar d'arrel qualsevol mala praxi que es pugui produir en el marc de les contractacions públiques. I, de fet, per això –per això–, sense esperar la resposta del Govern i precisament avançant-nos davant de la manca d'acció del Govern espanyol, al qual vostès donen suport inqüestionable, nosaltres vam aprovar el Decret de mesures de contractació pública, que ja està en aquests moments en discussió també en aquesta cambra i que, per tant, els convido a contribuir-hi d'una manera participativa, d'una manera clara, d'una manera constructiva, i no d'una manera retòrica i buida, com tantes vegades ens tenen acostumats.

Però és que encara hi ha un element més: la credibilitat de l'Administració passa per garantir que es posen a disposició de la ciutadania, de la gent, de les persones, aquells mecanismes de participació en la presa de decisions. I aquí tampoc ens donarà lliçons, vostè. Però cap ni una –cap ni una.

Des de l'àrea de processos participatius hem impulsat més processos que mai, en temes absolutament diversos, com la reforma horària, el procés participatiu per planificar l'atenció sanitària, el Pla de ciutadania i les migracions, programes d'associacionisme i voluntariat; jornades d'innovació democràtica han permès també plantejar el futur de l'educació, i properament farem també un marc de discussió sobre la governança en el món de l'esport. Són qüestions pràctiques, concretes, quotidianes, diàries, que permeten bàsicament socialitzar la presa de decisions i fer partícips d'aquesta presa de decisions aquells actors que òbviament en seran finalment els destinataris.

Per això és tan sorprenent que algú que parla de transparència, que algú que parla de radicalitat democràtica o de regeneració democràtica, que algú que parla de la necessitat d'implicar la gent en els processos deliberatius, sigui tan obtús a l'hora de plantejar la decisió més radicalment transparent i democràtica que en aquests moments podem trobar, que és consultar a la gent quin país vol per al seu futur i el del seus fills.

Per això és incomprensible, senyor Espejo, que vostè, que s'omple la boca de plantejaments suposadament radicals i democràtics..., siguin tan absolutament tancats i obtusos i opacs a l'hora de plantejar aquella mesura més radical que tenim a les nostres mans, com és precisament preguntar a la societat què vol i, òbviament, escol-

tar la seva opinió. Hi ha una contradicció enorme –enorme– entre el que diuen i el que fan aquí i a l'Estat.

I podríem seguir explicant coses concretes, com, per exemple, com s'estan gestionant les dades obertes; mesures que justament la setmana passada vam tenir ocasió de presentar a la iniciativa Open Data i que va garantir per part dels participants la màxima valoració. O els reconeixements que vostè ha obviat per part de Transparència Internacional a l'hora de plantejar, de manera clara i inqüestionable, la màxima qualificació, tant des del punt de vista de les dades quantitatives com de les qualitatives.

Però vostès no han vingut a parlar d'això. Vostès no parlen d'això perquè no els interessa. Vostès no estan preocupats per això. Vostès estran preocupats per impedir que legítimament un poble, un país, una societat pugui fer política de manera transparent i participativa. El seu discurs, la seva praxi, el seu relat no tenen res a veure amb el títol de la compareixença que vostè ha fet. Tenen a veure amb sotmetre una societat a la màxima de les foscors possibles. Però això avui tampoc no ho descobrirem, fa molt de temps que ja ho sabem i, de fet, per això van néixer vostès.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Romeva. Té la paraula el senyor José María Espejo.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señor Romeva, déjese de tanto lío y presente los memorándums, ¿eh? Sea transparente *(aplaudiments)* y deje de contarnos líos, historias para esconder su falta de transparencia.

En todo caso, «espectáculo», decía usted –«espectáculo, espectáculo». Espectáculo es lo que montan ustedes en los juzgados cuando se juzgan diferentes cosas. Porque cuando se juzga la corrupción, entonces no, entonces aquí escondiditos. Obsesión por la corrupción, por supuesto que sí. Obsesionados con la corrupción. Y vamos a estar obsesionados toda la legislatura con la corrupción. Y sé que le fastidia mucho, porque es que es su tema, es su criptonita, señor Romeva, la corrupción –es su criptonita.

Y, por cierto, ha elegido usted un mal día para atacarnos a nosotros por nuestra actuación contra la corrupción del PP. El día que ustedes pidan una comisión de investigación para investigar la financiación corrupta de Convergencia, entonces me dice a mí algo *(aplaudiments)* –entonces me dice a mí algo. El día que exija usted a un imputado... *(Veus de fons.)* Sí, el día..., le estoy hablando al *conseller*, si quiere después, cuando sea *consellera*, la interpelaré a usted. *(Aplaudiments.)* El día que haga eso, entonces me habla –el día que haga eso, entonces me habla.

Sí, usted nos atacaba a nosotros, porque nosotros llegamos a un acuerdo de investidura de un presidente. Pero usted, en cambio, no es que votase al señor Mas –que, por supuesto, le votó en la primera sesión de investidura, al presidente del partido más corrupto de Cataluña–, es que compartió lista electoral con él y gobierno. O sea, pero ¿qué me cuenta? *(Algunes aplaudiments.)* ¿Qué me cuenta, señor Romeva? ¿Qué me cuenta? Es que ese discurso está ya muy gastado –muy gastado–, que los catalanes no se lo creen –no se lo creen.

El código de conducta del que usted presume..., no hace falta hacer un megacódigo de conducta, hace falta ser transparente, respetar los derechos de los diputados de la oposición cuando se lo piden, igual que le ha dicho un órgano independiente sobre transparencia; que se lo ha dicho. Puede usted negarlo, pero, mire, lo tengo aquí; luego se lo enseño, si quiere. A lo mejor es que los funcionarios de su *departament* o los nombrados a dedo no se lo han querido leer, pero es que dice eso –dice eso. *(L'orador riu.)* O sea, es que no sé... En fin. *(Algunes aplaudiments.)* En fin.

Después nos viene aquí a hablar de procesos participativos, asociacionismo, voluntariado, gobernanza del deporte... Felicidades. Yo le felicito. Le felicito por todo eso que ha hecho. Pero, perdone: ¡que la interpelación es de corrupción! O sea, si quiere hablamos de medio ambiente, pero la interpelación es de corrupción, señor Romeva. En fin. O el referéndum. Ya sabemos lo que piensan ustedes sobre el referéndum: quieren repetir el 9-N. Pero insisto –sé que no le gusta hablar de corrupción–: la interpelación es de corrupción. Háblenos de corrupción; no nos cuente lo que ha hecho en materia de gobernanza del deporte, porque esto no es corrupción.

En fin, mire, algo muy, mucho más concreto: ¿está usted de acuerdo, como toda la oposición de este Parlamento, en que venga a comparecer aquí el señor Artur Mas, presidente del partido que ahora está sentado en el banquillo, junto con los acusados del Palau, como partícipe a título lucrativo? ¿Está usted de acuerdo a que venga a explicarlo aquí al Parlament, eh? Porque nosotros, en el Congreso, sí. Hemos dicho: «Oiga, que vayan todos los del PP a explicar su financiación irregular.» Claro que sí –claro que sí. Pues, oiga, haga usted lo mismo aquí. Si es que además se lo ha pedido toda la oposición, y usted es diputado aquí y puede votar. Puede votar separado de su grupo, si quiere, usted, que no es de Convergència.

En fin, hay muchas más cosas que yo le puedo proponer, y que de hecho le propongo, para que me diga... (*Remor de veus.*) Para que me diga si está de acuerdo, cuando le dejen decírselo sus compañeros. (*L'orador riu.*) Yo le propongo... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Silenci, si us plau.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Yo le propongo hacer lo siguiente. Por ejemplo, desplegar el reglamento de la Ley de transparencia, señor *conseller* de Transparencia. Es fácil. No tienen ni que pasar por este Parlamento. Lo pueden hacer ustedes sin urgencia y sin debate parlamentario, que es como le gusta hacer las cosas, ¿eh?, porque llevan dos años sin hacer el reglamento. Otras cosas piden que se tramiten por trámite de urgencia, como la Ley de voluntades digitales, que es, vamos, en fin, lo que habla toda la gente en los bares, pero la corrupción..., es que no se despliega –no se despliega.

Otra cosa que le proponemos o que más bien le recordamos: este Parlamento les mandató hacer una ley, una proposición de ley de lucha integral contra la corrupción. Usted se abstuvo, ya lo sé. Usted se abstuvo, como se abstiene contra la corrupción... (*Veus de fons.*) Bueno, usted se abstuvo. Ya sé que no me quiere escuchar, pero es que esto es lo que pasa cuando se le habla, al *conseller* de Transparencia, de la corrupción (*aplaudiments*): se abstiene, no quiere oír, no le interesa, le sienta mal, y hay que proteger a su socio de gobierno, que es el partido que ahora está en el banquillo como partícipe a título lucrativo. Yo lo entiendo. En fin.

Pues, yo lo que le digo es que, en vez de proteger a los que ahora están en el banquillo, como partícipes a título lucrativo de corrupción, proteja a los denunciantes, y presente un proyecto, como el que hemos presentado nosotros en el Congreso de los Diputados, para proteger a los denunciantes. Entre otras muchas –entre otras muchas– cosas: los aforamientos, los imputados fuera de las listas o de los cargos, en fin, los indultos a políticos..., todo lo que usted quiera, lo podemos hablar. Pero si usted me habla del asociacionismo y de la gobernanza del deporte, cuando los demás le hablan de corrupción...

La presidenta

Senyor Espejo, ha exhaurit el temps.

José María Espejo-Saavedra Conesa

...pues, no vamos a llegar a ningún lado.

Gracias, presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula el senyor Raül Romeva, conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

Senyor Espejo, llegeixi la seva demanda d'interpel·lació: parla de regeneració democràtica. Aquest és el titular. Aquest és el títol que vostès han posat, eh?, no l'he posat jo, l'han posat vostès. I regeneració democràtica vol dir moltes coses. Si vostès volen parlar, també, d'això, no tinc cap inconvenient, però li recordo dues coses. És aquest Parlament el que ha iniciat el procés del cas Palau, eh? És aquest Parlament, eh? (*Alguns aplaudiments.*) No vostès, només: aquest Parlament, eh? Això l'hi recordo. I segona, li recordo que, excepte a Catalunya –excepte a Catalunya–, vostè pot estar imputat i formar part d'un govern. Aquí no –aquí no. I, per tant, hi ha algunes diferències. (*Veus de*

fons.) I, per tant, hi ha algunes diferències importants, eh? Ho dic perquè, més enllà de la seva falta d'educació respecte a una diputada, que té tot el dret del món a poder... (*re-mor de veus*), a poder expressar-se, com vostès fan contínuament –com vostès fan contínuament... (*alguns aplaudiments*)

La presidenta

Silenci, si us plau. Silenci.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

...més enllà de la seva manca d'educació a l'hora d'utilitzar un to...

La presidenta

Silenci. Respectin el torn de paraules. Abans han parlat vostès.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

...que absolutament és incompreensible. Més enllà d'això, que ja ho sabem, i ja ens coneixem, i en aquest sentit ja no descobrirem res, li voldria recordar que, quan parlem de regeneració democràtica, el més important de tot és entendre quina és la credibilitat que tenen les institucions. Justament –justament–, dels vint-i-vuit estats de la Unió Europea, sap quin és en el que hi ha menys credibilitat de separació de poders i d'independència del poder judicial? L'Estat espanyol. Només el 15 per cent de la gent –només el 15 per cent de la gent– creu –creu– a l'Estat espanyol –a l'Estat espanyol, senyor De Páramo, a l'Estat espanyol–, el 15 per cent de la població de l'Estat creu que hi ha separació de poders, i creu en la justícia igual per a tothom. I aquí hi ha una diferència fonamental. Això és regeneració democràtica, això és credibilitat en les institucions, precisament aquelles que vostès ni tan sols volen no només no veure-la, sinó ni parlar-ne, perquè per vostès no és un problema, això.

Per això hi ha un problema en aquest país, per això hi ha un problema en aquesta societat. I per això hi ha un problema que es resol, precisament, canviant d'arrel el sistema, despolititzant el Tribunal Constitucional. Voleu parlar de corrupció? Parlem-ne, seriosament, de debò. Anem a l'arrel de les coses (*alguns aplaudiments*), no ens quedem amb la superficialitat, que és el que vostès fan, política de maquillatge, política d'aparador. Anem a l'arrel de les coses. Regeneració democràtica vol dir, precisament, deixar de perseguir fiscals quan volen lluitar contra la corrupció. Això està passant en aquests moments i vostès hi estan donant suport. (*Alguns aplaudiments.*) Això està passant, també, a altres llocs de l'Estat quan el que plantegen és demanar llistes clares i sense cap mena de restricció a l'hora de demanar responsabilitats, cosa que vostès, quan afecta determinats espais i governs als quals donen suport, se n'obliden.

Regeneració democràtica seria, senyor De Páramo, d'una vegada per totes, deixar d'amagar-se. (*Veus de fons.*) No, el miro a vostè, en la interpellació... A ell ja li he respost abans. Però el miro a vostè perquè vostè no calla. Perquè vostè no calla, (*alguns aplaudiments*) perquè vostè està sempre intervenint a totes les opinions i, a més a més, s'erigeix, òbviament, com el portaveu de tot i de tothom. I el miro a vostè perquè els miro a vostès, i al senyor Espejo ja li he contestat abans i ja li he donat les explicacions que em semblava pertinent donar-li. El que és absolutament transparent en un país és respectar l'opinió de la gent.

Senyor Espejo, totes les demandes que s'han fet s'han respost. Totes. I s'estan respondent totes. I vostè segueixi insistint amb aquesta cantarella que després els serveix per fer-se uns titulars absolutament a mida, però de cap de les maneres –de cap de les maneres– tindrem cap vergonya, mai, ni aquí, ni allà, ni la tenim a l'Estat, per poder garantir que l'única, la millor, la més democràtica de les maneres de construir un estat lliure de corrupció és permetent que la gent lliurement s'expressi sobre quin és el model d'estat que vol. El dia que entenguin això començaran a ser creïbles, aquí i a fora. Mentrestant, no deixaran de ser una caricatura del que vostès tantes vegades critiquen als altres.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Girona

300-00139/11

El tretzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Girona; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, conselleres, diputats, diputades, bé, avui vinc a portar un tall d'aquesta Catalunya tan nostra que és Girona, que és una província, com la meua, a la que represento en aquesta institució. I l'hi haig de dir: moltes vegades es critica des d'aquesta cambra aquell centralisme, poder, de l'Estat, però nosaltres també volem posar en evidència que moltes vegades aquest Govern, que també concentra, decideix i analitza, no?, dintre de Catalunya, a vegades sembla que el focus sigui una visió unànime de Barcelona i queden com a accessòries la resta de les províncies.

I parlo d'inversió; parlo d'inversió, de com i de quina manera, amb una base responsable, hem de procurar una inversió equànime, també a la província de Girona, conseller. Miri, la resta de les províncies a vegades també tenim molt a dir. Sap per què? Perquè també aportem molt en aquesta cambra, en aquesta institució, a tot Catalunya; aportem amb impostos directes i indirectes. I el bon tractament també d'una província dona i posa llum a oportunitats.

Miri, Girona és un territori singular, juntament amb Lleida, i ens caracteritza una part fonamental, que és aquell límit fronterer amb el país veí d'una autonomia catalana com la nostra. Sap què és això? És un igual a un bon tractament també, i un igual a oportunitats; oportunitats de reactivació econòmica, oportunitats de llaços que hem de mantenir. I a vegades, també, els ho haig de dir, des d'aquesta cambra s'utilitzen expressions que ja hem sentit també la reacció d'aquest país veí, que és França, que no els agrada sentir segons què quan surt d'un marc legítim, d'un marc també de la llei, de l'ordenament jurídic i d'aquella cura i responsabilitat que des d'un govern, quan s'aboca segons què, s'hauria de tenir.

Miri, com li deia abans, generar polítiques de reactivació econòmica..., al darrere, normalment, hi ha una reactivació laboral. I quan parlem d'atur també a les comarques gironines, parlem de crear i generar inversions que aboquin i ens donin un igual fonamental en aquests moments, que és noves activitats, nous llocs de treball, en lloc de buscar, moltes vegades, aquella epopeia excoent, no?, que utilitzen vostès, en lloc de buscar, poder, l'enriquiment mutu dintre del diàleg, dintre de poder entendre també que tenim províncies a Catalunya que tenen necessitats.

I ara li faré un esment de diferents necessitats a la nostra província, però com vostè entendrà, tampoc en deu minuts..., perquè això comportaria un monogràfic, i un monogràfic que podria durar moltes hores, no? Però sí que farem puntualitzacions bàsiques en allò que a vegades per a nosaltres i per a la ciutadania que viu a les comarques gironines entenem que són bàsiques d'inversió i, moltes vegades, veiem que quedem en aquell pobre sota mínims.

Miri, jo no represento els interessos d'una família; represento els interessos d'una demarcació, d'una Catalunya, però també, com a membre electe d'una província, d'una demarcació com és Girona. I, en aquest cas, miri, la província de Girona demana, i els seus habitants necessiten i mereixen també demanar desenvolupaments addicionals en partides com les que ara li enumeraré, que són les següents. Fixi's quan parlem de l'àmbit de la sanitat. Ara mateix tenim el debat, que ja li recordo que ve d'anys enrere, del nou Trueta, del nou hospital Trueta. Miri, des de Ciutadans no estarem tant per on serà aquesta nova ubicació, sinó quin servei donarem, quina qualitat de servei. Serà i tindrà la dotació necessària per donar sortida a les necessitats de Girona? I, en aquest, cas parlo de la capital de província.

També l'hi vull recordar, a vegades hem de parlar de com utilitzem o, perdó, mal utilitzem..., perquè jo vull recordar aquell avantprojecte on aquest hospital nou, el Josep Trueta, s'ubicava a sobre del mateix hospital que tenim existent a dia d'avui. Vostè se'n recorda, aquelles tres fases, no?, que començàvem pel pàrquing, acabàvem pels menjadors i acabàvem amb una tercera per al mateix hospital; una realitat que no ha arribat

mai. Ara tornem a fer volar coloms, a entretenir en el temps. Ara veurem si serà en el nou parc hospitalari de Salt o el tindrem, poder, ubicat molt a prop de l'hospital existent a dia d'avui. Però, miri, no m'entretindrè en el detall, perquè, com li he dit, deu minuts donen per al que donen.

Podríem parlar d'educació. Quants barracons tenim? Quan i de quina manera els mantenim? Miri, conseller, l'evolució dels barracons... (*L'orador mostra a la cambra un full en què es reproduïx un gràfic.*) L'evolució dels barracons. Sap què demostra, l'evolució? L'evolució va a l'alça. Vàrem començar amb 995 mòduls i, segons diuen, acabarem amb 1.010 mòduls. Però vaig més enllà, no li parlaré només de Girona; miri quin és el mapa de Catalunya en barracons. (*L'orador mostra a la cambra un full en què es reproduïx un mapa.*) Això és inacció política, manca de polítiques per donar sortida a la prioritat; prioritat que altres, en molts de casos, entenem sempre com a urgència.

Pensi..., he sentit també parlar a la consellera abans, quan parlava dels habitatges. Miri, a Girona, aquell bloc ocupat de Salt..., no és només aquell problema. Evidentment, poder era el problema mediàtic que vostès havien de tapar amb una acció de premsa i corrents. Però, escolti'm, vol que parlem de Figueres? Vol que parlem de la Marca de l'Ham?, del barri de Sant Joan?, de Torre Alfons XII, on hi ha una reubicació de, més o menys, cent cinquanta famílies..., perdó, trenta-set famílies amb cent cinquanta membres? Que, ara mateix, Girona, com a capital, també té un problema amb habitatge social, també d'emergència.

Vol que parlem de com i de quina manera tractem el nostre turisme? Com li he dit abans, una província que té oportunitats al davant en l'àmbit del turisme, un bon tractament... Quan parlem d'accessibilitat, d'infraestructures –conseller, infraestructures–, accessibilitat, connexió... Un bon tractament del turisme també ens reverteix en una reactivació econòmica, si el tractem bé, que a darrere té una reactivació laboral; com li he dit abans, llocs de treball.

També podríem estar parlant de l'agricultura... Tot això, ho tindrem a la moció subsegüent al detall, on podrem entrar en la concreció. Ja l'hi he dit, deu minuts són el que són. Però quan parlem d'agricultura, com i de quina manera treballem l'envelliment del camp, com gestionem les oportunitats de noves generacions que volen continuar amb allò que han fet els seus avis i els seus pares. Com tractem la ramaderia a les nostres comarques, quan aquella joventut presenta projectes d'ampliació, projectes per integrar-se i agafar el relleu dels seus pares, com li he dit, i dels seus avis, i es troben que han de fer una primera inversió on no tenen cap garantia de com acabarà ni de quina manera obtindran o no obtindran aquella ajuda per a aquella nova explotació o ampliació que volen fer.

Com ho garantim? Quines són les polítiques reals que vostès porten per garantir també aquest futur, no només agrari i ramader? O aquelles ajudes per als aturaments ecològics, no?, quan parlem de l'àmbit de la pesca. A Girona tenim confraries que encara estan reclamant endarreriments. Ja sé què em dirà i vindrà a fer-me un decàleg de tot allò que fem a la província de Girona. Però, miri, més enllà de que vostè avui surti a fer-me un decàleg de tot allò que necessitem a la província de Girona, jo li faria una proposta: surtin aquí, agafin l'oportunitat i comencem a parlar de tot allò que no funciona a la província de Girona, de tot allò que podem millorar, de tot allò que no està contemplat ni reflectit en un pressupost.

Parlem de connexions de l'aeroport? Ja sé que em dirà que l'aeroport ha tingut una decaiguda. Evidentment, quan el teníem en alça, el vàrem tractar bé?, li vàrem donar una sortida?, vàrem fer aquelles connexions que eren de lògica? No, poder miraven cap a un altre cantó i la inversió se n'anava perduda en altres camins que vostès utilitzen normalment. Però, també l'hi diré, miri, en clau mediambiental: ara mateix, tenim l'Ajuntament de Figueres advertit per la Comunitat Europea. Una depuradora que està contaminant de forma contínua el riu Muga, amb un advertiment de la Comunitat Europea, que vostè és coneixedor que aquelles sancions no són irrisòries, sinó que són contundents, i amb un advertiment: que es prenguin mesures d'urgència.

Vol que parlem de plaça Catalunya a la ciutat de Girona? A on, des de l'Ajuntament de Girona –i el president, el molt honorable president de la Generalitat, exalcalde de Girona, ho coneix bé–..., a on vàrem estar demanant auxili –i ja utilitzaré la paraula «auxili»– a aquella ACA, a on l'ACA ens deia: «Estem sota mínims.» Sabem que és una competència municipal, perquè és una via pública ubicada a sobre d'un riu; competèn-

cia municipal, però a on no arriba, a vegades, un ajuntament o un municipi, poder tenim aquesta institució que hauria de posar l'ull a aportar i donar solucions a un problema com és plaça Catalunya, amb problemes estructurals, on hem delimitat també els vehicles que hi passen i segons quin pes.

Però, miri, quan parlaven també..., he sentit la consellera quan parlava d'educació. A vegades agafar allò que funciona i reflectir-nos-hi és bo. Jo li aconsellaria que mirés l'Institut de Bescanó, un institut que incorpora els diferents idiomes d'una manera molt equànime i, sobtadament, és la millor nota a les comarques gironines. A vegades, agafar i observar allò que funciona poder ens aboca a portar polítiques que ens poden enriquir.

En el segon temps de rèplica tindrè oportunitat de continuar, conseller. Però ja l'hi dic: agafi l'oportunitat, surti avui; no em vingui un altre cop a anomenar tot allò que intentem fer bé, i acabem amb el monotema. Vingui aquí, agafi les regnes, i parlem dels problemes...

La presidenta

Senyor Castel...

Jean Castel Sucarrat

...que en són molts i són reals.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Jean Castel Sucarrat

Moltes gràcies, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, vostès, des del Grup Parlamentari de Ciutadans, legítimament fan una rèplica de la interpellació que van fer, ara fa quinze dies, amb relació a la demarcació de Lleida. En aquest cas, hi ha un petit progrés respecte a aquella interpellació anterior, que no està basada estrictament en el greuge. Aquella era una intervenció feta, des de la nostra modesta perspectiva, des de l'acomplexament absolut. En aquest cas, diguem-ne, vostès han pujat una mica..., o vostè mateix ha pujat una mica més la pretensió.

Però hi ha un decalatge extraordinari entre com ha començat i com ha desenvolupat la interpellació –cordialment. Vostè ha començat la interpellació raonablement bé, des de la nostra perspectiva, en un espai compartit per poder-hi treballar, de dir: parlem de tot allò que ens pot permetre reactivar l'activitat econòmica a les comarques gironines; mirem quins són aquells projectes estratègics que ens permetran generar més prosperitat, més llocs de treball; millorar, en definitiva, l'estat del benestar. El titular era bo –el titular era bo–, era un titular interessant.

Però vostè ha acabat parlant, diguem-ne, d'un centre educatiu a Bescanó. Que està molt bé, el centre educatiu de Bescanó, i n'hem de parlar de molts, però ha fet una interpellació, en el desenvolupament, de perdigonada. És a dir, no hi ha relat; aquest és el problema. És a dir, analitzi-la bé –cordialment–; analitzi-la bé. No hi ha relat. No sabem exactament, vostès, què volen prioritzar, què volen plantejar, què volen fer: en matèria d'infraestructures de mobilitat?, en matèria d'estratègia industrial?, o agrària? No hem sabut veure quina és la basa concreta.

Per tant, a algú que pogués escoltar, li diuen: «Home, és que el Govern de Catalunya actua amb uns criteris absolutament centralistes, no prioritza una part del territori en termes d'equilibri territorial, de cohesió territorial, i sotmet les comarques gironines, com les comarques de Lleida, a uns nivells molt alts de desinversió.» I em sembla que el que ens pot ajudar en primera instància és definir un marc objectiu, veure de què estem parlant quan parlem d'inversions a cadascun dels territoris.

Aquí faig parèntesi. A nosaltres el concepte «província» ens inquieta, i ens inquieta molt. No ens agrada, és un concepte que no és el nostre, eh? Nosaltres parlem de demar-

cacions, parlem de comarques. Però el concepte «províncies» és un concepte del 1833; és un concepte, diguem-ne, que...

Però parlem, en l'àmbit provincial que vostè diu, de Girona, la demarcació de Girona, amb elements concrets. Miri, respecte al pressupost o a les previsions per a l'any 2016, que estem pendents de poder liquidar. A la demarcació de Girona hi havia una previsió d'inversió de 54 milions d'euros. De fet, l'any 2015 hi va haver una liquidació de 61 milions d'euros. La previsió per a l'any 2017, en aquests pressupostos que vostès no volen votar, és de 85 milions d'euros. Per tant, hi ha un increment del 64 per cent amb relació al volum d'inversió.

Anem a mirar inversió *per capita*. Passem de setanta-dos euros l'any 16, a cent tretze euros l'any 17. Això són dades objectives de quin és l'esforç inversor que fa la Generalitat de Catalunya en aquest àmbit concret. Hi ha més previsió d'inversió, hi ha un esforç superior. I a la demarcació de Girona novament, com a la demarcació de Lleida, hi ha una inversió per sobre de la mitjana de Catalunya amb relació a la inversió *per capita*, que creiem que aquest és un bon criteri, és un bon mecanisme que ens permet buscar aquesta cohesió territorial.

Però vostè..., en la línia de dir quins són els projectes estratègics. I més o menys n'ha esbossat algun. Miri, parlo de dos projectes concrets –dos. Un, al qual vostè no ha fet cap mena de referència –cap mena de referència. És un de molt important, fonamental; que el lògic seria que tingués el lideratge de l'Estat. Nosaltres ens podem lamentar que l'Estat deixa de fer coses; quan l'Estat no les fa, les fa la Generalitat de Catalunya. Li parlo concretament de les actuacions en la plataforma logística de Vilamallà; que bàsicament vol dir incorporar l'ample internacional en aquest centre intermodal.

Qui actua aquí no és l'Estat espanyol. Qui actua aquí és la Generalitat de Catalunya. Nosaltres anem per sobre de l'Estat espanyol. I ara, aquest mes de febrer, hem adjudicat la redacció del projecte constructiu per a la implantació de la via d'ample internacional a la terminal de mercaderies de Vilamallà, a l'Alt Empordà. Amb moltes dificultats, perquè ho fem..., no és que no ho faci l'Estat espanyol, que ho hauria de fer, sinó que nosaltres ho fem, fins i tot, amb moltes dificultats que ens posa el mateix Estat espanyol. Aquesta és una actuació estratègica. Aquesta és una actuació que genera molta activitat econòmica a l'entorn de les comarques gironines, al voltant de la logística, i logística de primer ordre, de primer nivell.

I un segon element –al qual vostè tampoc..., hi ha fet una referència per sobre–, que és tot allò que fa referència a l'aeroport de Girona. L'aeroport de Girona és víctima d'un model de gestió centralitzada per part d'AENA. En quin sentit? En el sentit que a AENA, en un determinat moment, li va interessar prioritzar la terminal 2 de l'aeroport de Barcelona –la 2–, on s'hi han concentrat totes les companyies que operen de punt a punt i operen des del baix cost, ignorant que l'aeroport de Reus i l'aeroport de Girona anteriorment tenien una capacitat important de poder competir; però en la mesura que les tarifes, les taxes, no es fixen des del territori, sinó que es fixen des de Madrid, no hi ha marge per poder fer aquesta, diguem-ne, competència, per poder omplir de contingut, per especialitzar l'aeroport de Girona.

Nosaltres, com a Generalitat de Catalunya, què estem fent, juntament amb la Diputació de Girona? Estem fent tota la política comercial per retenir un volum important d'oferta de vols en aquest àmbit, i en aquest àmbit concret. I estem fent inversió, que no ens deixa fer l'Estat espanyol, per millorar les infraestructures que ens permetin connectar millor en matèria viària i ferroviària l'aeroport de Girona.

Li he parlat de dos projectes estratègics –Vilamallà i aeroport de Girona–, que tenen, hi insisteixo, una capacitat molt àmplia d'incrementar l'activitat econòmica que té retorn en el territori. Aquests són elements. I ara n'hi poso un altre, que és els ports, i el port de Palamós, que és, des d'un punt de vista de trànsit de mercaderies, després dels dos grans ports d'interès general, a nivell de mercaderies, a nivell de creuers, a nivell, també, de nàutica, un port important, rellevant.

Nosaltres hi estem fent una inversió sostinguda en el temps molt considerable. Aquí tenim una limitació, amb relació al punt d'inspecció fronterera, que ens limita extraordinàriament les possibilitats de desplegar-ho. I nosaltres què fem? En fem abstracció. Continuem treballant. Fixi-s'hi, li he posat tres casos concrets de projectes que ens permeten activar el territori. I més enllà d'això, des de l'Institut Català del Sòl estem pre-

parant justament peces estratègiques per tal que, en l'àmbit del comerç o en l'àmbit de la indústria o en l'àmbit de la logística, hi hagi possibilitats de desplegament econòmic.

Però anem més enllà. Parlem de polítiques de muntanya? Que vostè també..., aquest deu ser un element que vostès ignoren. Allò que estem fent des de la mateixa Generalitat de Catalunya, des de les estacions de la Molina, de Vall de Núria, de Vallter 2000, amb un volum molt important d'inversió que torna a tenir un retorn important en el territori.

Però vostè se sent més còmode parlant d'allò..., del seu clàssic, del *delenda est Carthago* de Ciutadans: dels barracons. Parlem d'actuacions concretes, de la inversió «Barracons». Nosaltres preferim parlar de mòduls prefabricats. Som conscients que hi ha una situació de transitorietat, però l'important és la qualitat de l'ensenyament que hi ha. I els estàndards a la demarcació de Girona són alts. Però a vostès més que el contingut els interessa la pedra, els interessa el *hardware*. Parlem-ne, també. Parlem de les noves construccions posades en servei, l'any 2016, de Caldes de Malavella –de la Benaula–, de Calonge –de la Sínia. Parlem dels projectes que estem fent l'any 2017 a Salt, i un altre projecte a Caldes de Malavella, o de les construccions de centres educatius a Roses, a Arbúcies, a Sant Joan de les Abadesses, de 9,5 milions d'euros. Podem parlar d'això.

Podem parlar també en termes de salut, d'allò que fa referència a la licitació de la redacció del projecte d'ampliació del bloc quirúrgic i de l'hospital de dia oncològic del Trueta de Girona. Parlem d'inversions concretes? Parlem de quiròfans.

Vostè ens hauria de dir quin és el terreny de joc, perquè és molt complicat respondre una interpel·lació basada des de l'absència dramàtica de projecte, de model, que és el que vostè ha evidenciat amb la seva intervenció, i des de la perdigonada. Així és molt difícil construir res. I després ens faran una moció subsegüent: llistat telefònic.

Siguem seriosos, mirem què prioritzem i mirem com transformem de veritat la vida de la gent. Si volen fer això, sempre hi trobaran al costat el Govern de Catalunya. Si volen anar a buscar el titular mediàtic, serà difícil que puguem construir un futur en comú.

Moltíssimes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Miri –gràcies, presidenta–, conseller: oportunitat perduda. Com li he dit, ja venia vostè preparat amb tot aquella bateria per fer-nos un decàleg d'allò que faran o deixaran de fer, perquè una legislatura aturada..., ja sap vostè que s'omplen la boca i després no veiem realitats, eh? Perquè portem sis anys, eh?, una mica, de desgovern i de no tenir polítiques reals i actives.

M'ha agradat molt quan diu que..., poder a vostès no els agrada gaire parlar de províncies, però estan a totes les diputacions provincials asseguts, cosa que nosaltres entenem com una duplictat o una triplicitat, i així ens agradaria poder minimitzar aquest impacte, que també és una despesa econòmica que paguen els ciutadans, perquè pensem que podria ser abocada, també, a una millor inversió cap als ciutadans. Però, també l'hi diré, no parlem tampoc de consells comarcals: 1.067 consellers comarcals a Catalunya, senyor conseller, mantinguts.

Fixi-s'hi vostè, sense perdre la mancomunitat de servei, amb un consell d'alcaldes, reconduiríem el tema i poder estariem provocant un estalvi de més de 3 milions d'euros l'any. Fixi-s'hi, si tindria a on reinvertir amb aquests diners –fixi-s'hi. És qüestió de voluntat, de prioritzar.

Ja sé que intentarà tornar a sortir aquí a intentar desmuntar tot allò que li molesta sentir. Però, sap què passa? Que la nostra província, i en aquest cas Girona, que és la meva terra, té necessitats. I no perquè vostè vingui aquí a fer un decàleg i intentar desmuntar-les, nosaltres deixarem de dir-les. Sabem que els molesta quan vostès no posen remei o no posen acció política o no fan aquella política de previsió i prevenció que han de fer també a les províncies per donar i generar oportunitats.

Però també li diré una cosa: quan parla de..., jo li'n deia «barracons», poder, per l'estat, conseller. Els «mòduls prefabricats» –que poder és la paraula correcta, que vostè ha utilitzat–, li haig de dir que tenen un manteniment. Ho sap, no?, que tenen un manteniment? No només el cost dels mòduls prefabricats; aquell manteniment que tampoc por-

ten a terme. Perquè aquest humil diputat, quan era regidor, va estar al cantó de moltes AMPA que s'havien de pintar..., ells mateixos, els pares, estaven fent la feina a on no arribava la institució. Això és de vergonya.

I això és inversió real, i això és posar solució als problemes. Jo no sé com pot sortir aquí i a vegades no li cau la cara de vergonya, dirigint-se a algú que coneix aquell territori, que el trepitja cada dia i que fa cinquanta-un anys de la seva vida que trepitja les comarques gironines i que viu el que és una província. Si el molesta la paraula «província» i a vostè li agrada més anomenar-ne «territori», m'és igual, com en digui; el que m'importa, com a gironí, és que posi remei a tots els problemes que tenim, que no són pocs.

Sé que la fugida endavant que utilitza..., «fugida endavant» igual que quan el company de Lleida va venir a evidenciar tot allò que necessitaven per a Lleida; per vostè, la fugida endavant és venir amb el decàleg, no? «Taparem –taparem–, prudentment, no sigui que la gent es pensi que no estem fent re.» Sap què passa? Que el que fan, el poc que fan, queda, en molts de casos, sota mínims.

Només cal relegar-nos a un pressupost on veiem macropartides que, ben utilitzades, ben invertides i dirigides a qui de veritat se les mereix, que són els ciutadans..., perquè cal recordar-los-ho, a vegades: aquests diners no fluctuen per obra i gràcia de l'Esperit Sant, conseller, són impostos directes i indirectes que aporten els nostres ciutadans, i és responsabilitat d'aquest Govern gestionar-los amb cura, amb rigor i amb responsabilitat. I hi veiem, a vegades, manca de responsabilitat quan parlem de com i de quina manera vostès la reflecteixen en un pressupost: miri, sense partides –de sentit comú– concretes per donar sortida a problemes reals.

Vostè parlava de la muntanya, de la muntanya i del mar, de tot allò que són oportunitats a la nostra província. I no entraré en el detall ni entraré a on vostè li agradaria que jo entrés, que és a desvirtuar, poder, la realitat i la necessitat. Nosaltres li continuarem portant, des de Ciutadans, en aquest Ple d'aquest Parlament, tot allò que és de rebut: exigir a un Govern que ha d'aplicar racionalitat, sentit comú i responsabilitat envers les persones que viuen, com ha dit vostè, en un territori.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Castel. Té la paraula el conseller Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat: vaporós, vaporós, vaporós. Jo he intentat entendre exactament què ens volia traslladar ara. Què de concret vostè ha dit?, ha explicat? Ha parlat de vaguetats, de llocs comuns. Escolti, l'acció de govern, a la qual vostès estan molt poc acostumats –molt poc acostumats–, perquè, de fet, jo diria que no gestionen pràcticament ni un euro de pressupost directe aquí a Catalunya –pràcticament, pràcticament–, necessita capacitat de definir projectes concrets en forma de pressupostos i amb voluntat de transformació.

I vostès, hi insisteixo, no són capaços..., en aquesta segona part de la interpellació no ha estat capaç de parlar pràcticament de cap tema concret. Quina ha estat la seva dèria? Parlar dels consells comarcals. Vagi als consells comarcals, miri la capacitat d'acció política que tenen els consells comarcals.

Recordo una vegada que va sortir algú de Ciutadans, jo diria que amb bastanta solemnitat i bastanta contundència, a explicar quin seria el seu model d'administracions territorials, i tenia un menyspreu extraordinari per als homes i les dones, els regidors i regidores, els consellers i conselleres comarcals que a canvi pràcticament de res tenen una dedicació intensíssima en l'interès general. Recordo que una de les seves propostes brillants era fer desaparèixer els municipis inferiors a vint mil habitants –aquesta n'era una de les propostes– per tal de racionalitzar l'Administració pública. L'altre dia era a l'Alta Ribagorça i pensava: «“Hosti”, si Ciutadans haguessin pogut decidir a l'Estat espanyol, no hi hauria cap municipi a l'Alta Ribagorça, no hi hauria cap municipi al Pallars Sobirà, no hi hauria cap municipi al Pla de l'Estany, no hi hauria cap municipi...» A Lleida, sap quants municipis quedarien, des de la seva perspectiva? Si no m'erro, quedaria Lleida, Balaguer, Mollerussa i Tàrraga, i ja està: quatre municipis per a tota una demarcació.

Sap, hi insisteixo, la quantitat de persones, de regidors i regidores que, sense cap mena de retribució, són els que aguanten l'equilibri territorial? Aquesta sí que és una visió absolutament centralista de no entendre quina mena de país som, quina mena de país volem ser. Va més enllà d'això. Trepitgi territori, miri com són els pobles petits d'aquest país; respecti una mica més la gent que, a canvi de res, són capaços de mantenir la prosperitat i el benestar en aquest país. Això és el que vostès no entendran mai de cap de les maneres. Això és el que ens separa de manera abismal: dues concepcions radicalment diferents d'entendre el país, de concebre l'acció pública, de concebre el servei públic. Aquesta és la diferència més bàsica i més substancial.

I vostè s'enfada quan nosaltres parlem de coses concretes, quan nosaltres fem referència a actuacions vinculades a l'àmbit, per exemple, de carreteres, d'actuar en una de les carreteres que té un nivell de sinistralitat..., fins ara tenia el nivell de sinistralitat més alt: la nacional 141, el revolt de la vergonya, a Bescanó; o la 166, al Pla de l'Estany, amb una inversió de 9,7 milions d'euros; o tot el paquet d'inversions de 20 milions d'euros a la xarxa viària del Baix Ter, en el Baix Empordà. Això són coses concretes, i accions concretes.

O el fet d'haver desplegat, que a vostès els deu sonar com una cosa absolutament estratosfèrica, l'Autoritat del Transport Metropolità a les comarques gironines, que ens ha permès que, respecte a l'any 2006, hàgim incrementat un 80 per cent el nombre d'usuaris al transport públic. Transport públic: sí, existeix, i aquest país el gestiona, i el gestiona raonablement bé, malgrat les dificultats econòmiques i financeres que té el país.

I vostè també ens parlava del tema dels mòduls prefabricats i del que estem fent en aquest sentit. Doncs, a través del RAM, a través d'aquests programes d'adequació de les infraestructures en l'àmbit de l'ensenyament, fem una inversió molt considerable de manteniment: 3 milions l'any passat, 3 milions aquest any. Aquesta és la idea bàsica.

Per tant, conclusió. Ens portaran una moció subsegüent: una altra vegada, tota la llista; però ignoraran novament, com a Ciutadans, des del Grup de Ciutadans, quina és la base econòmica i pressupostària per dur a terme totes aquestes actuacions. Per una banda, ens demanaran que ho fem tot i al mateix temps. I, per altra banda, continuaran negant a aquest país la possibilitat de gestionar els recursos, els diners que aquest país genera, gestiona. Amb algú que té una concepció de Catalunya des de Madrid, des de fora, serà molt difícil que puguem transformar a fons el dia a dia i el futur de la gent d'aquest poble.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la futura llei de salut i social

300-00140/11

El catorzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la futura llei de salut i social, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Conseller, bon dia. Bon dia, diputades, diputats. Bé, portem aquesta interpel·lació al Ple arran del compromís que vam adquirir amb la ciutadania en el programa i també en el pla de govern per començar a debatre, a parlar, d'una futura llei de salut i social a Catalunya.

L'Informe de salut, l'últim que tenim, del 2016, comença definint l'entorn social, l'entorn físic del nostre país, cosa que trobo absolutament pertinent, més que definint aquells aspectes estrictament sanitaris: un entorn social que ens marca, a més a més de 7 milions i mig d'habitants al nostre país, uns naixements que decreixen des de l'any 2008 i que, a més a més, hi marca una tendència que seguirà sent així; un atur elevat, i no només això, sinó un atur de llarga durada, extremadament elevat, d'un 10 per cent de la població; 1,4 milions de persones sota el llindar de la pobresa després de les transferències socials, i que ens emmarca, també, en una situació de desigualtat socioeconòmica dins el nostre país.

Com afecta aquest entorn demogràfic, aquest entorn socioeconòmic, la salut de la nostra població? Doncs, molt, l'afecta molt. Un sistema amb indicadors d'esperança de

vida, indicadors d'esperança de vida amb bona salut, que són bons –si ens comparem amb aquells països en què ens acostumem a emmirallar, tenim uns resultats d'aquests indicadors francament bons–, però un sistema que té peròs. I els peròs no els tenim tant en el mateix sistema, sinó quan ens posem a analitzar no només el sistema, sinó aquests determinants que afecten la salut de les persones i aquesta situació socioeconòmica que tenim al nostre país.

Quan ens posem a mirar aquests indicadors no només d'esperança de vida, sinó de la situació socioeconòmica per ciutats, per barris, quan ens els posem a mirar segons el nivell d'estudis, el que hi veiem són diferències importants, desigualtats importants. Ho he dit alguna vegada al conseller: vuit anys de diferència entre l'esperança de vida d'un ciutadà de Sant Cugat i un ciutadà de Sant Andreu de la Barca són molts anys. Però també aquestes diferències no només són en l'indicador de l'esperança de vida, sinó en tots els indicadors d'estils de vida, d'autopercepció de la salut i en molts altres que podríem anar analitzant i desgranant en aquesta interpel·lació.

Ens quedem, doncs, amb les bones dades del sistema en general. Ens quedem amb aquelles dades punteres, allà on el sistema és d'èxit i ho podem reconèixer tots, i ho podem reconèixer amb dades i comparant-nos amb altres països. Ens quedem amb unes mitjanes bones, amb uns indicadors d'esperança de vida que tenen una mitjana molt bona. L'enfortim, tot aquell caràcter del sistema que volem: dret universal a la salut, equitat en els serveis, i, evidentment, bon govern i amb una mirada –que ho diu el mateix Pla de salut, que ho diu l'Informe de salut, que ho diu l'Organització Mundial de la Salut– que no és tant un tema ideològic –de dretes, d'esquerres–, sinó que diu que hem de posar (*l'oradora mostra a la cambra un full en què es reproduceix un gràfic*) la persona en el centre, que hem de fer les polítiques mirant les persones, que hem de fer salut a totes les polítiques, com diu a vegades el conseller, no?, que no és un conseller de Salut sol, sinó que tot aquest Govern ha de ser també conseller de Salut. I tot això amb compromís, participació, atenent la qualitat no només per a uns quants, sinó podent-la garantir a tothom, i, evidentment, amb bon govern.

I tot això són reptes importants que tenim i que ens vam comprometre a encarar i a poder debatre en aquest moment tan transcendental del país i en aquest futur tan esperançador que tenim.

Amb un sistema que té un equilibri bo, un equilibri que podem anomenar «d'èxit» –però no m'agrada ser pas ni cofoista ni triomfalista–, entre un superterciarisme que realment respon a problemes de salut sense preguntar d'on vens i intentant garantir-ho, a més a més, amb la màxima equitat, dotant el sistema d'una xarxa propera d'hospitals comarcals, que no tenen molts països...

I també amb una primària robusta, no?, que ve de la definició de la salut –de l'«estat de benestar físic, social, mental»– de la Declaració d'Alma-Ata: d'atenció primària com a estratègia per enfortir la salut de tota la població, amb la salut com un assumpte socioeconòmic, on diu clarament que la promoció i la protecció de la salut són clau per al desenvolupament social d'una societat.

I hem d'enfortir també aquell caràcter del marc normatiu de què ens vam dotar en aquell moment, amb la llei del 86, d'Ernest Lluch, que deia que passàvem a tenir un sistema universal no lligat a cotitzacions a la seguretat social; que ens dotàvem d'una cartera de serveis àmplia, i que hem anat ampliant, també, finançada per impostos, per tant, solidària dins de tota la societat, i que vam organitzar a través de la LOSC, que ens ha permès construir aquest sistema aprofitant aquelles iniciatives socials que havia tingut sempre el nostre país i que ha donat i ens dona molt bons resultats.

Amb un sistema amb què sempre diem que ens podem comparar, que té claus d'èxit. Però el que dic és que no ens podem quedar només en això, però que s'han de remarcar també aquests exemples. I ho vèiem l'altre dia en les ponències de la Llei d'universalització en el tema de trasplantaments, codis d'infart agut de miocardi, codis ictus: envejables arreu; tenim un banc de sang i teixits amb una organització, també, en què participa socialment tot el país que crec que és exportable a tot arreu.

Però hem de veure i estem obligats a analitzar i preveure què hem de fer davant de totes les exigències que ens venen ara del futur i al que ens aboca l'evolució del marc social: demografia, canvis demogràfics, envelliment, cronicitat, canvi en el reclam de la ciutadania, de les persones, de ser més partícips i no tan passives en la relació amb

els facultatius, amb els professionals i amb el mateix sistema; una major implicació de les persones en les decisions sobre la seva pròpia salut; una constatació de que aquests determinants socials de la salut, de que aquest 80 per cent de determinants no són o no depenen estrictament del sistema sanitari que tinguem, però que sí que aquestes desigualtats es mostren per dir-nos que no podem garantir el dret en les mateixes condicions per a tothom si mantenim aquestes desigualtats socials.

Aquests són els reptes que tenim en el futur, i el que hem d'intentar és veure si l'organització del sistema, les polítiques sanitàries, o, millor dit, les polítiques de salut, com les tenim actualment, són capaces, sense fer aquesta transformació ni aquest centrar la mirada en la persona, de fer front a aquests reptes.

Diem que són moltes les variables que no depenen del sistema, però sí que afecten i espeteguen en el sistema, i ho veiem en els serveis d'urgències: el canvi no és dins dels serveis d'urgències, el que és exigible, sinó que el canvi va molt més enllà i és multifactorial, i es trobarà a moltes parts del sistema, i no només del sistema sanitari.

Però a aquest sistema sanitari li estem demanant que ho resolgui tot, el que li correspon directament i el que no, o ens posem a fer aquest canvi de mirada a tots els fronts? Jo soc partidària d'encarar aquest debat amb molta profunditat. Vam tenir una LOSC els anys noranta, han passat anys, d'allò, hi ha hagut aquesta evolució del marc social, continuarà evolucionant aquest marc, en el futur, i nosaltres, des d'aquí, el Parlament de Catalunya, estem obligats, estem exigits i totes les persones que estem aquí hem d'estar compromeses a dotar-nos d'un marc normatiu i d'un sistema que, al final, el que faci és respondre a aquests reptes presents i de futur que tenim, malgrat que la història del nostre sistema ens demostra que ens vam organitzar, els anys noranta, amb unes lleis que ens han servit, que ens han dotat d'aquests bons indicadors que tenim actualment, però que, si no som capaços de fer aquestes transformacions que ens calen, doncs, ens trobarem en el futur amb un discurs molt diferent i lamentant que, en el passat, no haguéssim actuat.

Per fer-ho, hauríem d'intentar fer el mateix que es va fer amb la LOSC: trobar un consens majoritari sobre com organitzem la nostra societat i el nostre sistema, i com fem aquestes polítiques de salut que calen en aquests reptes, i en les futures generacions i a les generacions que actualment necessiten un sistema que respongui a les seves necessitats.

Voldria, conseller, per tant, que ens digués: com estan encarant des d'ara mateix, des del departament, per començar a treballar en profunditat tots aquests aspectes que calen al sistema?

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vergés. Respon el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, li agraeixo aquesta interpellació, perquè crec que el tema que vostè posa a la taula, de fet, és un dels temes més gruixuts –deixi-m'ho dir així– d'aquesta legislatura pel que fa a les polítiques de salut. En efecte, vostè finalitzava fent referència a la futura llei de salut i social de Catalunya, i, així, el programa electoral de Junts pel Sí feia referència a la necessitat d'iniciar el procés d'elaboració d'això, d'aquesta llei. Jo mateix vaig recollir aquest compromís, del programa electoral, en la meua compareixença inicial, al principi de la legislatura, a la Comissió de Salut, on explicàvem el pla per a aquest mandat, i finalment això forma part del pla de govern.

Una futura llei de salut és una norma tan, tan, tan important, tan rellevant, tan transcendental per a aquest país que, quan es faci, s'ha de fer des de la màxima solvència, amb la màxima solidesa, amb el màxim rigor. I això vol dir que necessitem un debat previ molt profund: no és una llei que es pugui fer sense les condicions adequades, no és una llei que es pugui fer en qualsevol moment ni de qualsevol manera, no és una llei que es pugui fer amb pressa, no és una llei que es pugui fer al marge, bàsicament, d'un gran debat, d'un gran debat de país, perquè és una de les normes de les quals dependrà el nostre sistema de benestar, i, per tant, cal aquest gran debat de país.

Per tant, abans d'iniciar qualsevol procés de tramitació legislativa, el procés de construcció de la futura llei de salut de Catalunya –abans d'iniciar qualsevol procés de tramitació legislativa– necessita un debat, un debat previ, on hi ha de participar tothom. En aquest debat hi ha de participar tothom: d'entrada, hi han de participar els

actors polítics, evidentment; hi han de participar els planificadors; hi han de participar els experts; hi ha de participar el sector, i quan diem «el sector» parlem dels proveïdors, parlem dels sindicats, parlem dels professionals, dels professionals sanitaris. S'ha d'organitzar, aquest debat. Per tant, fixeu-vos que, per tant, ja estem, d'alguna manera, explicant les fases d'aquest procés arquitectònic que serà l'edificació de la norma que necessiti aquest país pel que fa al seu sistema de salut. Aquest procés té una fase final, que és la fase *final*, que s'ha de fer quan hi hagi les condicions institucionals adequades, que és la fase estrictament de tramitació legislativa.

Té una fase prèvia –de durada, m'atreveixo a dir, indeterminada– que és la fase d'aquest gran debat social, on està convidat, al final, el conjunt del país, perquè una part del sector són els pacients, i els 7 milions de catalans som potencials pacients del nostre sistema de salut. Per tant, efectivament, és d'aquells debats en què ha de poder participar tota la ciutadania.

I des del Departament de Salut hem entès que hi ha una fase encara prèvia a aquest debat, que no és ara el moment idoni en què correspon iniciar la discussió social sobre la futura tramitació legislativa de la llei, sinó que hem de pensar, per fer les coses ben fetes, aquest procés de construcció, per fer-lo amb tot el rigor, que és el de proporcionar tota la informació, tots els diagnòstics, totes les anàlisis, mínims imprescindibles per poder fer aquest debat en condicions.

Perquè cal que aquest debat, a part de ser un debat on sigui convidat tothom, sigui un debat informat, i sigui un debat ben informat. A partir d'aquest diagnòstic, que és el diagnòstic que hem fet des del departament, que hem fet des del Govern, hem pensat, per tant, que l'inici d'aquest procés –que és un compromís, ho repeteixo, electoral, i per tant hem de fer honor als nostres compromisos; és un compromís de govern, hem de fer honor als nostres compromisos de govern–, l'inici d'aquest compromís, l'inici rigorós, seriós, solvent, sòlid d'aquest procés era facilitar que aquest debat, quan arribi, sigui un debat informat. I per fer això el que fem és encarregar alguns informes a alguns experts que ens proporcionin material de base a partir del qual iniciar quan correspongui, quan així ho convinguem entre tots, aquest debat.

Primer, què volem? Volem un informe de balanç de la Llei d'ordenació de salut de Catalunya –de la LOSC–; no en diem «informe», en diem un «llibre verd», un llibre verd de la futura llei de salut, però que en la seva essència és un balanç de la LOSC. Per què? Perquè és normal que fem balanç de la LOSC, perquè la LOSC ha fet vint-i-cinc anys i hem de poder-la avaluar.

Hem de poder-la avaluar des de tres punts de vista. Des del punt de vista de com ha resistit el pas del temps: és una llei que es va fer amb gran consens, i que se'n fa de manera bastant generalitzada un balanç molt positiu. Hem de poder baixar al nivell tècnic aquest balanç i analitzar la LOSC: quines han sigut les seves principals forteses, quines parts de la llei, efectivament, han resistit millor el pas del temps, quines parts de la llei han quedat desfasades.

Una segona part del balanç de la LOSC és la identificació d'aquells canvis socials que durant aquests vint-i-cinc anys s'han produït a nivell –ho deia molt bé la diputada– demogràfic, a nivell tecnològic, etcètera, i, per tant, que obren necessitats reguladores noves que la LOSC no va poder abordar en la mesura que aquestes noves situacions socials encara no s'havien produït: la LOSC no tracta segons quines qüestions, perquè el món era diferent fa vint-i-cinc anys. Per tant, aquest balanç de la LOSC també ens ha de permetre identificar aquests canvis.

I, en tercer lloc, identificar també aquelles parts que la LOSC no va regular en tant que no estàvem davant d'una llei de bases –la llei de bases, recordem-ho bé, era la Llei general de sanitat, del ministre Lluç–, i, per tant, identificar també quins àmbits de regulació d'un sistema de salut, la LOSC, en la mesura que era només una llei d'ordenació, havia deixat de banda.

Aquest balanç de la LOSC l'hem encarregat a una persona que entenem que, en el sistema de salut del nostre país, gaudeix d'un consens molt transversal, perquè volíem que aquest balanç de la LOSC es pogués fer des d'aquesta mirada de transversalitat, que ha estat altres vegades requerit, ja, pel Departament de Salut en el passat, que és el doctor Vilardell. Ell construirà l'equip que ell consideri: li hem fet aquest encàrrec formalment, i ell té l'autonomia per assessorar-se d'aquelles persones que ell consideri, per po-

der fer aquest llibre verd de la llei de salut que essencialment és un balanç de la LOSC vint-i-cinc anys després.

Volíem que aquest balanç de la LOSC el fes algú coneixedor de la història, algú que hagi viscut aquest desplegament del sistema de salut al llarg de vint-i-cinc anys, coneixedor de com era el sistema abans de la LOSC, i que segueixi, avui, amb un prestigi i una autoritat científica i intel·lectual per fer aquest balanç. I en aquest balanç, inevitablement, el que hi apareixeran són els debats principals, la identificació –no posicionament, sinó els debats principals–, amb relació als quals s’haurà de pronunciar la futura llei de salut.

Però –i ho deia molt bé la diputada– en aquests moments som conscients que, si a alguna cosa haurà de donar resposta una futura llei de salut de Catalunya, és al repte dels determinants socials, el repte de les desigualtats en salut, immenses, que tenim avui encara a Catalunya –com a la majoria, per no dir totes, les societats del nostre entorn– i, per tant, la necessitat que el nostre sistema de salut sigui capaç de tenir aquesta mirada amb relació als determinants socials.

Per això, complementàriament, hem encarregat un altre informe a un altre expert, que entenem que és màxima autoritat des del punt de vista acadèmic en l’anàlisi de les desigualtats en salut i en l’anàlisi de les desigualtats dels determinants socials, i en el coneixement de quines són les polítiques públiques, des de la seva integralitat, que es necessiten per fer aquest treball d’incidir en les causes de les desigualtats en salut, que és el doctor Vicenç Navarro. Per tant, al doctor Vicenç Navarro i al seu equip se li ha encarregat un segon informe, complementari a l’informe del doctor Vilardell, focalitzat en l’anàlisi dels determinants socials de la salut i de les polítiques públiques que necessitem per intentar-les abordar.

Recordin que el doctor Vicenç Navarro, igual que el doctor Vilardell, tant l’un com l’altre han estat presidents del consell assessor del Departament de Salut: el doctor Vicenç Navarro va ser president del consell assessor del Departament de Salut ara farà tres legislatures, i el doctor Vilardell ha estat president del consell assessor del Departament de Salut, que, de fet, va ser el consell assessor de la Presidència, en la legislatura passada.

Hi ha un tercer informe, però el temps no m’ha permès exposar-lo. Si de cas el deixaré per a la segona intervenció.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula la senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Bé, segona intervenció. El mateix sistema, la seva complexitat –vostè n’ha parlat–, la seva organització, la seva història, tot, tot, tot ens ha marcat, majoritàriament, la política sanitària que tenim ara, que hem pogut desenvolupar durant aquests anys i que desenvolupem, també, actualment, quan el que necessitem en el futur –i ho hem vist en tot el que ens ha explicat– és que la política sanitària, o millor dit, totes les polítiques de salut, marquin: com ha de ser el sistema?, què ha de resoldre el sistema?, sobre què ha d’actuar el sistema?, com ha de relacionar-se amb tots els agents?, com ha de ser, també, la governança d’aquest sistema?

En aquest gràfic que els he deixat veure abans (*l’oradora mostra a la cambra un full en què es reproduïx un gràfic*), on el sistema està centrat en la persona, hi ha la salut a totes les polítiques, que és la rodona groga, hi tenim el compromís i la participació: el compromís és el que ja vam escriure, és el que estem fent avui, és el que ens està explicant el conseller, d’encetar aquest procés; i la participació és el que haurem d’anar fent fins a tenir la llei de salut i social del nostre país.

I també hi diu «bon govern», i bon govern no és només que el conseller de Salut sigui una bona persona i faci les coses al millor possible, sinó que és com el sistema es governa, no només el Departament de Salut, sinó també el Servei Català de Salut, les nostres institucions sanitàries públiques, que són moltes i que són potents, i com governem en els territoris tot allò que es refereix a les polítiques de salut.

Aquest debat de la governança és un debat rellevant, i és un debat que, agafant les paraules, també, que ha dit vostè, l’haurem de resoldre amb solvència, amb solidesa, amb rigor, perquè necessàriament hi haurà d’haver un consens polític que avaluï tot allò que decidim. És un debat de país: no és només dir com organitzem una petita part de

coses que afecta una petita part de la població, sinó que el dret a la salut el volem garantir per a tothom; per tant, és un debat de país. És un debat sobre el sistema de benestar que tindrem en el futur, com ha dit vostè mateix, i aquest l'hem de fer d'aquesta manera.

La LOSC va crear el CatSalut –el Servei Català de la Salut– amb un triple paper, que moltes vegades ens hem qüestionat fins a quin punt estava prou separat el paper que el CatSalut tenia en els diferents nivells. Al marc normatiu també se l'acusa molt sovint de ser una llosa sobre el mateix sistema quan hauria de ser el contrari: n'hauria de ser l'aliat, n'hauria de ser el potenciador, hauria de ser el que el fa desenvolupar, el que li permet transformar-se per adaptar-se a cada un dels reptes que ens esperen a cada cantonada.

I no només tenim el compromís d'establir un marc normatiu que ens permeti complir amb aquestes expectatives, sinó que ens hi obliguen, també, això mateix que vostè deia, que són els canvis demogràfics, els canvis socials, els canvis tecnològics, que, li agradin al sistema o no, es van donant a tots els àmbits de la nostra societat i que van transformant la mateixa societat, les mateixes exigències de les persones, i que ens exigeixen a nosaltres aquesta transformació.

Tot això és el que haurem d'anar treballant en el futur. Jo m'alegro que es faci la prèvia a tots aquests debats intentant fer aquest llibre verd sobre la legislació que tenim actualment, sobre el marc normatiu que tenim actualment; que es tracti d'un informe, també, sobre les desigualtats en salut, perquè realment hi són, i no volem un país que estigui marcat per aquestes desigualtats, sinó que volem un país que pugui garantir el dret a la salut de la forma més igualitària possible.

I la pregunta és si actualment aquest marc normatiu és el més adient per fer front a aquests reptes de futur, quines coses n'haurem de canviar, i com es veuran, també, aquestes polítiques transversals interdepartamentals, intersectorials –aquest abordatge a la cronicitat, tots els aspectes de salut mental, però també a tota l'atenció a la salut– des de la governança del sistema, des de la governança de les institucions, des de posar les decisions, també, al territori –com ens organitzem a cada un dels territoris amb tots els dispositius sanitaris–, però també a tot l'àmbit social i comunitari que s'haurà d'incloure en aquestes polítiques «macros» de salut.

Per tant, necessitem objectius consensuats, objectius compartits, objectius avaluats, i una governança que respongui a poder complir amb aquests objectius.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Vergés. Té la paraula el conseller Comín.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyora diputada. En efecte, quan un pensa en la necessitat de fer, de renovar el marc normatiu, per tant, tenir una llei de salut, identifiquem que té un focus molt especial en l'anàlisi de les desigualtats en salut. Hi ha un altre focus més instrumental, no de context sociològic, que també té la seva complexitat específica, que és el repte de la governança, perquè el nostre model sanitari –ho explicava molt bé– té una gran virtut, que és la seva complexitat: aquest paper de planificador, finançador, però també propietari, del Servei Català de la Salut.

Però en el debat acadèmic clàssic, la divisió de funcions entre el principal i la gent, entenem que el Servei Català de la Salut està en els dos cantons, en el cantó del principal i en el cantó de la gent: té les seves EPIC i fa la planificació. I, per tant, hi ha la necessitat d'organitzar la governança a nivell «macro», del nostre sistema de salut, de manera que aquesta divisió de funcions quedi ben establerta. Per tant, hi ha un debat que està permanentment en el dia a dia del nostre sistema de salut sobre aquesta divisió de funcions, aquest hipotètic conflicte d'interessos entre el principal i la gent, que després es va reproduint a nivells menys «macro».

També tenim un debat, en aquest sentit, sobre el paper del món local a la governança. Quin és el paper de les institucions públiques –no Govern de la Generalitat– en la governança? Perquè la nostra història ha donat en les diputacions i els ajuntaments un plus, històricament, en les polítiques, en les institucions sanitàries, no?, que en aquests moments només queden els ajuntaments. I aquí també hem d'endreçar això.

I el tema de la governança ens enfronta, quan el pensem a nivell «micro» –quan el pensem a nivell «micro»–, al repte de la transparència i del retiment de comptes. Perquè,

al final, estem parlant de les tres coses alhora, eh?: de com planifiquem, de com financem, de com gestionem, de quin paper tenen les diferents institucions públiques –Govern de la Generalitat, poder local– en aquesta gestió i governança, i de com retem comptes, de com som capaços, no només de garantir l'eficiència, que és un requeriment bàsic de la gestió i de la governança a nivell «micro», sinó el retiment de comptes i la transparència.

I per això ens semblava que, de la mateixa manera que més enllà del balanç de la LOSC i la identificació dels temes principals de la futura llei –que és l'objecte del primer encàrrec que s'ha fet al doctor Vilardell–, més enllà de la identificació dels determinants socials avui a Catalunya, i per als propers anys, de les desigualtats en salut i de les polítiques públiques que han d'acompanyar un sistema de salut per lluitar contra les desigualtats en salut –que és l'encàrrec del segon informe–, calia un informe específic sobre governança.

Igual que hem fet en els altres temes, hem anat a buscar els millors. En els tres temes, senyora diputada, hem anat a buscar aquells que estan avui reconeguts acadèmicament i a nivell internacional com els grans referents –com els grans referents. I per això en aquest cas hem demanat al professor Manel Peiró, d'ESADE, que faci l'informe sobre la governança; en els tres nivells: el nivell «macro», el nivell «meso» i el nivell «micro». *(Alguns aplaudiments.)* Estem parlant –estem parlant– d'un expert en temes de governança sanitària de bastant prestigi.

Estem parlant –estem parlant– de persones que, o per la seva experiència en el sistema de salut o per la seva trajectòria acadèmica, avui estan identificades com experts bastant indiscutibles i, el que és més important, que es tenen entre ells un reconeixement intel·lectual i acadèmic contrastat i públic, perquè estem parlant d'informes que han de ser informes complementaris. Estem parlant de persones que han compartit consell assessor, que és un organisme públic del Departament de Salut, que han estat compartint consell assessor del Departament de Salut, hi insisteixo. El professor Navarro va ser president del consell assessor del Departament de Salut en el passat, el doctor Vilardell ha estat president del consell assessor del Departament de Salut, en aquest cas del Govern, quan es va elevar a nivell de la Presidència, en el passat, i el professor Manuel Peiró ha estat membre del consell assessor del Departament de Salut.

Estem parlant d'informes complementaris. Estem parlant d'experts reconeguts. Estem parlant d'experts que es respecten mútuament, cosa que espero que siguin capaços de, vostès, identificar en el seu valor, aquest respecte mutu que es tenen aquests experts entre ells. I estem parlant, al final, de posar les bases per a una tasca que l'any 91 no va ser impossible, i que espero que no sigui impossible en el futur, que és la construcció, des de la responsabilitat i la visió de país, d'un consens parlamentari que ens permeti fer la futura normativa de salut que el país necessitarà amb el mateix nivell de consens que va tenir la LOSC en el seu moment.

Si els grups polítics l'any 91 van tenir la maduresa suficient com per entendre que una llei tan important s'havia de poder fer per consens, i, per tant, l'any 91 la LOSC va ser aprovada amb els vots del PP, de Convergència, d'Unió, d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa i d'EUiA –que eren grups parlamentaris, per cert, diferents...

La presidenta

Conseller, ha exhaurit el temps.

El conseller de Salut

...Iniciativa i EUiA–, si en aquell moment això es va poder fer així, espero que en el futur, que no serà aquesta legislatura, els grups parlamentaris tinguin la mateixa altitud de mires i que també...

La presidenta

Conseller, ha exhaurit el temps.

El conseller de Salut

...puguem fer la futura llei de salut per unanimitat.
Moltes gràcies.

La presidenta

El quinzè punt de l'ordre del dia.

Interpel·lació al Govern sobre el balanç del primer any des de l'aprovació de la Resolució 17/XI, sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional

300-00141/11

És: interpellació al Govern sobre el balanç del primer any des de l'aprovació de la Resolució 17/XI, sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional, presentada pel Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Joan Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Consellera, vostè ho sap, fa cinc anys, amb els vots del Partit Popular i Convergència i Unió, s'aprovava una reforma laboral que ha tingut efectes brutals en les persones treballadores, especialment en les dones, en forma de més precarietat laboral, degradació de salaris, afebliment de la negociació col·lectiva.

Al mateix temps, es van posar en marxa polítiques de consolidació fiscal, que és la manera bondadosa amb què vostès s'han referit a retallades en prestacions socials, venda de patrimoni públic, privatitzacions. Són polítiques, totes aquestes, aprovades a Europa, a Espanya i a Catalunya per partits que avui formen part del Govern, i, al nostre, entendre són la causa principal de l'augment brutal de la desigualtat, de la pobresa extrema, de la pobresa infantil.

Per fer front a aquesta realitat, els grups del Partit Socialista de Catalunya i Catalunya Sí que es Pot vàrem impulsar, ara fa un any, el Ple d'emergència social, un ple en el que es van adoptar molts compromisos, i creiem que un any després és imprescindible fer un balanç polític del seu compliment, que, al nostre entendre, és clarament insuficient, per ser suaus.

Estic segur que la consellera farà un llistat de compromisos complerts, i nosaltres no tindrem cap tipus de problema en reconèixer allò que s'ha fet bé. Però estem molt lluny –molt lluny– de poder fer-ne un balanç positiu. I això requereix claríssimament fer un balanç polític de profunditat que promogui un retiment de comptes, que eviti que els compromisos acabin en un calaix de bons propòsits, i sobretot la nostra voluntat és donar una empenta al seu compliment.

Per això ja li anunciem que el primer punt de la nostra moció serà demanar un ple extraordinari perquè el Govern passi comptes davant del Parlament, i sobretot perquè intenti resoldre el que ha estat un deficient seguiment polític d'aquests compromisos. L'hi recordo: només dues reunions de la comissió de seguiment en un any, i una valoració de la pàgina web injustificadament optimista, i sobretot, sobretot, amb moltes postveritats, diríem, perquè vestir incompliments amb el concepte «en curs», o senzillament valorar que un 83 per cent dels compromisos s'han complert, perquè en aquest 83 per cent inclouen vostès totes aquelles polítiques que requereixen finançament específic, encara que no s'hagi fet absolutament res, i diuen «amb compliment», sens dubte és alguna cosa semblant a la postveritat.

Entre els incompliments més significatius tenim tots els que fan referència al conjunt de la renda mínima d'inserció, la renda garantida de ciutadania, la renda bàsica, formaven part d'un bloc; o, per exemple, els temes de beques menjador per a determinats col·lectius; o el punt número 29.e, referit al tema de pobresa energètica, on vostès donen per complert aquest acord pel fet de que tinguem un conveni, un model de conveni, amb les companyies elèctriques, quan, excepte que vostè m'ho desmenteixi avui, de moment, amb relació concreta a les companyies elèctriques, no tenim cap conveni signat.

No és voluntat nostra fer-ne un balanç exhaustiu, no es pot fer en deu minuts. Per això, hi insisteixo, li demanem, i espero que vostès, i el grup que els dona suport, Junts pel Sí, estiguin d'acord que el Parlament debati monogràficament sobre aquesta qüestió.

De totes maneres ja li avanço, que és la raó d'aquesta interpellació, que la nostra valoració és que les resolucions del Ple d'emergència social no han estat una prioritat d'aquest Govern de cap de les maneres. I fins a cert punt això té una explicació, que no és una justificació: vostès estan tan bolcats en el seu full de ruta dels divuit mesos que no tenen energies, com a govern, per dedicar a les situacions de l'emergència social. I això té una certa lògica –hi insisteixo, no és justificació però és lògica–: totes les per-

sones a les institucions tenim una capacitat de treball limitada, i si les aboquem a unes coses no les podrem adreçar a altres.

I en aquest sentit crec, sincerament, que el seu full de ruta, amb les seves diferents varietats mutants, està actuant com una veritable plantació d'eucaliptus sobre la política catalana: està absorbint totes les energies disponibles i molt em temo que està deixant el terreny erm. I en aquest sentit, creiem nosaltres, és absolutament imprescindible que aquest Parlament doni un impuls al compliment de les resolucions del Ple d'emergència social perquè no podem continuar parlant de determinades coses mentre situacions d'extrema pobresa continuen estant instal·lades a la nostra societat sense que en aspectes importants no s'hagi avançat ni un sol mil·límetre.

I des d'aquest punt de vista vull posar èmfasi en una qüestió que a nosaltres ens sembla cabdal: tot el tema referit a la renda mínima d'inserció i al plantejament de la conversió en renda garantida de ciutadania. Crec que aquest és un cas paradigmàtic de com estan actuant vostès: Junts pel Sí amb el suport de la CUP en alguns moments.

Vostès han posat tots els esforços en desenvolupar, en aquest aspecte social, la desconexió d'una estructura d'estat com la de l'Agència Catalana de Protecció Social –per cert, que hi ha vegades que és una llei de desconexió i hi ha vegades que és una llei autònoma, però això és una cosa al marge. En canvi, tot l'esforç en estructures, en lleis en gestos, en imatges, però tot el que fa referència a la millora de la renda mínima d'inserció i a la posada en marxa de la renda garantida de ciutadania, tot el més calent està a l'aigüera, està igual que fa un any i està igual que en l'anterior legislatura des d'aquest punt de vista. S'han fet moltes reunions, és veritat, però la realitat dels beneficiaris no ha canviat: no s'ha millorat l'accés a la renda mínima garantida i de moment no s'ha posat en marxa la renda garantida de ciutadania.

I no s'ha posat en marxa, vostès podran dir, «perquè els grups parlamentaris, no sé-què...» No, no. Miri, en aquest moment s'està produint una clara desautorització del seu Govern en la consellera Bassa. Tenia la renda garantida de ciutadania pràcticament un acord en la comissió promotora amb la consellera Bassa, i vostès l'han desautoritzat. Només així es pot entendre que, per exemple, hagin fet marxa enrere en un tema clau, que és el reconeixement del caràcter universal com a dret objectiu de la renda garantida de ciutadania.

Escolti, fem una cosa: perquè continuï sent una cosa disponible a les existències pressupostàries de cada moment no, això continua estant instal·lat en l'assistencialisme. I no ho diem nosaltres, l'hi estan dient els sindicats amb un comunicat molt contundent. L'hi han dit les entitats com Càritas, Mans Unides, Cristianisme i Justícia, Justícia i Pau, que han alertat claríssimament sobre la situació dramàtica i la insuficiència de la proposta del Govern.

Un altre aspecte. El mateix podríem dir en el tema de la pobresa energètica, on, escolti, el resultat és bastant penós, des d'aquest punt de vista.

I pel que fa a l'alimentació dels infants, he de reconèixer claríssimament que s'ha avançat en el tema de les beques menjador a primària, però no ha arribat a tots els infants que ho necessiten. Fa uns dies es feia públic que les entitats socials han hagut de fer-se càrrec de fins a 7.500 beques menjador de menors escolars que la Generalitat encara no protegeix. Especialment greu és el tema de les beques menjador a secundària, que encara no s'hi ha començat a fer res important. I sagnant és que vostès hagin decidit o hagin anunciat que, amb relació al que fa referència a l'etapa educativa 0-3 anys, el Govern no pensa complir res: el punt 40.e no existeix, pel Govern. Desobediència al Parlament, però en el tema de beques menjador.

El que no pot ser és que, a més, el Govern... Miri, hi ha una cosa que crec que vostès han de treure ràpidament d'aquest informe. Considerar que els drets dels infants a l'alimentació es pot resoldre a partir d'oferir gots de llet a les escoles. No, no, és que no és possible. Consellera, la conec de fa molt de temps i sé que vostè no defensa tornar als temps de l'auxili social, però, miri, reconèixer que hi han 51.000 nens que requereixen que se'ls donin llet a l'escola i que vostès es neguin a tirar endavant una reforma fiscal, crec que els hauria de fer caure la cara de vergonya als que fan aquest plantejament. La pobresa no es combat amb caritat, la pobresa es combat amb polítiques solidàries, i això requereix polítiques fiscals, i en canvi vostès es neguen a que els que més tenen paguin més per atendre les necessitats dels que més ho necessiten.

Són aquestes les coses que volem situar. Vostès diuen –segur que vostè m’ho dirà–: «Hi han coses que estan pendents de les disponibilitats pressupostàries.» Sí, sí, però, miri, afortunadament ja tenim el balanç de l’any 2016, i ja sabem, per exemple, que el pressupost prorrogat amb el que no es podia fer res ha tingut modificacions de 2.365,7 milions d’euros entre ampliacions de crèdit, transferències de crèdit i generacions de crèdit. Home, bellugar el pressupost en 2.300 milions i no tenir diners per abordar aquestes situacions és tenir unes prioritats una mica dubtoses, des d’aquest punt de vista. Bé, això és el que li volem plantejar claríssimament, perquè hi ha hagut diners per fer unes coses –en podem parlar després: Liceu, Fira 2000, Circuit de Catalunya– i, en canvi, no n’hi ha hagut per fer-ne d’altres.

Però acabo també fent-li referència a una qüestió: hi han resolucions del Ple d’emergència social que contenen compromisos de millora de gestió, de canvi de model, de posada en marxa de projectes que no requereixen recursos especials. I vostès alguns els han fet, és veritat, però vull posar èmfasi en un incompliment flagrant: aquest Parlament va aprovar un informe anual sobre progrés social i un debat en aquest Parlament, i vostès consideren complert aquest compromís perquè el vicepresident Junqueras es va donar una festa d’autobombo presentant un número de notes d’economia.

Escolti, això no ens ho poden fer, és que ens prenen el pèl, a nosaltres i als ciutadans d’aquest país. No, no: el conseller Junqueras, el vicepresident, ha de venir aquí a donar comptes de com està la situació de progrés social, de situacions de desigualtat i de pobresa d’aquest país sobre la base d’un informe. I això no pot esperar *ad kalendas graecas*, perquè no deu ser que no fan vostès uns informes sobre el tema de la transició nacional, perfectament legítims, però dediquin una mica de temps també als informes sobre les qüestions socials que viu la gent.

Bé, tot això, consellera, és pel que nosaltres li demanem que aquesta interpellació serveixi perquè vostès entenguin que convé, és imprescindible, un ple extraordinari, que espero que vostès aprovin, per rendir comptes d’aquests compromisos que tots vam assumir fa un any amb relació a l’emergència social d’aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. Té la paraula la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Bon dia; gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputat Coscubiela, efectivament que és avui, 9 de març, que fa un any que vam celebrar el Ple monogràfic sobre la situació d’emergència social a la que vostè es referia. I ben segur que aquesta interpellació servirà d’alguna cosa si som capaços de dir les coses pel seu nom i de valorar en la seva justa mesura l’impacte de tot allò que es va aprovar en aquell Ple i en la resolució 17/XI, i la feina i l’esforç que ha realitzat aquest Govern: una resolució formada per vuitanta-dos punts amb 273 mesures, en les quals li garanteixo que hem treballat intensament.

Dotze mesos en els que hem transitat sense un nou pressupost, amb una pròrroga pressupostària. Aquest és el primer element al que vull fer referència, perquè això no és un pretext ni una excusa, és una realitat: uns pressupostos que no es van poder aprovar l’any 2016, l’any precisament en què es va celebrar aquest ple monogràfic i, per tant, es van aprovar totes aquestes mesures. I estem en espera de poder aprovar uns nous comptes que contenen més de 1.100 milions d’euros que es destinen a inversió social; per tant, una, ben segur, injecció important per poder desenvolupar amb més celeritat totes aquestes mesures.

Dotze mesos en els quals hem presentat sis informes de seguiment, cada dos mesos, puntualment el dia 20 de cada dos mesos, perquè aquest és el compromís concret que vam assumir i que vam votar tots plegats en aquesta mateixa resolució. I, sí, dues reunions de la comissió de seguiment on hi som membres del Govern, dels grups parlamentaris, entitats, professionals del sector, sindicats i entitats municipalistes.

Dotze mesos on, com a govern, hem donat la cara i hem parlat obertament de tot allò que podíem fer malgrat que suposés un esforç important tenint en compte el context de pròrroga pressupostària, però no amagant que no enganyaríem a ningú, i que no generaríem unes expectatives que després no poguéssim complir, perquè d’això en sa-

bem massa, perquè ho hem patit massa en el passat, i ho hem patit en aspectes que són molt rellevants com, per exemple, la Llei de la dependència –n'és un cas claríssim.

Però també dotze mesos, com li deia, en els quals hem treballat de valent. I vostè em parlava de les beques menjador –després hi faré referència–; n'és el cas més flagrant: tot i no disposar d'un nou pressupost, hem abocat molts recursos, més que mai, per poder donar sortida a les necessitats concretes d'aquests alumnes i les seves famílies; també dins del camp de l'ensenyament, en allò que fa referència a l'escola inclusiva, a poder dotar de més professorat els centres d'alta complexitat.

Vostè deia: «No cal que fem una relació exhaustiva», però és evident que, si parlem d'aquesta resolució, hem de parlar d'exemples concrets, d'aquells en els que hem pogut avançar més i d'aquells en els que hem pogut avançar menys. En tot cas, com a dada amb la qual nosaltres hem estat treballant, i que actualitzem com a grau de compliment: vuit de cada deu mesures o ja estan finalitzades o en curs, perquè hi ha mesures, vostè deu estar d'acord amb mi, que no podem situar com a finalitzades en tant que tenen una execució permanent –això per una banda.

També m'agradaria poder avançar que estarem en disposició de tornar a reunir la comissió el proper dia 21 d'abril, tenint en compte que ja disposarem de la darrera actualització, que, com cada dos mesos, hi insisteixo, serà puntualment penjada a la web.

Vostè deia: «Aquesta resolució no ha estat una prioritat pel Govern.» Doncs, ho lamento, no hi puc estar menys d'acord: ha estat una resolució a la que li hem donat tots, evidentment també els grups parlamentaris, tots ells, una gran rellevància –i s'ho mereix, només faltaria–: des del seguiment exhaustiu, des de la feina interna i des de les explicacions, hi insisteixo, i la transparència amb la que hem anat informant del grau d'assoliment.

Vostè parlava de les necessitats alimentàries, la lluita contra la pobresa infantil; de fet, és un dels àmbits i una de les línies, segurament, més importants d'aquesta resolució. Jo li recordo que hem aprovat també el nou model de servei d'intervenció socio-educativa per a infants i adolescents en situació de risc, que hem destinat 5,1 milions d'euros a ajuts d'urgència social, i insisteixo en destacar tota la feina que s'ha pogut realitzar en l'àmbit de les beques menjador.

Deixi que li'n situï només algunes dades. Abans de 2011, beques menjador que no estaven garantides i que ara tenen totes les situacions sobrevingudes durant el curs i donen cobertura al cent per cent de les necessitats amb nous llindars, canviant l'índex de suficiència per tal d'ampliar, precisament, l'univers de beneficiaris de beques, perquè hem entès que això era absolutament imprescindible. Mai s'havien destinat en aquest país tants diners a beques menjador; això no ho podem dir amb orgull, deu entendre que no ho dic des d'una perspectiva cofoista, però, si és necessari, i ho és perquè ens ho indiquen les dades relatives a la pobresa infantil, doncs, és evident que els recursos s'han de destinar prioritàriament aquí, com crec que clarament hem fet.

Deia també, en l'àmbit de l'ensenyament, 409 docents a centres d'alta complexitat i centres en entorns desafavorits per tal de poder reduir les ràtios, que és allò que també se'ns demana clarament des de la comunitat educativa. I, com sap, els pressupostos pendents d'aprovar enguany incorporen 140 milions d'euros addicionals precisament per elevar la plantilla de mestres.

En l'àmbit de la salut –fa un moment en parlàvem, en una anterior interpellació–, doncs, s'han assolit fites destacables. La Llei d'universalització de l'assistència sanitària, que ja ha pogut ser, doncs, aprovada a nivell de govern, i noves eines que també, sense cap mena de dubte, han de contribuir en aquest sentit. Li cito el Pla de salut a Catalunya, el Pla estratègic de recerca i innovació en salut, el Pla director d'urgències o el Pla estratègic d'atenció primària i salut comunitària. No hem pogut avançar prou en llistes d'espera? Evident, els pressupostos de 2016 contenien també una injecció pressupostària important; no van ser aprovats.

Vostè em parlava fa un moment de que..., o avançava que el primer punt de la moció subsegüent a aquesta interpellació serà la petició, la sollicitud d'un nou ple extraordinari. Jo li diria: «Senyor Coscubiela, parlem tant com faci falta de totes les qüestions relacionades amb la situació social d'aquest país i dels col·lectius més desafavorits.» Vostès aprovaran el pressupost perquè disposem de més recursos per fer front a totes aquestes necessitats? Perquè, si no, això és una mica el peix que es mossega la cua.

Les prioritats estan clarament marcades per part d'aquest Govern, no només en la resolució que ara estem discutint, també en el seu pla de govern, que prové d'un programa electoral on es destacava en negreta un pla de xoc social. Els pressupostos previstos per a l'any 2016 preveïen els diners necessaris per dur a terme aquell pla de xoc social. Els pressupostos no es van aprovar. Col·laboraran, contribuiran vostès a disposar de nous pressupostos aquest any 2017 perquè puguem complir amb més celeritat encara, amb més puntualitat encara, amb més força encara aquelles resolucions i tot allò que va sorgint, també, dels mandats parlamentaris? Doncs, espero que sí.

Vostè parlava de la renda mínima d'inserció, de la renda garantida de ciutadania. Coneix perfectament els debats que hi ha hagut en aquesta cambra, coneix perfectament el treball que s'està realitzant des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies per tal de poder consensuar un nou model de renda garantida de ciutadania. Però vostè coneix també perfectament que s'hi han destinat 173 milions d'euros més, a la renda mínima d'inserció, la qual cosa ha permès beneficiar 72.500 persones; una renda mínima d'inserció i unes polítiques d'inserció associades que es veuran incrementades, si s'aproven els pressupostos de 2017, en 115 milions d'euros.

Jo crec que estem parlant de xifres que no són gens –gens, gens– menyspreables, senyor Coscubiela, i que val la pena, si parlem de renda mínima d'inserció, dir-ho tot: parlar també del que sí que estem complint absolutament, que és destinar més recursos a la renda mínima d'inserció, en espera, lògicament, de poder consensuar un model de renda garantida de ciutadania que sigui sostenible des d'un punt de vista econòmic. Això és el que estem tractant de fer, i no estem ni desautoritzant a ningú ni estem perdent el temps: estem intentant trobar el desllorigador per tal de poder garantir unes prestacions, un suport, també, des d'un punt de vista d'orientació a les persones que tenen una alta, altíssima, situació de vulnerabilitat, i no generar cants de sirena o brindis al sol que després no serveixin absolutament per a res.

Li parlava del pla de xoc social, un pla de xoc social que prevèiem i que quantificàvem en 285 milions d'euros, que precisament destacava alguns d'aquests aspectes: la renda mínima d'inserció; les llistes d'espera, també l'àmbit de la dependència, on, tot i no disposar de nous recursos associats a un nou pressupost, hem incrementat el que representen les places en residència; Pla de barris, pobresa energètica.

En pobresa energètica, doncs, li he de dir –vostè ho coneix també, senyor Coscubiela– que estem fent grans esforços per mantenir tota la pressió, treballant al costat de les empreses subministradores per tal de poder disposar del màxim d'eines per a les persones que es veuen afectades per aquesta xacra social.

I no ha esmentat l'àmbit de l'habitatge, on s'ha oblidat vostè de dir que hem hagut de reformular una llei, una llei que era bona, que ens va tombar el Tribunal Constitucional a instàncies del Partit Popular, del Govern de l'Estat. I hem hagut de treballar en una nova llei de mesures de protecció al dret de l'habitatge, però sobretot, sobretot, que hem pogut incrementar els ajuts econòmics a l'habitatge a les persones en risc de perdre'l. I això ho hem fet, també, en el marc d'un context molt dur de pròrroga pressupostària.

Continuaré en el següent torn intentant donar resposta a d'altres manifestacions que vostè ha fet.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Joan Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Ja l'hi deia, senyora consellera: no tenim cap tipus de problema amb reconèixer les coses que s'han fet, i, a més, ens sentim satisfets, perquè les vam impulsar nosaltres promovent aquest Ple d'emergència. Però vostès estan situats en un optimisme que les dades no confirmen.

Però, entrem en matèria sobre els límits pressupostaris. L'hi torno a dir: 2016, s'han produït moviments dins del pressupost de 2.036 milions. Vostès han tancat aquest pressupost amb més ingressos dels que tenien previstos quan van presentar el pressupost no aprovat del 2016. Vull insistir-li en una cosa important des d'aquesta perspectiva: sanitat. Sanitat: el pressupost s'ha tancat amb pràcticament més de 1.000 milions del pressupost prorrogat, i en canvi diuen vostès que això no ho han pogut utilitzar per reduir les llistes d'espera.

Sap què ens va dir el senyor Pere Aragonès quan el vam emplaçar a «per què sí Fira 2000 i no altres mesures socials?» Ens va arribar a dir –consta a l'acta d'aquella compareixença– que amb el pressupost prorrogat del 2015 al 2016 s'havien pagat anticipadament uns compromisos amb Fira 2000 del 2017. O sigui, es poden pagar compromisos amb Fira 2000 del 2017 i no es poden fer determinades coses? És això el que li estem plantejant.

Amb relació als pressupostos. Miri, li donaré a vostè una primícia: estem disposats a votar-los. Només cal... (*Veus de fons.*) Sí. Només cal que vostès votin la nostra reforma fiscal, que permetria que els seus pressupostos no quedin en paper mullat sinó que hi hagin recursos econòmics per poder-los finançar. Perquè, no ens equivoquem: no es poden fer polítiques socials si no hi han ingressos fiscals suficients, perquè aleshores entrem en els gots de llet per als 51.000 infants que vostès reconeixen que necessiten en aquests moments fins i tot rebre llet a l'escola. Vostès creuen de veritat que un país es pot aguantar des d'aquest punt de vista?

Renda garantida de ciutadania: ho vesteixin com ho vesteixin, no s'aguanta. Ja teníem avançat que això seria un dret universal, i resulta que ara diu el Govern que no, que el 2018 no pot garantir el dret universal. Escolti, una renda garantida de ciutadania que no sigui un dret subjectiu i d'accés universal continua sent una prestació assistencial sotmesa als condicionants del pressupost. Això no és possible, això no significa avançar res. I li recordo que això està pendent des de l'anterior legislatura. Per això nosaltres hi insistim: no és prioritat del Govern la situació d'emergència social del país, perquè, si no, amb aquest pressupost, hi han recursos de sobres per trobar mecanismes per finançar aquesta renda garantida de ciutadania.

No m'he oblidat del tema de l'habitatge. No tinc cap inconvenient amb reconèixer l'avenç que va suposar la Llei 4/2016, que, per cert, es va haver de reformar després de la sentència del Constitucional. Per cert, el millor que recull aquesta llei és allò que vostès, el Govern anterior, el «Govern dels millors», es va carregar de la llei de l'amic Salvador Milà. Sí, sí, perquè el primer que van fer vostès quan va arribar al Govern va ser destruir aquella llei a través del tema òmnibus. Afortunadament se n'han pogut recuperar alguns aspectes.

No és possible que ajuntaments que tenen menys recursos que la Generalitat, ajuntaments que estan més asfixiats, que són els que han patit amb moltes dificultats aquesta situació, tinguin més capacitat per dedicar a les seves emergències socials que el Govern de la Generalitat. Només s'entén perquè hi han altres prioritats en aquests ajuntaments, en tots.

I, des d'aquest punt de vista, torno a insistir-hi: la nostra voluntat ara no és només posar de manifest aquelles coses que no funcionen, la nostra voluntat ara és claríssimament demanar-li que vostè es comprometi, en aquesta segona intervenció, a que el Govern no té cap inconvenient en comparèixer en aquest Parlament un any després a fer un balanç polític d'aquesta qüestió.

Perquè no ha funcionat. És veritat: vostès fan un balanç cada dos mesos, el pegen i tenen coses com les que li he posat jo de manifest. Diuen vostès: «Compliment del 83 per cent», i en aquest 83 per cent de compliment posen com a complertes totes aquelles mesures que depenen de finançament: «Com que estem pendents del pressupost, considerem que ja les hem complert.» No, el 83 per cent no està complert, per això li demanem fer un debat polític en profunditat.

Temes de violència a la infància. «Escolti» –diuen vostès–, «no hem complert perquè ho hem estudiat i estem posant no sé quants grups de treball, llegint no sé quants...» Està bé, però, de moment, el que ens va costar a nosaltres que es personessin en el tema de la querrela dels Maristes, déu-n'hi-do, per abusos sexuals. I, per cert, continuen mantenint el concert amb escoles que s'ha demostrat claríssimament que no van complir les seves obligacions de protegir els infants que estaven sota seu. A vegades, menys estudis i més acció, des d'aquesta perspectiva.

I aquí podríem parlar el tema del sensellarisme. Escolti, d'acord, molt bé, però un exemple: Barcelona. Barcelona, l'Ajuntament de Barcelona aporta 30 milions a la lluita contra el sensellarisme, i la Generalitat hi posa cent mil euros. Escolti, és que és... (*Veus de fons.*) No, no, perdoni, perdoni, pel mateix... (*Veus de fons.*) Sí, sí, però clar, és que, perdoni, això no és competència des de la seva perspectiva dels

ajuntaments només, és competència i incumbència de totes les administracions. Des d'aquesta perspectiva, hi insisteixo.

Miri, no ho entengui com un retret. Jo, si vol, pactem el següent: jo li reconec que vostè ha fet coses bé, vostè em reconeix que hi han moltes coses pendents i que requerim un ple per fer balanç polític i per donar una altra empenta a les mesures posades. Necessitem que aquest Parlament doni una nova empenta, i la manera és fer un ple extraordinari sobre aquesta qüestió. Discutim de tantes coses que no tenen gaire sentit –i no m'estic referint ara al procés, que en té i molt, eh?–, i moltes coses entre nosaltres, que què millor que poder discutir sobre la situació d'emergència social i com donem una empenta als compliments d'aquests compromisos...

La presidenta

Senyor Coscubiela, ha exhaurit el temps.

Joan Coscubiela Conesa

...Miri, només li demano això: que ens digui que sí, que sí a venir aquí i a fer aquest debat de nou.

La presidenta

Senyor Coscubiela, ha exhaurit el temps. Moltes gràcies. Té la paraula la consellera Neus Munté.

La consellera de la Presidència

Senyora presidenta... Senyor diputat, estem debatent en seu parlamentària, ni jo em prenc res com un atac, ni vostè vegi que anem a la defensiva. El que intento, precisament, és explicar, donar totes les dades que puguin ser necessàries, més enllà de l'actualització del grau de compliment que pengem cada dos mesos i de les reunions de seguiment d'això.

Vostè abans deia: «Fa anys que ens coneixem.» Doncs, com que fa anys que ens coneixem, sap perfectament que la meua no és mai una actitud triomfalista, ni cofoista, tampoc conformista. Però tampoc contribuiré a situar o a reforçar un relat que és pervers de que aquesta és una societat depauperada que està immersa en la misèria, perquè no és així. Mentre hi hagi les taxes de pobresa que existeixen a Catalunya i que entre tots considerem que no són acceptables, pel model de país que volem i pels recursos que generem, aquest Govern s'arremangarà, com ha fet abans, i com fa ara i com continuarà fent, per tal de poder reduir aquestes taxes de pobresa.

I això implica –deu estar perfectament d'acord amb mi, suposo que també en això– tot un seguit d'actuacions en moltes direccions, també des del punt de vista de la reactivació econòmica i, per tant, de generar confiança en els inversors, d'atreure inversió estrangera i de tenir cura d'aquells compromisos, els que siguin –vostè ha fet referència a uns, jo podria parlar d'altres–, que tenen aquesta virtut de poder generar major ocupació i activitat econòmica, perquè, finalment, les polítiques que es destinen a les persones, les polítiques socials, depenen de la generació de riquesa, suposo que en això també hi deu estar vostè d'acord.

Tiro..., vaig enrere per poder parlar d'algunes qüestions concretes a les que vostè ha fet referència. Home, no em digui que en sensellarisme no s'està fent res i que hem obert... Hem obert una partida, és una partida oberta que s'obre per primera vegada per poder treballar en aquesta matèria. Li deia abans: «En matèria de dependència...», doncs, miri, sense pressupost, però un pla d'actuació per crear 1.500 noves places de residència. Em sembla que això tampoc ho podem menystenir.

Miri, els nivells de benestar que nosaltres voldríem són els nivells que són equiparables a d'altres països europeus. Per estar en aquesta mitjana, hauríem d'augmentar el pressupost, per exemple, del Departament d'Ensenyament en un 87 per cent; o el de Salut, en un 55 per cent, o el de Protecció Social, en un 53 per cent. Vostè sap perfectament que Catalunya és un país que genera prou recursos per tenir un estat del benestar molt més potent que el que tenim, però que el nostre finançament no va lligat ni al PIB ni a la tributació que paguen els catalans. Sap que som la tercera comunitat autònoma que més recursos genera i, en canvi, la penúltima en recursos reals rebuts.

Sap perfectament que cada any perdem, per dèficit fiscal, el 8 per cent de la riquesa del país, que equival precisament a tota la inversió que fem en Salut, Ensenyament i Benestar Social i Famílies; que la nostra agència tributària és responsable no-

més del 5 per cent dels tributs que es generen a Catalunya, i, tot i així, el pressupost de la Generalitat en termes d'inversió social ha augmentat el seu pes i ha passat del 67,8 per cent, l'any 2010, al 74,8 per cent, que esperem i volem poder destinar en el pressupost previst per a aquest any 2017. El pressupost del 16, que no es va poder tramitar, augmentava la despesa social en 875 milions d'euros; el del 2017, en 1.355 –abans li parlava de 1.100, i en realitat són 1.355.

En tot cas, senyor Coscubiela, oberts a donar totes les explicacions possibles del conjunt de les mesures incloses a la resolució i, no cal dir-ho, de la manera, de la forma que aquest Parlament decideixi, com sempre; de donar totes les explicacions, de fer més reunions de seguiment, d'explicar en el seu conjunt o de manera monogràfica els aspectes que convinguin. Només faltaria, això també forma part del debat parlamentari i de les majories que es conformen en aquesta cambra.

Per tant, des d'aquest punt de vista, vostè diu: «Digui'm que sí.» Jo li dic que sí a allò que aprovi aquesta cambra, i per nosaltres no hi haurà cap mena de problema. Però també l'hi dic –també l'hi dic–: per disposar d'un bon estat del benestar, per disposar de molts més recursos, que és el que volem, per poder-los destinar a aquests objectius, nosaltres estem convençuts, aquest Govern i també el grup parlamentari que hi dona suport, que la millor manera, la millor fórmula és disposar d'un estat propi.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Munté.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat

302-00117/11

El setzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Alberto Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidenta. Diputados, *conseller*... Estoy convencido de que tendremos un debate mucho más sosegado, más tranquilo. Y, primero, quiero agradecer a todos los grupos, pues, la voluntad de intentar llegar a un consenso en la moción, a todos sin excepción. Y, bueno, la verdad es que al final presentamos esta moción porque, como decíamos en la interpelación, entendíamos que la policía ha vivido dos años complicados para intentar mantener la buena imagen de los cuerpos de seguridad en Cataluña. A algunos grupos y colectivos, les ha sido muy fácil banalizar o poner en tela de juicio todas las actuaciones que se realizaban por parte de los cuerpos y fuerzas de seguridad.

Por eso desde el Grupo Popular entendíamos que era idóneo presentar esta moción con la intención de hacer un reconocimiento al trabajo de todos los cuerpos y fuerzas de seguridad que actúan en Cataluña, y cuando digo «todos», son todos: Mossos d'Esquadra, Guardia Civil, Policía Nacional, policías locales, Guardia Urbana, Policía Portuaria y agentes de aduanas. Pero también llegamos a la conclusión, con otros grupos, de que era importante incluir a los agentes rurales, que hacen una labor muy importante de vigilancia y prevención en el entorno rural y agrario de Cataluña, y también a los funcionarios de prisiones, que hacen una labor social de prevención y de vigilancia con una gran profesionalidad y con gran respeto hacia la población reclusa con la que trabaja.

Pero volvamos a los cuerpos de seguridad. En democracia, su papel, su trabajo es de vital importancia. Son los que garantizan que podamos ejercer nuestros derechos en libertad y con seguridad. Vigilan que la buena convivencia en el espacio público sea la mejor posible. Son los que, con su presencia, hacen que podamos sentirnos más seguros en nuestras calles o ciudades. ¿A quién le molesta un policía en la calle? Solo a aquel que intenta infringir la ley. Y garantiza que se cumplan y se respeten las leyes vigentes.

Y los cuerpos de seguridad, todos, y en todas las encuestas, siempre tienen una muy buena valoración como servicio público que ofrece la Administración. Por lo tanto, han de formar parte de nuestro orgullo colectivo y más como diputados en este Parlament. Pero, además, y ahora más que nunca, son una pieza fundamental en la defensa de

nuestra democracia. Tenemos un peligro constante y latente, como es la amenaza del terrorismo internacional, el terrorismo yihadista. Y precisamente por ese trabajo y esa responsabilidad que tienen, hay que dejarles trabajar con tranquilidad, sin hacer recaer sobre ellos ningún tipo de acusación ambigua o genérica que merme su imagen.

Y, por lo tanto, de vez en cuando, hay que hacer el reconocimiento público que se merecen. Reconocimiento que, por ejemplo, por un lado, vendría por reconocerles algunos de sus derechos laborales que les corresponden, sea la administración que sea, y, en este caso, en los Mossos d'Esquadra, un ejemplo claro sería no mantener el artículo 48 de la Llei de mesures, por ejemplo. O reconocimientos públicos y simbólicos como el de hoy, pues la policía se merece toda nuestra admiración, todo nuestro respeto y que les dejemos trabajar con tranquilidad y con libertad. Y, por lo tanto, respeto y dignidad para nuestra policía.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Bé, bon dia, diputats i diputades. Senyor Villagrasa, ha canviat vostè totalment el to, sembla que faci servir un to quasi d'autoestima dels cossos i les forces de seguretat. Nosaltres volem reenfocar el debat o plantejar-lo en clau de debat polític de model. Per això li vam fer l'esmena que li vam fer, i la nostra esmena anava en clau de reconèixer els cossos de seguretat, també els funcionaris de l'educació, de la sanitat, etcètera.

La nostra esmena anava en clau d'entendre la seguretat com un dret, com un concepte ampli, com un concepte multidisciplinari, un enfocament contradictori amb la seva noció: el paradigma que es deriva de la seva noció és un enfocament de seguretat estret, estrictament policial i penal; una lògica entesa com que el poder està restringit a les institucions, a la judicatura i als consells d'administració de determinades empreses, que tenen el poder.

I vostès entenen els cossos policials com aquells mecanismes que mantenen aquestes dinàmiques de *statu quo*, una anàlisi que concorda bastant amb la història de la configuració dels cossos de seguretat a l'Estat espanyol: cossos de seguretat que neixen a etzibades, de manera desordenada i molt relacionats amb la configuració del poder a l'època moderna a l'Estat espanyol, un poder que va del decret de Nova Planta a l'Antic Règim, fins o passant per la monarquia d'Alfons XII i l'alternança de partits al poder, sempre –sempre, sempre– amb l'objectiu de mantenir els privilegis de les elits polítiques i econòmiques. I quan a l'Estat espanyol hi ha hagut la voluntat, la intenció i l'acció de trencar el tauler, com a la Primera i a la Segona República, les respostes sempre han sigut des de l'autoritarisme: Restauració borbònica i Dictadura franquista. De fet, deixi'm citar aquí, avui, el catedràtic de dret constitucional Pérez Royo, que parla de la Transició com la nova Restauració, i ell ho argumenta dient que es mantenen les relacions de poder de l'exèrcit i de l'Església, i de les mateixes elits polítiques que mantenen el poder durant la Dictadura franquista.

Ahir, el meu company Benet Salellas feia una anàlisi brillant del model judicial, parlava d'un pergami on es van escrivint textos nous però mai s'acaben d'esborrar els vells, una espècie de joc de miralls per mantenir els privilegis. Aquesta és la perspectiva que nosaltres apliquem a la seva noció. I és evident que en aquest paradigma que vostès plantegen dels cossos policials com a manteniment de les relacions de poder i de l'*statu quo* –i agrairia que m'escoltés–, en aquest paradigma que vostès plantegen a la seva noció, és evident que la dissidència política, el qüestionament de l'*statu quo* o la simple crítica democràtica a un règim que no és just és un problema, i vostès el tracten com un problema. Per què? Perquè els desmunta el castell de lògica autoritària.

Nosaltres plantegem el model totalment oposat. Nosaltres entenem la seguretat com a benestar, la seguretat com un dret, i, a més, els cossos de seguretat, com aquells mecanismes que haurien de ser pensats com a garants de les necessitats de les classes populars en clau de benestar. I entenem també aquestes necessitats i aquest benestar molt

vinculats al dret a la crítica i al dret a la dissidència, així com a l'existència de mecanismes de control de vulneració de drets humans. Entenem que és desitjable i imprescindible, en un marc democràtic, que tot això existeixi.

I, clar, des d'aquesta perspectiva, l'equació que vostès fan no funciona. L'equació de dibuixar, com va fer vostè en la interpel·lació anterior, la CUP com un partit antipolicial, com un partit quasi com un dimoni amb potes, violent, etcètera, que és la raó per la qual vostès han de reconèixer els cossos de seguretat, no els funciona. De fet, prova de desmuntar aquesta equació n'és que nosaltres governem a diversos ajuntaments i hi ha cossos policials que es gestionen. Nosaltres entenem, en aquest sentit, que la CUP, més que un problema és el símptoma, el símptoma que dibuixa que vostès estan obsessionats amb estar parlant sistemàticament de l'autoestima, per dir-ho d'alguna manera, dels cossos policials, i ho vinculem directament a la seva necessitat imperiosa de garantir els privilegis i l'ordre.

I, ja per acabar, deixi'm dir-li que als Països Catalans, i també al conjunt de l'Estat espanyol, fa temps que el règim trontolla, perquè és que aquest règim és extremadament injust, i vostès i el seu partit, i el Govern que de moment regenta l'Estat espanyol, responen amb mà dura i amb autoritarisme, autoritarisme que també es pot llegir a la resta d'Europa, on puja l'extrema dreta, puja el racisme i puja la xenofòbia.

Deixi'm, per acabar, senyora presidenta, perquè ja sé que estic fora de temps, citar-li una frase molt famosa de Gramsci. Diu: «El vell món es mor, el nou tarda en aparèixer i a les ombres sorgeixen els monstres.» De nosaltres depèn contraposar als monstres l'esperança de projectes polítics per construir, i no ombres negres de mà dura i autoritarisme.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Vehí. A continuació, té la paraula el senyor Joan Josep Nuet, del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. En primer lloc, volia saludar la representació sindical de diversos sindicats de Mossos d'Esquadra que ens acompanyen avui a l'hemicicle. Aquesta casa és casa vostra. Els que creiem que l'Estat és l'expressió de la classe dominant estem convençuts que les estructures d'un estat no són ni bones ni dolentes, serveixen la classe que domina aquest estat. Els que somiem en un estat diferent i en un altre paper de les classes populars, hem de pensar que aquest somni el construïm des d'avui, no en el futur, des del que tenim en aquest moment.

I a Catalunya, els nostres bombers, els nostres policies, les nostres infermeres, i tanta gent que està construint aquest país, quan tinguem la república catalana que volem, seran els nostres metges, les nostres infermeres, els nostres policies i els nostres bombers. I no hem d'esperar el futur, ja els tenim aquí, ja estan amb nosaltres i ja estan construint amb nosaltres el país que volem.

Crec que això és important situar-ho sobre la taula, perquè, sens dubte, el futur no serà meravellós: continuarem com avui cometent errors, i sempre –sempre– haurem de fer autocrítica, i és bo que a vegades ho fem, també, avui mateix. Els serveis públics del nostre país són una estructura d'estat bàsica i fonamental, perquè ens permet garantir els drets dels catalans i de les catalanes, i per això sempre nosaltres hem estat contraris a la seva privatització i a la seva externalització, perquè és un bé que ja tenim, i que, per tant, l'hem de cuidar.

Queda clar que els servidors públics de la seguretat, les seves diverses vessants –perquè no només estan els Mossos d'Esquadra, que potser són els més famosos a Catalunya, però tenim molts altres servidors públics de la seguretat–, són un segment de professionals clau per garantir les polítiques públiques de seguretat, que també és un dret que tenim els catalans i les catalanes.

Per tant, nosaltres donem suport a aquests professionals. Sabem que la seva feina és complexa i és feixuga, i quan hi ha retallades pressupostàries és més complexa i és més feixuga. Per tant, els donem suport –i acabo–, perquè avui ja estem construint també amb ells i amb elles la república del futur.

Moltes gràcies.

Donarem suport a aquesta proposta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Nuet. A continuació, té la paraula la senyora Montserrat Fornells, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, sindicats assistents avui aquí de públic, molt bon dia a tothom. Estem davant d'una moció del Partit Popular que planteja coses de sentit comú i de lògica que no caldria presentar-les en seu parlamentària perquè reconèixer la professionalitat dels treballadors públics, en aquest cas en l'àmbit de la seguretat, és obvi, i el Govern i el conseller ho han manifestat en diverses ocasions en seu parlamentària, tant en les comissions com en el Ple. Tots i totes som sabedors de la bona tasca que fan les forces de seguretat en el nostre país i, evidentment, no tenim cap problema en mostrar el suport i reconeixement a la seva professionalitat per a vetllar pels drets i llibertats dels catalans i catalanes.

Al mateix temps, també voldria destacar la gran tasca que fan tots els professionals de serveis públics d'aquest país, tant els de l'àmbit de la sanitat, de l'ensenyament, dels diferents departaments de la Generalitat com de les administracions locals, que fan possible dia rere dia que tinguem uns serveis públics de gran qualitat, i també de manera indirecta faciliten i ajuden que hi hagi una millor seguretat en el nostre país, com per exemple, els mestres, amb una bona educació, o els serveis d'emergències, també, per a vetllar perquè hi hagi una bona seguretat, i que no consten en aquesta moció.

Fa un parell d'anys el Govern va aprovar el codi ètic de la Policia de Catalunya, una eina orientada a fomentar les bones pràctiques i prestigiar el cos. De reconeixements específics del cos i dels seus membres al llarg de l'any se'n fan en diverses ocasions; un clar exemple és el Dia de les Esquadres.

Senyor Villagrasa, si vol fer un reconeixement al cos, demani al ministre de l'Interior del seu partit polític, el senyor Zoido, que d'una vegada per totes convoqui la Junta de Seguretat, que no es reuneix des de l'any 2009, i que pagui el deute acumulat del finançament estatal per al desplegament dels Mossos. I així, amb més recursos, es podrien entendre les demandes que es fan des del cos i des dels sindicats, com per exemple renovar-ne el vestuari i el material.

Finalment, per acabar, reiterar que aquesta moció és de sentit comú i un brindis al sol. Malgrat tot, hi donarem suport, perquè reconeixem la professionalitat d'aquests treballadors públics. Com ja s'ha especificat, des del nostre grup hi vam presentar unes esmenes que s'han acceptat, juntament amb una transacció amb l'esmena presentada per Catalunya Sí que es Pot.

Voldria acabar dient que aquest dissabte 11 de març, a dos quarts d'una, a la reserva natural de Mas de Melons, a Castellldans, hi haurà un acte institucional en memòria dels dos agents rurals morts en acte de servei, al qual convido a tothom a assistir.

Moltes gràcies i bon dia a tothom.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Fornells. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Carlos Sánchez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Sánchez Martín

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, diputats, diputades... Un saludo a los compañeros y representantes de los sindicatos de policía. Poco o nada tiene que ver el texto de la moción que presenta hoy el PP con la interpelación que hizo en el Pleno anterior, donde digamos que el contenido y las formas no fueron las mejores. Pero me quedo con el debate que hoy nos ocupa, el texto de la moción, que, creo, es mucho más constructivo.

Desde Ciudadanos, como bien saben todos ustedes, hemos defendido, defendemos y defenderemos el buen trabajo de todas las fuerzas y cuerpos de seguridad, no solo de los que prestan servicio en Cataluña, sino de los que lo hacen en el resto de España. Estoy absolutamente convencido de que esta moción la suscriben todos los grupos de este Parlamento; bueno, a excepción de la CUP, actuales socios de Gobierno y de Convergencia, que han demostrado en todas y cada una de sus intervenciones que no les gusta la poli-

cía, que la policía les molesta: han pedido por activa y por pasiva la dimisión del *senyor conseller d'Interior*, el *senyor Jané*, y la del director general de la Policía, el *senyor Batlle*; de este último, igual la consiguen, ya que, según informaciones aparecidas en varios medios de comunicación, parece ser que esta vez Convergencia se sumaría a su petición de dimisión, ya que no es lo suficientemente independentista para ellos.

Pues bien, aquí podríamos terminar nuestra intervención, ya que el texto de la moción del Partido Popular no dice nada más que «dar apoyo y reconocimiento a la profesionalidad de las fuerzas y cuerpos de seguridad». Por tanto, creemos que esta moción se queda en una declaración de buenas intenciones si no va acompañada por una batería de buenas medidas para mejorar y facilitar el duro trabajo que hacen nuestros policías, tanto aquí, en Cataluña, como en el resto de España. Como saben, desde Ciudadanos hemos presentado innumerables medidas, tanto aquí como en el Congreso de los Diputados, para mejorar la situación laboral de todos los cuerpos de seguridad.

Miren, los Mossos d'Esquadra necesitan más efectivos, más y mejores medios, más formación, que se les compense por las jornadas de trabajo de doce horas y se les devuelva el tique comedor, que se cumplan los acuerdos firmados con el Gobierno en el año 2008 y 2015 en materia salarial, y algo muy, muy importante: que de una vez por todas se les deje de usar como una herramienta política.

Las policías locales necesitan, además de más efectivos, más medios y más formación, compartir información con los Mossos d'Esquadra, para que no parezca que en Cataluña hay policías de primera y policías de segunda. La Guardia Civil y la Policía Nacional necesitan un acuerdo marco que iguale los niveles salariales y las condiciones de trabajo y conciliación. Las policías portuarias de Barcelona y de Tarragona, que prestan servicio en instalaciones críticas, necesitan urgentemente ser dotadas de armas de fuego. Esta última reivindicación la comparten, como ustedes bien saben, con los agentes rurales. Los agentes de aduanas necesitan más personal y más medios para poder desarrollar correctamente sus funciones. Y los funcionarios de prisiones necesitan más personal, más formación específica y más medios para poder trabajar con seguridad.

El Gobierno, como siempre, dice que todo está bien y que está trabajando en ello, y que, si apoyáramos los presupuestos, algo que no haremos mientras destinen dinero a un 9 de noviembre y a estructuras de estado, todo esto se haría. Miren, cuando presenten unos presupuestos para todos los catalanes y no solo para una parte, nuestro grupo parlamentario estará encantado de sentarse a hablar con ustedes de presupuestos.

Una buena muestra de que todo no va bien es la manifestación que hubo ayer en la puerta del Parlament, convocada por los sindicatos mayoritarios de la policía de Cataluña, donde reivindicaban todo lo que les apuntaba anteriormente. En lugar de malgastar el dinero de todos los catalanes o llevárselo calentito para casa –ya sea con el 3, el 4 o el 7 por ciento–, inviertan en seguridad.

Miren, los pilares básicos de una sociedad de bienestar son: la educación, la sanidad, las políticas sociales y la seguridad. Así que, señores de Convergencia y de Esquerra, dejen de malgastar el dinero de todos los catalanes en estructuras de un imaginario estado independiente que nunca llegará, e inviertanlo en lo que de verdad nos importa a todos. Nuestros policías, nuestras fuerzas de seguridad, nuestros servicios de emergencia necesitan ese dinero que ustedes malgastan para prestar un mejor servicio a todos los ciudadanos.

Gracias, presidenta, *senyor conseller*, *diputats*, *diputades*.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, *senyor Sánchez*. A continuació, té la paraula el *senyor Carles Castillo*, del Grup Parlamentari Socialista.

Carles Castillo Rosique

Bon dia a tothom. Una salutació als companys dels sindicats de mossos. Bé, ho ha avançat el company que m'ha precedit, de Ciutadans, el que passa és que jo penso que ell ha estat una mica suau. I és que, *senyor Villagrasa*... señores del PP sorprendido me han, sorprendido me han. Y miren que la derecha española, alineada con la derecha más reaccionaria europea, pensaba que no me podía sorprender ya,

pero me vuelven a sorprender. Hace usted una interpelación que le podríamos llamar «la interpelación Mad Max», interpelación absolutamente apocalíptica. I després es despenjen amb una moció que sembla la moció del gatet, la moció del bon nat; una moció, per cert, de seguretat del Partit Popular pactada amb Catalunya Sí que es Pot, només vull destacar-ho.

Nosaltres també hi votarem a favor. Vull dir, no és una crítica als companys de Catalunya Sí que es Pot, però quan es vota a favor d'una moció com aquesta hi ha dues opcions: o es treballa per consensuar o es fa una moció que no diu res, buida absoluta de contingut. I és el que vostès han dit. Si nosaltres diem: «El cielo es azul», doncs, naturalment tothom hi estarem absolutament d'acord.

L'altre dia, senyor Villagrasa, va ser vostè doctor Jekyll, i es va despenjar aquí amb una interpellació destrallera, *chusca*, radical –si m'ho permet. I avui és el *mister Hyde*; ve suauet, ve tranquil·let, amic de tothom. És vostè el doctor Jekyll i *mister Hyde* de la seguretat d'aquest Parlament.

Miri, li diré, alguna..., li recordaré alguna de les perles que va dir vostè l'altre dia. Va parlar d'imatge i poc recolzament en general de les forces i cossos de seguretat de l'Estat; hi podem estar més o menys d'acord. Va parlar de menyspreu; no hi estem d'acord. Reconeixement, falta reconeixement públic al treball. Va parlar de l'Ajuntament de Barcelona, de l'Ajuntament de Badalona. Va parlar de Mossos d'Esquadra; parlant de Mossos d'Esquadra, va parlar de dignitat, de vestuari, de vals menjador, de segona activitat, d'utilització política de la policia, de tebiesa del Govern. Va parlar de la comissió Taser i es va criticar l'existència d'una comissió –aconsellada per Nacions Unides, pel Consell d'Europa–, que l'únic que fa és portar un debat al Parlament, un debat que jo crec absolutament legítim. Va parlar de «doble raser» –que hi podem, fins i tot, estar d'acord– en alguns expedients sancionadors. Va parlar dels agents rurals; es va atrevir a dir al senyor conseller, avui present, dels agents rurals, que havia traït la memòria dels morts; una absoluta barbaritat, si m'ho permet.

En el fons, vostè va barrejar mitges veritats, opinions i mentides, demagògia i absurditats. Però, sobretot –sobretot, sobretot–, senyor Villagrasa, vostè es va equivocar en les formes –vostè es va equivocar en les formes. No es pot fer un discurs *destroyer* en aquest Parlament com el que es va fer, i anar de partit amb responsabilitats de govern, i anar de partit responsable en les qüestions de la seguretat. I li dic el mateix que li va dir vostè al conseller, l'hi dic mirant-lo als ulls, senyor Villagrasa: va ser vostè injust, demagògic i profundament irresponsable. Ho va ser.

I jo crec que amb unes responsabilitats de govern, que, precisament, si estan en qüestió des de l'independentisme, des de la CUP, per exemple, és per ser excessivament responsables, que és el que li està passant a aquest conseller, a alguna part de la cúpula d'Interior. S'estan assabentant vostès de la pel·lícula, del que està passant? Tot ho va fer vostè per ser més papista que el papa, per agafar les crítiques més radicals dels sindicats i fer de primer de la classe, *de niño empollón*.

Mossos d'Esquadra té una sèrie de problemes greus, senyor Villagrasa, que vostè ha frivolitjat. Li votarem a favor de la moció, ja l'hi dic, però perquè no diu res. (*Veus de fons*.) I crec –crec– que li hem de dir que ha desaprofitat vostè l'ocasió de proporcionar solucions per a algun d'aquests problemes que ha apuntat. O és que ja no és un problema ni el vestuari, ni la falta de vals menjador, ni els assumptes propis, ni la segona activitat, ni la formació, ni el tracte diferenciat injustament respecte a la resta de funcionaris que es dona en alguns moments a Mossos?

Ja no és un problema, que vostè es ventila la moció amb un reconeixement, simplement, a la tasca, quan podríem haver aconseguit alguna obligació de fer d'aquest Govern? Doncs, creiem que no és de rebut, senyor Villagrasa. I permeti'm també que li recordi les seves mateixes paraules –perquè, vostè, el que ha fet precisament és fer saber políticament la policia en aquella interpellació i també en aquesta moció–; li recordo les seves paraules literals: «La dignidad de la Policía de Cataluña no puede tener un precio», senyor Villagrasa.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Castillo. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el senyor Alberto Villagrasa. (*Veus de fons*.) Tens dos minuts.

Alberto Villagrasa Gil

Sí; gracias, presidenta. Señor Castillo, sí, el Gobierno..., ¿dónde está? Sí, el Partido Popular gobierna con la derecha más extrema, sí. Como en Tarragona, que gobierna para el Partido Socialista. Miren, yo creo que ustedes no han entendido nada. Hoy se trataba de hacer una declaración solemne de reconocimiento a los Mossos d'Esquadra –a los cuales antes no les había visto y los saludo–, reconocimiento institucional.

¿Y a nosotros nos dicen que presentemos propuestas concretas sobre material y personal? Si seguramente el partido que más propuestas concretas ha presentado en este Pleno ha sido el Grupo del Partido Popular. Y el resto, ¿qué han hecho? ¿Qué han hecho, ustedes? –¿qué han hecho?–, si solo saben que hablar de complejos. ¿O se están justificando por la desidia al buen trato de la Guardia Urbana, por ejemplo, ustedes, en la ciudad de Barcelona que gobierna con la señora Colau? *Va*, por favor.

Dicen los de Junts pel Sí que son cosas lógicas y necesarias a presentar en este Pleno. Espero que sea innecesario presentarlas en otro pleno, porque, desde luego, el trato que se les ha dado a las fuerzas y cuerpos de seguridad en Cataluña por parte de este Gobierno y de otros partidos ha sido injusto e innecesario.

Señora Vehí, yo creo que confundía, cuando hablaba de autoestima. Yo no soy policía. Aunque, si me confunde con un policía, ni me ofende ni me molesta. Pero usted hablaba del Estado español centralista, del régimen... Sí, ese Estado español, este Gobierno, es tan autoritario que permite que exista la Policía Foral, la Ertzaintza y los Mossos d'Esquadra.

Y el tono, se lo voy a decir, es sencillamente para intentar conseguir un consenso para obtener un reconocimiento de respeto institucional a los cuerpos de policía. Y si quiere hablar de modelo –y me quedan veinte segundos–, hablamos de modelo. Nuestro modelo es que las personas puedan vivir en libertad y con seguridad. Nuestro modelo no es Cine Princesa, ni Sant Pere més Baix, ni Can Vies ni *banc expropiat*. ¿Quiénes son los violentos, señora Vehí? –¿quiénes son los violentos?

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa.

A continuació, passarem a la votació.

Estem cridant a votació.

Senyora Vehí, per què em demana la paraula?

Mireia Vehí i Cantenys

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Mireia Vehí i Cantenys

El diputat del PP ha tornat per enèsima vegada a referir-se a la CUP com a «violents», i nosaltres demanem, si us plau, que parin de fer servir aquests termes, que si el que no és capaç és de mantenir un debat ideològic sobre el model de seguretat en condicions i amb continguts, doncs, que s'ho faci com vulgui, però que parin de dir, de referir-se a la CUP sistemàticament com un partit polític violent.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Villagrasa, per què em demana la paraula?

Alberto Villagrasa Gil

Por contradicciones, señora presidenta. Yo en ningún momento he dicho que la CUP sea un partido violento. Si ustedes se dan por aludidos, es su problema. *(Alguns aplaudiments.)*

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a votar la moció.

Comença la votació.

La moció sobre polítiques de seguretat ha quedat aprovada per 122 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 11/2014, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia

302-00118/11

El dissetè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 11/2014, per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Marta Moreta.

(Remor de veus.)

Els agraeixo que surtin de pressa i en silenci, perquè hem de continuar amb la sessió.

(Pausa.)

Diputada, quan vulgui.

Marta Moreta Rovira

Bon migdia a tothom. Consellera, diputades i diputats; les entitats que ens acompanyen, les saludo, sobretot la sectorial del PSC, que està aquí escoltant avui.

Avui presentem aquesta moció no com un pur tràmit, perquè s'ha de presentar, sinó perquè creiem fermament que cal actuar amb rapidesa per al desplegament integral de la Llei 11/2014, i desplegar-la de forma real. Aquesta moció demana que es presenti definitivament sense dilacions el decret del consell nacional, el protocol específic d'actuació que faci real el deure d'intervenció de l'Administració.

També demanem que es faci el protocol per prevenir i abordar el *bullying* LGTBI-fòbic, com també comprometre's en la presentació d'aquí a un any de l'informe de la comissió interdepartamental sobre l'impacte social de la llei. També hem de tenir d'una vegada, i ho dic així, el decret del reglament de sancions, per tal de poder obrir els expedients sancionadors a tots aquells centres educatius que ofereixin materials escolars amb contingut homòfob.

Ho explicava al Ple passat, feia referència a alguns exemples que havien succeït darrerament: els atacs homòfobs, les discriminacions per raó d'orientació sexual o de gènere són l'escenari sovint, massa sovint, de les portades dels nostres mitjans de comunicació. No ens podem quedar amb els titulars, perquè cada dia adolescents i joves es senten sols, joves que reben abusos dels altres que es veuen amb el dret d'actuar com volen.

Deia, consellera, en el Ple passat, que no tenia coneixement del llibre homòfob que recomanava una escola de l'Opus subvencionada per la Generalitat, i hi afegia: «Si el PSC ho sap, que presenti denúncia.» Això és el que em demanava. Bé, doncs, li comunico que, un cop sabut el seu desconeixement sobre el tema, acabat el Ple ens vàrem reunir amb l'entitat de l'Observatori contra l'Homofòbia i es va presentar l'endemà del Ple.

Dit això, entenc que vostè no s'assabenti de tot el que passa a les escoles de Catalunya, només faltaria, perquè seria una *superwoman*. Però sí que estaria bé –sí que estaria bé– que estigués al corrent i tingués un control rigorós i un seguiment exhaustiu dels continguts dels materials escolars de totes aquelles escoles que estan subvencionades per la Generalitat. La hi pot ajudar la consellera d'Ensenyament, evidentment. Perquè, sap què passa?, si no ho fem, estem vulnerant la llei, i, per tant, ens hem d'espavilar.

I per què insisteixo tant que hem de fer d'una vegada per totes el decret de procediment sancionador? Doncs, miri, perquè aquests dies hem tingut un clar exemple del perquè és necessari: l'autobús de la vergonya. Sap de què parlo, oi? No podem permetre que lemes i idearis LGTBI-fòbics arribin a les nostres ciutats i es passegin amb total impunitat. I sé que la Generalitat ha enviat a la fiscalia de delictes d'odi el bus amb lemes transfòbics.

Però, miri, consellera, vostè deia el Ple passat que el termini per fer el decret de procediment de sancions de la Llei era de sis mesos de tramitació –sis mesos–, això ho repetia i ho repetia –m'ho vaig tornar a escoltar. Doncs, això no és el que diu la Llei 26/2010, del 3 d'agost, del règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya en el seu títol quart, de procediment d'elaboració de disposicions reglamentàries, que és on s'explica exactament els terminis amb què s'ha de portar a terme, i, resumint-ho, en un mes i mig es podria tenir enllestit.

Però deixem el tema de les discussions..., ai, de les dates, deixem-ho –deixem-ho. Deixem les dates, perquè ja veig que em fa senyes que no. Però no pateixi, perquè l'hi diré: el 22 de novembre del 2016 el Grup de Ciutadans presentava una proposta de resolució a la Comissió d'Igualtat, i ja parlaven d'aquest decret. En aquella comissió, la senyora Violant Cervera li deia a la senyoreta Noemí de la Calle: «Hi ha una comissió de juristes que està treballant en el desenvolupament de sancions», que és això que estem parlant. Doncs, miri, d'això fa vuit mesos –vuit mesos.

Per totes aquestes raons, s'ha de comprometre fermament que s'aprovarà aquesta moció i que la portaran a terme en els terminis que la plantegem, perquè no és una declaració d'intencions, és una necessitat del col·lectiu LGTBI.

Moltes gràcies a tothom.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Moreta. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. Bon dia. Primer de tot, agrair a la Marta Moreta –on ets, Marta?, t'he perdut..., allà– que hàgiu presentat aquesta proposta de resolució, perquè cal, perquè és necessària i perquè és bona. I agraiïm també que hàgiu tingut a bé d'acceptar-nos totes les esmenes. Precisament, n'hi han dues, les dues que tu n'has fet molt esment, la diputada n'ha fet molt esment, que precisament és la de presentar el decret de reglament sancionador en un termini màxim de tres mesos; agraiïm que l'hàgiu acceptat, perquè per nosaltres era un element substancial i fonamental.

Se n'han posat molts, d'exemples, aquests dies, i és veritat que les referències que has fet a altres interpel·lacions..., però jo voldria recordar que, d'enguany, que la llei es va aprovar, només l'Observatori contra l'Homofòbia ha tingut cent denúncies, només el síndic ha rebut trenta-tres queixes i la Direcció General d'Igualtat només n'investiga seixanta-tres. De totes aquestes denúncies i queixes que hi han hagut directes, només hi ha hagut, després de dos anys, una única sanció administrativa, i una sanció administrativa que ha costat tres-cents euros.

Estem parlant d'una llei que tots hem considerat que era bona, però que té un nul o escàs desplegament i que té un no suficient, per no dir «insuficient», finançament. Parlem també de voluntat política, consellera. Hem de parlar de voluntat política, perquè s'emmagatzemen les denúncies i s'emmagatzemen les queixes, i no evacuem solucions per fer front a totes aquestes adversitats, indefensions, desemparament amb els que es troben totes les persones que formen part del col·lectiu LGTBI.

I ens hem de preguntar per què no es desplega el règim sancionador. Tant que hem desplegat altres règims sancionadors... Abans parlàvem de policies, parlàvem de llei, parlàvem de seguretat i de repressió. Per què no despleguem aquest règim sancionador que faci i que vehiculi tot aquest desencís i tota aquesta desesperança que s'està imposant dintre del sector LGTBI per aquesta raó, per aquesta inactivitat que hi ha?

Vull recordar, dintre d'aquesta situació, que justament –justament– el passat 23 de febrer, a la una de la matinada, al carrer Primer de Maig, de Sitges, un noi, un jove del col·lectiu LGTBI va tenir davant del bar musical Las Vegas una agressió brutal per part d'un home armat, un home armat amb una porra extensible. No tots els homes van..., amb porres potser sí, però extensibles no tants. Aquest home, aquest home que va agredir, anava acompanyat de dos amics, i a més a més aquest home que va agredir brutalment, que va ser denunciat davant dels Mossos d'Esquadra, ha sigut reconegut pels dos acompanyants del noi agredit, i encara, a hores d'ara, no sabem que hagi passat res. L'Observatori contra l'Homofòbia ha transmès un comunicat als responsables dels Mossos, a la Generalitat i a la fiscalia. La fiscalia ha dit que es posa a fer feina, els Mossos han dit que es posen a fer feina; no sabem què diu la Generalitat.

L'altra gran proposta que ens semblava important afegir era precisament el desplegament efectiu de tot el servei d'atenció integral. Fa poc celebràvem el trist suïcidi, desaparició, «assassinat», se n'hauria de dir, del jove de disset anys que per qüestions d'agressions no va trobar cap millor superació i sortida que deixar d'estar amb nosaltres. Tenim uns col·lectius de pares, tenim uns col·lectius de mares, tenim col·lectius

d'afectats, tenim gent a l'ensenyament –l'lastima que no hi sigui la consellera– que ens demanen insistentment la necessitat d'acompanyament, la necessitat d'ajuda, la necessitat d'instruments.

I, en canvi, tenim, per altra banda –i amb això vull acabar–..., i vull recordar: no és que Hazte Oír aparegués a les nostres pantalles fa uns quants dies, és que fa temps que Hazte Oír va repartir 1.772 llibres deixats als que volen ensenyar al teu fill les lleis d'adoctrinament sexual; 1.772 llibres que van rebre les denúncies de l'observatori, van rebre les denúncies de les famílies LGTBI, van rebre les denúncies del regidor en polítiques LGTBI de Ripollet, i res es va fer, perquè teòricament el nominal responsable d'aquesta entitat és de Madrid. Però, en canvi, els 1.772 llibres es van repartir en 1.772 escoles catalanes, i que no eren 1.772 escoles de l'Opus –no ho eren–, eren escoles públiques, i per això les AMPA també es van queixar.

Això és el que té aquesta proposta de resolució, per això hi votarem a favor i per això hem col·laborat en poder-la arrodonir i a millorar una mica.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Serra. A continuació, té la paraula la senyora Gemma Lienas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. El meu grup celebra aquesta moció presentada pel Grup Socialista, perquè és cert que encara queden aspectes per desplegar en la llei que garanteix els drets de les persones LGTBI.

Ens semblen molt importants els punts que presenta la diputada Moreta. Especialment rellevant ens sembla el punt número 5, que diu: «Presentar en el termini d'un any un informe de la comissió interdepartamental sobre l'impacte social de la Llei 11/2014, i fer pública l'avaluació de les polítiques públiques desenvolupades per la Generalitat.» I si ens sembla molt rellevant és perquè actualment hi ha moltes queixes entre les entitats; es lamenten que hi ha una considerable inoperància. Així, doncs, que el Govern hagués de rendir comptes anuals seria molt positiu. De fet, l'Ajuntament de Barcelona ho va fer l'any passat i ho ha tornat a fer enguany, i ens permetem suggerir al Govern que es miri el model que fa servir l'ajuntament, atès que està tenint molta acceptació.

Abans de tirar endavant vull agrair a la diputada Moreta que ens hagi acceptat totes les esmenes.

També voldria fer notar que, per molt que tinguem una llei magnífica, que ho és, per molt que n'acabem de fer el desplegament, que el necessitem, una llei per ella mateixa no pot canviar les mentalitats. És veritat que hi contribueix, però no les canvia. Els poso l'exemple de la Llei antitabac: és cert que, per la via del desplegament del reglament, que diu on podem i on no podem fumar, hi havia les sancions que actuen coercitivament sobre aquelles persones que vulneren la llei, ha aconseguit que no es fumi en els espais prohibits. Però perquè la llei tingués eficàcia abans ens va caldre anar al moll de l'os, és a dir, canviar les idees de la ciutadania respecte al tabac. Han estat molts anys d'anuncis sobre cigarrets, de pel·lícules nord-americanes i de pel·lícules europees, amb tots els actors i les actrius fumant, d'un cert glamur associat al fet de fumar, i tot això ha hagut de ser combatut amb missatges basats en estudis científics que explicaven els efectes indesitjables del tabac perquè després la llei pogués tenir un efecte.

De la mateixa manera, només amb la llei no podem combatre les actituds feréstegues i obstinades contra les persones lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals. No es tracta d'anys o d'alguna centúria, es tracta de molts i molts segles d'un determinat pensament, patriarcal, que afecta totes les persones considerades de segona pel patriarcat. Només cal que tinguem present l'autobús Hazte Oír, posat en marxa per un grup ultracatólic contra els nens i nenes transsexuals, i respecte al qual nosaltres hem afegit una esmena a la moció per tal que quedi constància que, des del Parlament, condemnem aquesta campanya i ens comprometem a condemnar explícitament els actes contra les persones LGTBI que pugui haver-hi en el futur.

I no sé si puc fer ara una..., no sé si se'n diu una modificació *in voce*, perquè m'ha dit la diputada Moreta que el grup del PP no vol acceptar la nostra esmena perquè hi ha un

error de redacció: hem parlat de «bus ultracatòlic», quan un bus no pot ser ultracatòlic ni de cap altra mena, sinó un «bus que té darrere un grup ultracatòlic». Si m'admeten la rectificació, potser el PP es podrà sumar a la votació de la nostra esmena.

Per canviar les mentalitats no n'hi ha prou amb condemnar un acte com aquest, un fet puntual com aquest, ens cal fer un treball educatiu molt intens per al qual encara no hem posat tota la carn a la graella. Fixin-se, per exemple, a la Grècia clàssica, Aristòtil va recollir el pensament de l'època: les dones són éssers freds i, doncs, no són capaces de pensar. I hi va donar una base pseudocientífica que ens va relegar al paper d'esclaves sense accés, per exemple, a la cosa pública, sense accés, per exemple, als cenacles de la ciència o de la saviesa. Aquest pensament –poso només aquest exemple però en podria posar molts més– ha travessat tota la història i ha arribat fins ara. Segur que recorden l'eurodiputat polonès que fa uns dies va dir el que va dir –no ho repetiré.

Amb les persones LGTBI passa el mateix i per la mateixa raó: el patriarcat. A la Grècia d'Aristòtil, tot i que sovint hem cregut moltes vegades que sí, les persones LGTBI tampoc no tenien drets; els únics eren els de l'amo, que podia mantenir relacions sexuals amb els seus esclaus sempre que tingués exclusivament un paper actiu. Al llarg dels segles, podríem trobar molts exemples que mostren la mentalitat contrària a les persones LGTBI; per exemple, l'associació que històricament s'ha fet i que ha impregnat molts codis penals entre homosexualitat i bestialisme, amb la consegüent persecució de qui fos homosexual.

Per totes aquestes raons, hem proposat una esmena per treballar amb la comunitat educativa per tal d'incloure –i ja vaig acabant– en tot el currículum escolar la prevenció en matèria d'igualtat i no discriminació, garantint la generalització de la xarxa d'escoles per la igualtat i no discriminació que assegura el treball integral amb alumnat, professorat i famílies.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Lienas. A continuació, té la paraula la senyora Sonia Sierra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia, diputats, diputades, convidats. «Diré cómo nacisteis, placeres prohibidos, / Como nace un deseo sobre torres de espanto, / Amenazadores barrotes, hiel descolorida, / Noche petrificada a fuerza de puños, / Ante todos, incluso el más rebelde, / Apto solamente para la vida sin muros.» Amb aquesta força colpidora comença el poema de Luis Cernuda «Diré cómo nacisteis». Luis Cernuda era homosexual i ens ha deixat un llegat impressionant de poesia homoeròtica, un homoeotisme, això sí, convenientment disfressat, perquè el context on va viure li recordava cada dia que, com diu el poema, el seu plaer era un plaer prohibit. Cernuda, com tantes persones al llarg de la història, va haver d'amagar la seva manera de sentir, d'estimar i de desitjar perquè el context li deia que no era adequat.

M'agradaria molt poder dir que això ja no és així, però la realitat és que a dia d'avui hi ha persones que sembla que encara no saben que vivim al segle XXI, i es dediquen a empastifar autobusos per intentar fer la vida una miqueta més difícil a aquelles persones que han nascut en un cos sexual que no es correspon a com se senten.

Més endavant el poema de Cernuda continua: «No sabía los límites impuestos, / Límites de metal o papel, / Ya que el azar le hizo abrir los ojos bajo una luz tan alta, / Adonde no llegan realidades vacías, / Leyes hediondas, códigos, ratas de paisajes derruidos.» Això sí que puc dir que afortunadament ja no és així: ja no tenim «leyes hediondas» que limitin el desig de les persones per la seva orientació sexual. Ans al contrari, tenim una llei que lluita contra l'LGTBIfòbia. De moment, gràcies a les lleis tenim l'autobús transfòbic retingut en comptes d'escampant el seu odi pels nostres carrers.

El problema, doncs, no són les lleis, el problema és que no es compleixen aquestes lleis, i, en aquest sentit, agraïm la presentació d'aquesta moció a la senyora Moreta, del PSC; una moció que parla d'això: del no compliment d'una llei, l'11/2014, que va ser anunciada a bombo i platerets però que no s'està desplegant com cal. De fet, no és el primer cop que es demana que es compleixi: la senyora Moreta ja ha comentat que el nostre grup a la Comissió d'Igualtat ha presentat..., ella ha parlat d'una, però són dues propostes

de resolució en aquest sentit. I no és l'únic mandat democràtic que no s'està complint: fa un any el meu grup va presentar una moció per acabar amb l'assetjament LGTBIfòbic als centres escolars i va ser aprovada per unanimitat.

Malgrat això, l'assetjament continua, com demostra l'informe presentat pel senyor Eugeni Rodríguez, president de l'Observatori contra l'Homofòbia, i, com ell diu, el problema no és l'alumne LGTBI, el problema és l'alumne que assetja. Però sovint és l'alumne assetjat el que acaba canviant de centre, i això no ho podem permetre. El Govern ha presentat un document de suposat compliment d'aquesta moció, però, en realitat, del que parla és de coses que ja es feien o bé de protocols penjats a webs que, com sabem, no estan servint per acabar amb l'assetjament LGTBI.

Malauradament, els centres escolars no són l'únic lloc on tenim aquest tipus d'assetjament: també trobem homofòbia, per exemple, al món de l'esport. I per això el meu grup ha presentat a la Comissió d'Igualtat una proposta de resolució per acabar amb l'assetjament LGTBIfòbic al món de l'esport, i demanem que el 19 de febrer sigui declarat «Dia contra l'Homofòbia a l'Esport».

Veiem, doncs, que tenim una bona llei però que no s'està complint, i pensem que el Govern ha de donar explicacions sobre aquest no compliment en seu parlamentària, i per això des de la Comissió d'Igualtat hem demanat de forma reiterada la compareixença de la senyora Bassa, però Junts pel Sí i el PP uneixen els seus vots i esdevenen «Junts pel no Retiment de Comptes del Govern». Nosaltres seguirem lluitant, perquè volem viure en un món de persones lliures i iguals, on les diferències no suposin cap desigualtat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Sierra. A continuació, té la paraula la senyora Violant Cervera, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Consellers... Doncs, una salutació molt especial al públic que ens acompanya. És un públic al que hem d'agrair que sempre des del primer moment tant des de..., mentre estàvem fent els treballs de redacció de la llei, van tindre un paper evidentment fonamental i sempre estan aquí entre nosaltres per recordar-nos, doncs, que tenim una llei i que l'hem d'intentar desplegar al màxim de bé possible i al màxim ràpidament possible, i això és el que estem fent i el que està fent el Govern de la Generalitat.

La senyora Moreta en la seva interpel·lació comentava a la consellera que volia sortir de dubtes i aclarir per on passem, què ens falta i cap a on anem amb la llei. I jo em reitero en les declaracions o en la meva intervenció, quan, en el passat Ple, doncs, vam aprovar la Proposició de llei contra l'odi i la discriminació, i deia en aquell moment: «Tenim una llei pionera al món, que no ha estat fàcil d'implementar, però des del primer dia de la seva aprovació el Govern ha treballat i està treballant amb pas ferm per a la seva implementació, per erradicar tot el que tots volem: erradicar l'homofòbia en el nostre país.»

Anuncio que Junts pel Sí donarà suport a tots els punts de la moció, i agraeixo a la senyora Moreta, doncs, la presentació d'aquesta moció, i als grups parlamentaris haver-hi fet les seves aportacions. Les nostres esmenes –algunes han estat acceptades i altres transaccionades– anaven en la línia de continuar fent possible el desplegament d'aquesta llei, i les nostres petites discrepàncies només eren en una qüestió de terminis, de terminis a l'hora..., de terminis que fossin més realistes a l'hora de poder-ho implementar.

Es parla del consell i la presentació del Decret del consell nacional LGTBI. Tots sabem que aquest consell nacional s'ha continuat reunint tot i que el decret encara no està en la seva aprovació, perquè així també ho preveia la llei. És veritat, també, que aquest decret va tindre un petit retard, a petició també de les mateixes entitats, que demanaven més temps per poder-lo treballar millor, però en aquests moments el decret ja està presentat, està presentat al Sicop i només falta acabar de passar les tramitacions administratives, que en aquest cas no depenen de la consellera del Govern: exposició pública, tràmit de consultes dels departaments, vistiplaus de les assessories jurídiques. Igual passa amb els protocols d'intervenció, que s'estan elaborant, o amb el decret del reglament sancionador, que també s'està elaborant.

És veritat, es podria anar més de pressa; és veritat que segurament hi ha altres decrets que són més fàcils d'implementar i, per tant, són més ràpids també d'aprovar, però també és veritat, i ho hem recordat moltes vegades, que aquesta és una llei pionera, diferent, i, per tant, s'ha d'anar amb molta cura a l'hora de poder-ho implementar.

Referent als protocols per prevenir el *bullying* a les escoles: nosaltres hi estem d'acord. Lamentem que no s'hagi acceptat la nostra esmena, on parlava que el departament de la Generalitat ja disposa de protocols de detecció i d'intervenció enfront d'assetjament entre iguals, en els quals està inclosa, justament, l'homofòbia, l'homofòbia com els altres assetjaments que existeixen. Acceptem, no obstant, que vulguin fer un protocol específic per al *bullying* escolar. Demanaríem, no obstant, si és possible, que en lloc d'un mes ens donessin una mica més de temps per poder-lo implementar.

Parlàvem també de les denúncies, i és veritat: és que el departament només pot actuar en aquells casos on hi ha una denúncia ferma. I l'any 2016 es van presentar cinquanta-tres denúncies. No totes les denúncies la seva resolució depèn del Departament de Benestar. Aquestes denúncies, algunes són penals, i, per tant, se'n van directament al Ministeri Fiscal; altres han estat resoltes a través de mediacions. De les 29 administratives, 7 estan en tramitació, 1 té una sanció; 21 estan arxivades per motius diferents –per adoptar mesures educatives i de sensibilització, per estar fora de l'àmbit competencial–. Altres, com recordava, s'han tramès directament a fiscalia. Per tant, el Govern està actuant tal com està preveient la llei.

La senyora..., des del Grup de Ciutadans ens comentaven que no s'està complint amb les mocions. Jo he de dir que no. Vostès van presentar una moció i el Departament d'Ensenyament el dia 21 de juny els va respondre què és el que està fent el Govern per intentar evitar l'homofòbia a les nostres escoles, i hi continuarem treballant. No és una tasca fàcil i hi continuarem treballant.

Parlaré també del contracte programa. Esperem que s'aprovi el pressupost perquè la Generalitat té inclosa dins del contracte programa una partida per poder lluitar contra l'homofòbia conjuntament amb els ajuntaments.

I també s'ha fet referència a l'apartat de condemnar la campanya del bus d'Hazte Oír. Evidentment, també hi votarem a favor. Però dir que el departament, de manera immediata, i d'ofici, en el moment de conèixer la notícia, ho va posar en coneixement de la fiscalia, i a més a més també es va posar en contacte amb els tres municipis afectats per poder actuar d'una manera conjunta. Per tant, des de Junts pel Sí estem en contra d'aquesta campanya.

Senyora Moreta, el compromís del Govern és absolut. El compliment de la Llei de la lluita contra l'homofòbia només es pot fer a través del treball conjunt. Nosaltres, des de Junts pel Sí hi donarem suport, però estem convençuts que el Govern de la Generalitat, com no pot ser d'una altra manera, fa tot els possibles perquè aquesta llei es pugui implementar al més ràpidament possible.

Per tant, sí que demanaria, si és possible, encara que sigui *in voce*, demanar-los si en el punt sobre el *bullying* a les escoles, doncs, en poguéssim allargar el termini a tres mesos. Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Cervera. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, la lluita contra la discriminació de les persones LGTBI no pot defallir; perquè es tracta d'una discriminació que avui en dia és, lamentablement, ben real. S'avança, però estem lluny, molt lluny, de l'ideal que se suposa a una ciutat moderna, democràtica i liberal al segle XXI. Els prejudicis i el sectarisme en moltes direccions provoquen que encara hi hagi asfixiants armaris en molts àmbits, especialment en el món laboral, i, de manera terrible, a l'escola.

El Partit Popular votarà a favor de la moció que ens presenta el Grup dels Socialistes en coherència amb el que ja hem manifestat en diverses ocasions, sense anar més lluny a la passada Comissió d'Igualtat de les Persones. Em sembla, de fet, que aquesta moció neix de les reflexions i denúncies que vam escoltar aquell dia. Des de diferents perspectives els compareixents han denunciat el mateix vici que la política catalana: s'aproven

lleis, s'anuncien a bombo i platerets, i, després, no s'apliquen. La Generalitat presumeix de lleis molt avançades, però després no les desplega.

Les diferents associacions que van comparèixer van denunciar manca de voluntat per part de la Generalitat: de recursos, d'estratègia, de coordinació, de diagnòstic, de formació, de prevenció, de dispositius adients d'atenció a les víctimes. Van denunciar que se sentien sols i abandonats. Algú pensava que aprovant una llei la feina estava feta?

Hi havia molta pressa –molta pressa– per aprovar la llei de no discriminació per sexe, però ja hi teníem lleis: tenim la normativa legal, començant per la nostra Constitució i el nostre Estatut d'autonomia; el Codi penal espanyol, també, contempla aquesta protecció amb circumstàncies que agreugen la responsabilitat criminal quan es comet un delicte per raons d'orientació sexual. Però s'ha tingut pressa per aprovar la Llei 11/2014, molta pressa. I, tanmateix, el Govern de la Generalitat no ha tingut cap pressa en desplegar-la.

Miri, nosaltres no estàvem a favor de molts punts, o d'alguns punts, d'aquella llei. Continuem pensant que la millor forma de lluitar contra la discriminació no és sempre des de l'intervencionisme més absolut. Continuem pensant que no podem fer una llei per a tots i cadascun dels col·lectius susceptibles de vulneració dels seus drets, perquè el nostre marc normatiu ja obliga els poders públics a vetllar per la no discriminació. Creiem que és millor caminar cap a un model basat en el respecte a totes les persones, independentment de la seua sexualitat, de la seva raça o de la seva religió. Però, clar, si s'aprova una llei i després no s'aplica tenim tres problemes: el primer, la frustració; el segon, la inseguretat, i, el tercer, la mateixa discriminació que abans.

Finalment, el nostre partit, el nostre grup parlamentari, es plantejava el sentit del vot al punt 13 d'aquesta moció, perquè, literalment, el punt 13 parlava de «bus ultracatòlic». Primer, els autobusos no tenen ideologia ni tenen religió. (*Rialles.*) Segon, jo soc catòlic i no hi estic d'acord, estic en contra del que deia aquell autobús; de fet, va ser la Delegació del Govern a Madrid qui va posar en mans de fiscalia el que deia aquest autobús.

I tercer, quan estan condemnant un missatge i hi posen l'adjectiu de «catòlic» sense cap fonament –com s'ha fet, o com es feia en aquesta esmena en el seu inici, i com ha fet la diputada de Catalunya Sí que es Pot–, d'alguna manera estan discriminant un conjunt de persones per la seva religió. Estan fent allò que denuncien: assenyalen una religió i la insulten. Perquè vostès no són qui per dir què és catòlic i què no és catòlic. (*Remor de veus.*) Són... (*Veus de fons.*) Resulta que ara vostès són la Congregació de la Doctrina de la Fe i diuen què és catòlic i què no és catòlic. (*Aplaudiments.*) Doncs, escolti'm, jo soc catòlic i no estic d'acord amb el que deia aquell autobús.

Per tant, creiem que ha estat un greu error posar aquesta esmena. Agraïm la seva rectificació. De totes maneres, veurem com queda: si s'hi manté aquest adjectiu, no hi podem votar a favor; si es treu, ho podem fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Milián. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Bé, primer de tot voldria donar també la benvinguda a l'hemicicle, que abans no ho he dit, als representants de l'Observatori contra l'Homofòbia, que també ens acompanyen avui.

D'altra banda, continuaré amb els agraïments de tots els grups polítics, perquè han fet un esforç en millorar aquesta moció. Està bé que tots, en algun moment, puguem estar d'acord en millorar les coses, i sempre que he fet una moció al Parlament s'ha aprovat per majoria i sempre amb la voluntat de tots els grups polítics. I, per tant, això penso que és d'agrair i ho exposo en veu alta, perquè és important.

Dit això, sí que m'agradaria dir que l'esmena que ha comentat la senyora Violant Cervera, del punt 4, que la podem transaccionar d'un mes a tres mesos, l'acceptem. Per tant, queda aquí. I del punt 13, que semblava que s'estava donant més importància a la paraula «ultracatòlic» que no pas a la mateixa moció, entenem que acceptem l'esmena de que el bus no és ultracatòlic, però la resta es manté tot igual. Per tant, dit això, em sembla que el lletrat ja ho tindrà ben arreglat, perquè ens ho demanava.

D'altra banda, m'agradaria acabar dient que la bona voluntat de tothom i les ganes de tirar endavant aquesta llei la tenim tots. Però, si s'hi fixa bé, consellera, tots els grups, excepte Junts pel Sí, li han dit que no ho acabem de fer bé; per tant, si ho escolta bé, en veu alta, veurà que segurament no ho estan fent prou bé. I nosaltres estem aquí per recordar-li i per ajudar a que realment es desplegui d'una vegada aquesta llei, perquè és necessari per a moltes persones que viuen en aquest moment moments molt complicats.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Moreta.

Estem cridant a votació.

Senyor Fernández, per què em demana la paraula?

Alejandro Fernández Álvarez

Per demanar si es pot llegir com quedaria el darrer punt després de la transacció.

Gràcies.

La presidenta

El tretzè punt, eh? «El Parlament condemna la campanya del bus Hazte Oír amb missatges transfòbics i es compromet a condemnar explícitament els actes contra les persones LGTBI que pugui haver-hi en el futur.»

És això? No, l'hi pregunto a la... Sí, senyora Moreta.

Marta Moreta Rovira

No, em sembla que no, eh? Si no, acabem amb la Gemma Lienas..., acabar-ho de comentar. Però el que quedaria seria: «El Parlament condemna la campanya de l'entitat ultracatòlica Hazte Oír amb missatges transfòbics...», i la resta de la moció.

(Alejandro Fernández Álvarez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Aleshores demanaríem votació separada del darrer punt.

Gràcies.

La presidenta

Del punt tretze.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí.

(Pausa llarga.)

La presidenta

S'ha demanat votació separada del punt número 13. Per tant, començarem votant el punt número 13 i després votarem la resta de la moció. D'acord? *(Pausa.)*

Votem el punt número 13.

Comença la votació.

El punt número 13 ha quedat aprovat per 122 vots a favor, cap en contra i 9 absències.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La moció per a garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere, intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia ha quedat aprovada per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Moltes gràcies a totes i a tots.

I es suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La presidenta

Es reprèn la sessió, molt bona tarda a totes i a tots.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'acollida a Catalunya

302-00121/11

El divuitè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'acollida a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Lluís Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. Bé, aquesta era una moció que tenia justament una interpellació i, per tant, la moció subsegüent, que tenia com a voluntat sobretot mirar de construir plegats des de les diferents forces parlamentàries una política coherent d'acollida, i construir-la de tal manera que l'acció de govern tingués un impuls a l'alçada de la reivindicació i de la reclamació de la societat civil catalana. Fa uns dies vam estar per aquí amb el diputat Marc Sanglas, vam coincidir acollint un grup d'estudiants que van venir a visitar el Parlament, i una de les preguntes que ens van fer va ser si el Parlament estaria a l'alçada de la manifestació que es va produir als carrers de Barcelona per demanar una acollida i una atenció a l'alçada de les circumstàncies del drama dels refugiats; va ser una pregunta que ens van formular directament els estudiants. Per tant, la voluntat és aquesta, i jo crec que al voltant d'aquesta moció hem treballat en aquest sentit.

Dir que estem molt agraïts al Grup Parlamentari de Junts pel Sí, amb qui hem treballat les esmenes que hi integrem, acceptem plenament, en la mesura que hem pogut discutir i situar-les dins d'un esquema general que representava un acord d'arrencada i que hem pogut polir i concretar, al voltant d'unes quantes coses, d'unes quantes idees importants, no?, que pensem que era important posar al damunt de la taula.

Primer, doncs, establir una cartografia, una anàlisi, una fotografia de la realitat complexa de la situació dels refugiats i dels dispositius, tant governamentals com d'entitats, per atendre aquesta situació, subratllant aquí –i agraeixo de passada la bona voluntat de treball que ha tingut el Grup de Ciutadans, que ha fet dues esmenes– un element important que podia semblar evident en la primera part de la moció, que reclama l'aplicació del pla d'acollida, i és l'atenció als infants, eh? Quan prenem consciència dels informes d'Amnistia Internacional sobre el destí de milers d'infants desapareguts en el drama dels refugiats, prenem consciència de que subratllar davant de la societat la necessitat d'una atenció particular i sostinguda d'aquest col·lectiu no és sobrer, en aquest cas. Per tant, benvinguda sigui aquesta esmena que subratlla això.

La moció subratlla igualment la necessitat d'unificar esforços des del Govern fins a les entitats locals, que són les que estan en primera línia de foc, un cop més, per fer front a aquesta situació; així com es parla de la necessitat d'establir provisions pressupostàries específiques per a l'atenció dels refugiats, que tenen unes particularitats i que necessiten uns dispositius molt concrets que han de ser, doncs, desenvolupats i sostinguts financerament també.

Reclamar també... Hi ha hagut una discussió, jo crec que ho hem resolt adequadament també, a partir d'una esmena que presentava el Grup de Ciutadans, que tenia la preocupació en el fet de que es reivindica, es reclama des d'aquesta moció una cosa que és estatutàriament establerta, que és la gestió des de l'Administració de la Generalitat dels fons europeus destinats a les polítiques d'acollida, i en què hi havia la preocupació

de que en una moció d'aquest tipus el que volem, amb relació al Govern espanyol, és tractar menys de competir que de col·laborar, però de col·laborar, al mateix temps, atenent a un principi de subsidiarietat i d'autonomia i de proximitat en el tractament dels problemes, que és el que recull, doncs, aquesta especificitat del nostre Estatut.

Cal dir que hi ha alguns elements que se situen en la intersecció entre la situació de les persones refugiades i persones migrants en situació d'irregularitat sobrevinguda; es subratlla també aquí. I també es subratlla al final de la moció –penso que d'una manera..., també hem arribat a una fórmula apropiada– la necessitat d'una responsabilitat social de les empreses catalanes que operen a l'estranger i que poden incidir en aquells països i en aquelles zones de conflicte.

Dir, per acabar, que aquesta moció té alguns elements d'intersecció importants en la moció que després discutirem dels companys de la CUP, tot i que la que vam presentar nosaltres –i per això no hem volgut intentar fer un gran «matxembrat», perquè és que hauria sigut probablement una moció massa llarga i massa complexa–, la que nosaltres presentem té més a veure amb les responsabilitats i amb les tasques d'un determinat departament, mentre que la que proposa la CUP té molts elements que incideixen més aviat en acció exterior, eh? Per tant, són complementàries, pensem que són complementàries; la nostra opinió, ja us ho avanço, és favorable en línies generals al que proposen els companys, però pensem que així podrem treballar-ho i podrem apamar-les més.

Per tant, agrair la col·laboració i la bona disposició, i esperem que això, doncs, ajudi efectivament a una acció sostinguda en favor dels refugiats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Susana Beltrán, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Susana Beltrán García

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat Rabell, per haver-nos portat aquesta moció. De seguida que la vaig veure em va agradar, em va agradar molt el to constructiu. És una moció que presenta tres parts molt clares. Elements per a la diagnosi, no?: què tenim, amb què comptem, a qui arriba, quines són les obligacions de la Generalitat. Un pla d'acció: desplegar el pla d'acollida i facilitar la tramitació administrativa dels refugiats, que, com diuen moltes entitats, doncs, això porta molts problemes. També hi ha una tercera part a la moció que són les formes de treballar, com es treballa tot el tema dels refugiats, eh?, i, per una banda, hi ha la coordinació i cooperació amb els ajuntaments i entitats –molt, molt important i imprescindible–, i també –i aquí, doncs, agraeixo al diputat de Junts pel Sí, el David Rodríguez, que hagi entès, no?, les nostres posicions i que ens ho hagi posat fàcil– hem trobat les paraules que necessitàvem per mantenir esforços, coordinació i cooperació, que també són molt i molt necessaris, amb el Govern de l'Estat, que és el que porta el pes de l'asil i dels refugiats.

En definitiva, ens volem sumar a aquesta moció amb esperit de treballar plegats, amb esperit de desencallar obstacles i de tirar endavant el que suposadament, doncs, avui s'aprovarà.

Però també els he de dir que ja avui, ja tenim una primera dificultat, que afecta treballar plegats i afecta treballar plegats amb el Govern de la Generalitat. I lamento, doncs, que no estigui aquí el senyor Romeva, perquè crec que el tema de refugiats no només afecta el departament de la consellera Bassa, sinó que també afecta el departament del conseller Romeva. Novament avui se m'ha denegat un dret democràtic, un dret com a representant de la ciutadania de Catalunya, de tenir accés a la informació, de tenir accés a uns documents –que en tenim un i que s'envien a interlocutors internacionals– que no sabem el que diuen –potser parlen de refugiats, potser parlen de corrupció, potser parlen d'altres coses–; que ha hagut d'aparèixer, no?, i ha hagut de parlar un òrgan independent, que ha dit, que ha reconegut el dret d'aquesta diputada i el dret de qualsevol de vostès, de qualsevol diputat, d'accés a la informació. No hi han excuses. Perquè, a més, en aquest dictamen claríssimament es diu que no es pot tractar pitjor una diputada que un ciutadà; que si l'Administració no entén el que se li està demanant ha de preguntar, cosa que el departament de Romeva i el conseller Romeva no han fet, i que, en qualsevol cas, els diputats tenen un dret preferent respecte dels drets de ciutada-

nia, eh? Aquesta manca de respecte, aquesta manca de lleialtat, eh?, no amb l'Estat, no?, sinó amb l'oposició, amb els drets d'una diputada, afecta molt treballar plegats i afecta molt treballar amb el Govern de la Generalitat, i en concret amb el Departament de Transparència, que és de tot menys transparent.

Això, jo crec que com a diputada avui em passa a mi, però potser demà els passa a vostès, eh? I crec que això no es pot tolerar –no es pot tolerar. No pot ser que es retallin els drets d'aquells diputats que representen també la ciutadania de Catalunya, pel fet de que pensin diferent o pel fet de que vulguin controlar l'acció de govern. Quina confiança em pot merèixer en el tema de refugiats o qualsevol altre tema, si no puc accedir a aquesta informació? Què amaga? Jo, fins ara, no pensava que aquests documents podien dir res alarmant, res del que ja hem pogut escoltar; però és que ara ja començo a sospitar, ara ja començo a pensar que aquests documents diuen alguna cosa, eh? Potser en temes de corrupció, potser en altres temes, no ho sé; no ho sé perquè no hi tinc accés. I tampoc sé a qui se'ls ha enviat, en nom de tots els catalans, perquè aquests documents surten del Departament de Transparència. Això no pot ser –això no pot ser.

I precisament per això, doncs, apel·lo també a l'ajut del diputat Rabell, que ha portat aquesta moció, i continuo mantenint aquest esperit constructiu. Apel·lo també al diputat Rodríguez, perquè no vull defugir la responsabilitat que tenim també com a oposició per treballar en el tema de refugiats i pel fet de treballar plegats, però constato aquest problema de manca de confiança. I apel·lo també als meus companys, que crec que alguna cosa s'ha de fer amb un conseller que no està donant, que està denegant drets democràtics a aquesta diputada i, en definitiva, doncs, als ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, té la paraula el senyor David Rodríguez, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

David Rodríguez i González

Bé; gràcies, presidenta. Tenim aquesta veritat tan evident: que totes les persones som creades iguals. M'ha semblat pertinent començar a parafrasejant Martin Luther King, perquè hom té la sensació que massa sovint, quan es fa referència a refugiades o migrants, per economia del llenguatge s'oblida la primera condició d'aquestes, que és la de ser, precisament, persones. I aquesta deshumanització del llenguatge, sovint involuntària, ens aboca a situacions esperpèntiques com les que veiem darrerament a determinats estats d'arreu, on l'auge dels populismes posa en risc –quan no directament s'hi oposa– la més elemental defensa dels drets humans.

Qui es pot atrevir a negar que totes les persones hem de tenir els mateixos drets? Qui es pot negar a posar-se al costat d'una persona que pateix? Qui pot tractar una persona l'únic objectiu de la qual és poder dur a terme una vida digna com un delinqüent?

Podríem dir que el nostre país té ja una llarga tradició a l'hora de defensar causes justes. I avui se'ns presenta al Ple del Parlament una moció que pretén donar resposta a la gran manifestació ciutadana del passat 18 de febrer, on se'ns interpellava com a polítics a resoldre el problema humanitari de la Mediterrània, però no només d'aquest espai del món. I avui aquest Parlament no pot fer altra cosa que mirar d'estar a l'alçada de la qualitat humana dels ciutadans que representa.

I per això calia que ens plantegegéssim el posicionament d'aquesta moció des d'una perspectiva al màxim de conciliadora i que doni resposta al problema humanitari que estem veient dia rere dia als mitjans de comunicació i que afecta tantes persones de totes les edats i condicions socials.

En aquest sentit, tant el grup proposant de la moció com aquells que hem presentat esmenes hem fet l'esforç necessari per a facilitar un acord al més ampli possible que permeti a aquesta cambra aprovar-la d'una manera, m'agradaria creure, unànime. Tal com deia l'altre dia la consellera, la demostració de solidaritat de la ciutadania s'ho mereix.

Cal agrair al Grup de Catalunya Sí que es Pot que des del primer moment hagi tingut el mateix esperit. De fet, ha estat fàcil arribar a acords, perquè estem d'acord al cent per cent en el fons de la moció original –i, per tant, les esmenes presentades pel nostre

grup intentaven una millora en el seu redactat que mantingués l'esperit inicial– i perquè moltes de les iniciatives que plantejava ja s'estan duent a terme des del Govern.

La ciutadania ens interpellava a tots, però no tots tenim la mateixa responsabilitat ni hem tingut la mateixa actitud davant d'aquesta problemàtica. I, si algú té la temptació de voler-ho fer creure, cal denunciar-ho per injust i fals.

És de justícia, per tant, valorar en la seva mesura l'esforç del Govern català, i de manera molt especial de la Secretaria de Migracions i Ciutadania i de la conselleria d'Afers Exteriors. L'any passat es varen destinar 180.000 euros, sense comptar el capítol I, al Pla de protecció internacional a Catalunya, i és previst que aquest any depassi el milió d'euros, o el reforç de la presència de la cooperació catalana als països fronterers de Síria, on, per exemple, al Líban s'han subscrit acords amb el Programa per al desenvolupament de l'ONU i amb quinze entitats catalanes, o el Programa català de refugi, que segueix el model de països de referència en aquest àmbit com el català, per posar només tres exemples.

En canvi, també hem de dir-ho, qui té les competències a l'hora de decidir l'entrada a l'Estat espanyol de les persones refugiades i els ha d'atorgar aquesta condició, és a dir, el Govern d'Espanya, incompleix els seus compromisos internacionals; tracta les persones que venen a la recerca d'unes condicions de vida mínimament dignes pitjor que delinqüents i no fa cap aportació econòmica i reté per a ell la gestió directa dels fons de la Unió Europea destinats a l'acollida i integració de les persones refugiades, quan és la Generalitat qui n'ostenta la competència així com qui finança l'atenció educativa, sanitària, social i d'activació laboral d'aquestes persones, ateses les competències recollides en els articles 138 i 166 de l'Estatut d'autonomia, el que s'estableix a la Llei 10/2010 per a l'acollida de les persones migrades i refugiades i el que onze sentències del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, del Tribunal Suprem i del Tribunal Constitucional han resolt a favor de la competència de la Generalitat en aquesta matèria, i que l'Estat incompleix reiteradament de manera impune.

Fins ara només he estat parlant de les possibilitats de Catalunya en aquesta qüestió en tant que autonomia espanyola. És ben sabut que nosaltres estem treballant en la construcció d'una república catalana i que entenem com a model d'estat ben diferent de l'actual Estat espanyol, també en aquest àmbit. Isaac Newton deia: «Construïm massa murs i no suficients ponts.» L'Estat espanyol és un mur. Nosaltres només podem entendre la república catalana com un pont de llibertat per a totes aquelles persones que pateixen.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, hem vist com n'és d'efímera la llibertat duradora i hem vist països sencers endinsar-se més i més en la distòpia orwelliana de la guerra permanent que ha pres entre nosaltres cos com a *war on terror*. Hem vist el rigorisme fanàtic armat i aberrant, però espantat per l'educació de les nenes, semblar l'horror a l'escola de l'Afganistan fins a la Nigèria de Boko Haram. Hem vist Cobani coventritzada. Hem suportat la cadència insuportable del cotxe bomba o l'atemptat suïcida a Bagdad, a Kabul i a Islamabad. Hem vist Cizre a Turquia, un país segur, reduïda a runes. Hem vist plom fos ploure sobre Gaza. Hem vist una autèntica tempesta de mort i destrucció abatere's sobre Líbia de Trípoli a Bengasi i de Bengasi a Trípoli. Hem vist el setge genocida sobre els yazidites de Sinjar. Hem vist milers de mirades allucina-des de cossos desballestats emergir d'entre pols al camp de Yarmouk aprofitant una breu pausa per provar d'escapar del foc creuat.

Hem vist milers i milers de persones desesperades desplaçades cercant refugi en altres terres. Les hem vist amuntegar-se als passos fronterers, les hem vist tancades en camps improvisats al Líban, a Jordània, a Turquia, en condicions més que precàries. Les hem vist glaçar-se en el fred hivern balcànic, amuntegar-se i fer cua en perdudes estacions de tren per provar d'obtenir un àpat calent. Les hem vist formant columnes escortades per cavalleria i per gossos policia amb imatges que ens retrotreuen als anys trenta i quaranta del segle passat. Les hem vist explotades i assetjades per les màfies. Hem sabut

de la desaparició de milers de menors en les rutes insegures que transiten. Hem sabut, també, de milers d'abusos i de violacions en aquesta i altres rutes encara més insegures que segueixen cap a Europa. Les hem vist, a més, assenyalades i acusades, doblement i triplement victimitzades.

Hem vist el fantasma de la xenofòbia i del racisme recórrer Europa i el discurs de l'odi atiar onades d'atacs incendiàries a cases de refugi a Alemanya. Les hem vist perseguïdes per milícies d'extrema dreta a les fronteres de Bulgària o d'Hongria. Hem vist parlaments votant a favor de la detenció de tota persona refugiada major de catorze anys per al seu internament en camps a la frontera, a Hongria. Hem vist alçar davant seu filferro espinós i ignominioses tanques. Hem vist la seva carn oberta fins l'os per les esmolades fulles que coronaven les nostres tanques. Hem vist com se'ls rebia amb mortífers trets de cautxú al Tarajal. Hem vist precàries embarcacions curulles naufragar una i altra vegada en la travessa de la Mediterrània, i aquesta mar nostra convertir-se en la més gran fossa comuna de la història. Les hem vist ofegar-se a la Mediterrània, les hem vist tornades sense vida a les nostres platges. Hem vist, molt recentment també, la massacre de la platja de Sabraza, a Líbia.

I la pregunta és: fins quan? Fins quan haurem de veure i saber de tot això i reaccionar? Afortunadament, hem vist també l'esforç impagable de qui ho deixa tot per rescatar tantes vides com pugui, per provar de pal·liar el patiment insondable d'aquests milers i milers de persones que tan sols volen construir un futur en pau i amb seguretat. Hem vist també la dignitat –la dignitat– de les mares gregues que interposaven els seus cossos en el pas dels nazis que pretenien impedir l'escolarització dels infants dels refugiats, i hem vist als carrers rius de gent reclamant que s'aculli les persones que cerquen refugi i que ens interpellen, ens interpellen i ens pregunten qui som. I per això caldrà aclarir també moltes de les connivències, de les conxorxes, dels interessos de la *realpolitik*, de la raó d'estat que fa que, encara avui, no siguem capaços de veure el que estem contribuint a que passi al Iemen, sense anar més lluny. No sé si tenim la resposta sobre qui som però hauríem de poder tenir la resposta sobre qui volem ser. I el mínim –el mínim, el mínim– que es pot fer és votar a favor d'aqueta moció i de la que, més endavant, presentarà la Candidatura d'Unitat Popular.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret. A continuació, té la paraula el senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, la crisi de refugiats sirians és la crisi humanitària més gran a la que ha hagut de fer front el nostre continent possiblement des de les guerres de l'antiga Iugoslàvia. En qüestions de drets humans no es poden fer concessions. El fet de que estiguem davant d'un drama tan greu i complex ens obliga a actuar amb tota l'ètica de la responsabilitat. Són més necessàries les solucions que els eslògans. És més necessària la col·laboració que la propaganda. Aquest és un drama de tal magnitud que només s'hi pot fer front amb acords entre tots, acords entre tots els estats de la Unió Europea, i amb humanitat, seny i lleialtat.

Davant d'aquesta qüestió, senyor Rabell, no dubtaré mai de les seves condicions, espero que vostè tampoc dubti de les nostres; m'ha agradat que hagi parlat de col·laboració, de principi de sociabilitat, m'ha agradat el to constructiu de la seva intervenció. Tanmateix, vostè deia a la interpellació que compartia amb el Govern de la Generalitat la voluntat d'estar a l'altura de les circumstàncies, però em temo que el Govern de la Generalitat no està a aquesta altura. Aquest matí hem parlat d'un vici del Govern de la Generalitat, un vici que és fer lleis, propaganda, i després no desplegar-les, no posar estratègia, no posar diagnòstic, no posar recursos; no posar, en definitiva, voluntat política.

Ho hem dit en el cas de la llei per a garantir els drets de les persones LGTBI, però ho podríem dir també en el cas de moltes altres lleis, com la d'igualtat efectiva d'homes i dones o també en el cas de transparència, no?, de la que parlava la diputada Susana Beltrán. És un *modus operandi* d'aquest Govern: es fan anuncis, es fan lleis, alguns cops

es fan molts escarafalls contra el Govern espanyol, se'l tracta d'insolidari, se'l compara amb una suposada solidaritat infinita del Govern de la Generalitat, però després sempre igual, després no s'exerceixen les competències que es tenen, no es despleguen les lleis i, com en el cas que ara parlem, no es posen els recursos. Es gasten més recursos en rentats d'imatge i propaganda que no pas en ajudar les persones. I això, convindrà amb mi, senyor Rabell, no és ètic. Senyora consellera, no és ètic per part del Govern de la Generalitat. La Generalitat ha explicat a tot arreu que vol acollir 4.500 refugiats. El president Puigdemont, fins i tot, va escriure una carta a la Comissió Europea explicant el seu suposat compromís, però quina és la realitat? La realitat és que només han ofert cent cinquanta places en condicions. Crec, sincerament, que alguns hem mantingut una actitud rigorosa i constructiva davant d'aquesta crisi humana.

Des del Grup Parlamentari Popular, hem donat suport a la Generalitat en la seva demanda d'acollir més refugiats. També avui li volem donar suport, en gran part, a la seva moció. Hem de mirar, però, com queden les transaccions a les que ha arribat amb Junts pel Sí, però vull dir que hem participat activament en diverses comissions d'estudi per abordar la problemàtica. La Delegació del Govern espanyol està també en contacte continu amb diverses entitats de suport a refugiats per facilitar la seva tasca. Em consta que el Govern d'Espanya està en un fluid contacte continu també amb el Govern de la Generalitat. Però mentre el Govern català escrivia cartes al president de la Comissió Europea i criticava el Govern d'Espanya, la Generalitat ha estat destinant recursos insuficients per atendre els programes d'asilats que fa molts anys que viuen aquí a Catalunya. Per tant, entendran que exigeixi també una mica de lleialtat institucional a les institucions públiques catalanes.

Fa temps, com deia, que la Generalitat explica a tot arreu que vol acollir 4.500 refugiats. És una xifra que va canviant, és una xifra que, mirin, ara fa un any la consellera Bassa parlava des del palau de Pedralbes de 6.300 refugiats que es volien acollir, i deia que Catalunya ja disposava de recursos per acollir 1.800 refugiats, però la veritat és que el Govern de la Generalitat només ha ofert 301 places reals per acollir-los. La Generalitat només ha introduït al Sistema Nacional de Acogida e Integración, des d'on es coordina l'atenció als refugiats, dos recursos habitacionals amb una capacitat per acollir 301 persones: 125 places a Manresa i 176 a Barcelona ciutat. Més de la meitat d'aquests espais –més de la meitat– no estan en condicions, així que només podem parlar de 150.

Sincerament la Generalitat hauria de gastar més en crear places, les places que diu que vol oferir, i menys en propaganda. La consellera deia a la interpellació que està a favor d'obrir fronteres. Nosaltres estem a favor d'afrontar els problemes amb rigor, seriositat i recursos. Crec que tindrem més temps per a parlar d'aquest drama en el debat de la moció de la CUP però, en tot cas, anuncio el vot favorable del Partit Popular a la gran majoria dels punts de la moció de Catalunya Sí que es Pot.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Milián. A continuació, té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, breu i curt. Estic sorpresa, senyor Coscubiel. Després parlarà per al·lusions, però aquest dematí, quan vostè deia que Junts pel Sí ho aprovaven tot gràcies als vots de la CUP, veig que vostès també de tant en tant aproven bastantes coses amb els vots de Junts pel Sí i, per tant, està la cosa igualada.

Agraeixo la intervenció que ha fet el company Pedret perquè ens ha fet pensar i ens ha fet recordar moltes coses que hem vist, i ha sigut impressionant però t'has deixat..., hi han algunes coses que jo vull afegir en aquest «hem vist», eh? Vull afegir el que hem vist els CIE. Vull afegir tota la gent immigrada, empobrida, que està tancada, empresonada als CIE. Vull veure totes les conclusions, també, de la Llei d'estrangeria, una llei d'estrangeria que frega la xenofòbia i el racisme, a part de la falta de democràcia. Vull veure també i veig també, veiem també les detencions absolutament injustificades, absolutament discriminatòries, absolutament racistes que estem vivint, no?

Perquè tot això penso que també ho hem de veure perquè a vegades sembla que tot ho tinguem molt lluny i no, ho tenim a casa. Tenim la frontera sud, que tu també l'has esmentat –que vostè també l'ha esmentat, perdona, no? I em preocupa una mica quan..., i

parlo també per la moció que després farem nosaltres, perquè és veritat que hi han vasos comunicants, no?, però després de les notícies de la Comissió Europea que ha fet públiques aquest 2 de març de l'any passat..., d'aquest any –de l'any present, perdó–, penso si realment, i és una reflexió que vull fer en veu alta, si realment comença o continua pagant la pena continuar mirant a Europa i continuar reclamant a Europa i continuar no només reclamar a l'Estat espanyol que reclami a Europa, sinó continuar pensant que tenim alguna cosa que emmirallar-nos amb Europa, no?

Perquè quan sentim i veiem les recomanacions que el comissari de la Unió Europea per qüestions de migrants, el senyor Avramopoulos, no?, fa, i que diu que ja hem de començar a expulsar a 1 milió de persones sense dret a asil i que avui estan a l'Estat espanyol, quan la mateixa resolució de la comissió diu, per exemple, que Espanya ha de ser més dura amb les seves polítiques de retorn i amb les seves polítiques amb els immigrants; quan ens recorda que hem d'anar més enllà amb els terminis d'emprisonament de la gent immigrada i diu que podem arribar fins als divuit mesos, no només els dos que tenim a casa nostra; quan diu que no podem equiparar a nivell de demandants d'asil i de refugi la gent amb problemes econòmics; quan ens neguen tot això i quan posen polítiques cada cop més restrictives, mesures cada cop més exclouents i, per tant, summament, no són només inhumanes per antidemocràtiques, sinó antidemocràtiques per inhumanes, no?

Em pregunto si realment no paga la pena que ens mirem i que dediquem..., que som des d'aquí i aquí on hem de fer els esforços, i que som des d'aquí i aquí on hem de pensar en alguna cosa que també ens recordava el diputat Pedret, no?, què volem ser –què volem ser? I aquest «volem ser» potser que el comencem a dissenyar des d'aquí. I potser que comencem a dissenyar des d'aquí passant dels acords i passant dels tractes que es puguin tenir amb l'Estat espanyol, i que es puguin tenir fins i tot amb la Unió Europea. Perquè una Unió Europea que exclou, que empresona i que aixeca murs, francament, no és on jo vull viure.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

Votarem a favor de la vostra moció, no ho havia dit.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Serra. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Lluís Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. No, molt breument, agrair, doncs, els suports a la moció i insistir sobre aquesta idea. A veure, en aquesta moció la nostra pretensió no era sotmetre a judici el Govern de la Generalitat. Els elements crítics els vam exposar en la nostra interpellació al Govern. Aquí es tractava de veure quins eren els acords i quin era el marc de treball que podíem desenvolupar a partir d'aquí. Les crítiques i el debat, per descomptat són legítims i necessaris, i són un motor de la vida parlamentària, i Déu nos en guard que haguéssim de procedir per un acord unànim. Això no seria democràtic ni seria cap avenç.

Però, el que hem volgut situar, sobretot, és això: no es tracta tan sols del to per ser més amables entre nosaltres, sinó d'arribar a definir quines són les interseccions en les quals el conjunt de l'arc parlamentari, o de la manera més àmplia possible, pot treballar, pot posar deures al Govern, perquè la moció posa deures al Govern, eh? Posa deures al Govern i al mateix temps l'emplaça a complir determinades coses amb el suport i amb el compromís del conjunt del Parlament, esperem, eh? D'això es tracta, aquesta és la voluntat de la moció.

Per tant, jo crec que, en aquest sentit, el fet de que hi hagi tots aquests acords, aquesta entesa, és una cosa..., és una bona notícia i és una cosa positiva. Jo em quedo amb aquesta demanda que us esmentava abans que ens feien en aquest hemicicle aquests estudiants, i que ens preguntaven –d'una manera que potser pot semblar naïf en la forma, però que era, em penso, molt sincera i molt autèntica– si el Parlament seria capaç d'escoltar un clam del carrer, eh? I en aquesta manera de dir-ho hi havia també una exigència de saber construir plegats respostes eficaces i reals a demandes molt sentides de la societat democràtica catalana.

Per tant, jo crec que, si aprovem aquesta moció en aquestes condicions, comencem a donar una resposta. Si més no, ens comprometem a fer-ho. I aquesta era la nostra voluntat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rabell.

Estem cridant a votació.

(Pausa.)

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per demanar votació separada. Primer, volia demanar al grup proponent si al punt cinquè podem dividir la votació per paràgrafs, donat que el primer paràgraf parla de «provisió pressupostària» i l'altre és una reclamació diferent a l'Estat. *(Veus de fons.)*

Si es podria votar separatament aquest punt cinquè per paràgrafs.

La presidenta

Sembla que no es pot fer, això.

(Pausa.)

Carlos Carrizosa Torres

No es pot fer? D'acord. Doncs, en aquest cas, demanem votació separada dels punts cinquè i sisè.

La presidenta

Senyor Milián, per què em demana la paraula?

Juan Milián Querol

Per demanar la votació separada del punt 7.

La presidenta

Set?

Juan Milián Querol

Set.

(Pausa llarga.)

La presidenta

A veure, s'ha demanat votació separada dels punts 5, 6 i 7. Per tant, començarem votant primer el 5, després el 6, després el 7 i després la resta de la moció.

Comença la votació.

Votem el punt número 5.

El punt número 5 ha estat aprovat per 95 vots a favor, 10 en contra i 24 abstencions.

A continuació, votarem el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha estat aprovat per 95 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha estat aprovat per 119 vots a favor, 1 en contra i 9 abstencions.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre les polítiques d'acollida a Catalunya ha quedat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç d'un any de govern

302-00119/11

El dinovè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç d'un any de govern, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, cualquier gobierno hace cosas mal y también hace cosas bien. Y a veces hace cosas mal por acción, y a veces hace cosas mal por omisión. Y nosotros hoy aquí hemos hecho un breve balance que deriva de la interpelación que le hice yo a usted el otro día, vicepresidenta Munté, en la que centramos el balance de este año de gobierno en cinco puntos muy simples.

Esta moción lo que les pide a ustedes, en el primero de los puntos... –y si se va el señor Romeva, sepa que hablaremos también del tema de transparencia, lamento que usted tenga que abandonar el hemiciclo...–, el primero es que hagan política.

El primer punto de la moción es que hagan política, que ustedes no se encierren en sí mismos, que ustedes hablen con el Gobierno de España, que ustedes hagan de Gobierno de la Generalitat, que ustedes hagan de gobierno de una comunidad autónoma y se hablen y se ensambren y se incardinan en un sistema politicojurídico al cual pertenecemos, aunque no les guste.

Y, mientras pertenezcamos a un entramado orgánico político que es el del Estado en el que nos encontramos todos, en el de España, pues, lo lógico en interés de la defensa de los ciudadanos catalanes es que ustedes hablen, que hagan política, que asistan allí donde tienen que asistir, que si han de ir a la Conferencia de Presidentes Autonómicos, que vayan; que si ustedes tienen que ir a la comisión que decide cuestiones importantes sobre dependencia, sobre los ciudadanos catalanes que son dependientes, que tengamos a un representante de la Generalitat de Cataluña que vaya; pero si ha de ir la *consellera*, que vaya la *consellera* y que no mande a otras personas que van sin los mismos derechos que la *consellera* por el hecho de desmerecer este tipo de colaboraciones con el Estado.

Por lo tanto, primero, hagan ustedes política. Segundo: garanticen que asisten allí donde tienen que asistir, que nombran a expertos y a personas allí donde las tienen que nombrar. Y, luego, tercero, otro grupo de obligaciones después de las de política y de estar donde tienen que estar: que cumplan las resoluciones que el Parlamento acuerde.

En este Parlamento se tomaron resoluciones sobre la transparencia de las retribuciones de los altos cargos de la Generalitat, sobre la eliminación de los barracones, sobre la reducción de un 30 por ciento de las tasas universitarias, sobre mejoras de atención a las personas discapacitadas... Todo eso se ha aprobado en este hemiciclo y ustedes han hecho caso omiso de esas resoluciones en el año que han estado ustedes en el Gobierno. Aquí nos preguntamos: ¿qué votarán ustedes, los de Junts pel Sí? ¿Qué votará la CUP respecto al cumplimiento de resoluciones del Parlamento? Supongo, puesto que además no han presentado enmienda ninguna..., supongo que votarán a favor de cumplir aquello que les dice el Parlamento.

Y, por último, en cuanto a transparencia: hemos tenido que incluir, además del cumplimiento de las obligaciones, de que hagan ustedes política, de que nombren ustedes a quien tienen que nombrar..., hemos tenido que incluir que contesten ustedes a las preguntas que se les formulan por parte de los diputados en el Parlamento, algo tan obvio como que cumplan con sus funciones.

Señores, ¿ustedes llevan un año en el Gobierno? Hagan de gobierno. Admitan que tienen que tener una oposición democrática y que la oposición, para su control, les va a hacer a ustedes preguntas. Y cuando les hagan preguntas, contéstenlas. Y, además, lo que es especialmente doloroso es que a su *conseller* de Transparencia se le pidan unos datos, se le pidan unos memorándums..., la Mesa del Parlamento, en la que ustedes tienen mayoría, diga que se tienen que entregar; el órgano que vigila la transparencia en la Administración catalana diga que se tiene que entregar, que se dé un plazo hasta las doce de hoy para que esos memorándums se entreguen y que ustedes no lo entreguen.

El *conseller* Romeva está incurriendo en una gravísima –gravísima– dejación de sus funciones. Sepan, y lo saben ustedes, que la Ley de transparencia prevé sanciones, entre otras, la destitución de aquel que incumple la Ley de transparencia. El *conseller* Romeva la ha incumplido. Hoy sometemos a votación en este Parlamento el que el *conseller* Romeva entregue de una vez por todas estos memorándums que se le piden. Lamentablemente, la actualidad supera ya incluso estas votaciones y hoy mismo el *conseller* Ro-

meva ya ha hecho caso omiso de lo que hoy se votará aquí. A ver qué votan ustedes, a ver qué votan hoy los señores de la CUP, que son sus socios.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, bé, el títol de la moció és «sobre el balanç d'un any de govern», i nosaltres, tot i la interpellació i els seus continguts, potser esperàvem veure un panorama un xic més ampli sobre el que ha estat la gestió d'aquest Govern durant l'any. Perquè el cert és que hi ha, diguem-ne, un enorme ventall de temes sobre els quals seria possible no només expressar una opinió, sinó comminar el Govern a deixar de fer algunes coses, a prioritzar-ne unes altres o a començar a fer algunes accions que probablement seria convenient que fes.

Però, en qualsevol cas, nosaltres el que hem fet és plantejar unes esmenes dins del que ens semblava que era el contingut que el grup proposant li volia donar, perquè tampoc es tractava de canviar absolutament l'objecte de la moció a través de les nostres esmenes. Per tant, no he dit això en forma de retret, sinó simplement per constatar que el balanç que s'hauria de fer sobre el compliment d'un any de govern aquí al Parlament segurament mereixeria, doncs, un tractament més ampli amb tots els temes que hi hauria d'haver sobre la taula.

Nosaltres, bàsicament, els plantejàvem dues esmenes a la part inicial del seu text. Al primer punt, en què vostès demanen solucionar qualsevol diferència amb el Govern d'Espanya en el marc dels canals habituals de cooperació i col·laboració administratives i polítiques, d'acord amb els principis de lleialtat institucional i d'eficiència administrativa, nosaltres hi afegíem un incís final en el que demanàvem que això fos sense renúncia de les facultats que atribueix al Govern la Llei del Govern en matèria de defensa de les competències de la Generalitat de Catalunya, és a dir, en matèria d'interposició de recursos d'inconstitucionalitat i en matèria de conflictes de competències.

Han decidit, com a autors del text, no incloure-la, i això ens farà difícil poder donar suport a aquest primer punt. Perquè nosaltres estem molt..., molt convençuts de que prioritàriament el que ha de fer el Govern de Catalunya és intentar establir un diàleg polític amb la seva contrapart, amb el Govern d'Espanya, si és que té problemes de qualsevol tipus, que poden ser competencials o poden ser de diversa índole; però que això s'ha de fer, evidentment, sense la renúncia d'aquelles facultats que tenim, d'acord amb l'Estatut i d'acord amb la Llei del Govern. Perquè tampoc es tracta, i permetin-me la colloquialitat, de fer el passarell, no?, i, per tant, no es tracta de dir que qualsevol problema es podrà solucionar per la via del diàleg, tot i que en siguem molt partidaris. Fins i tot, en la via de la interposició de conflictes de competències hi ha un mecanisme previst per intentar forçar les dues administracions al diàleg abans d'arribar a una altra via de solució. Per tant, nosaltres creiem que no se n'ha de fer renúncia.

Després, els plantejàvem una segona esmena en la que defensàvem que també es tinguessin en compte altres facultats que la Llei del Govern atribueix al Govern de la Generalitat de Catalunya, com són la necessària participació del Govern en processos de designació al Tribunal Constitucional, al Consell General del Poder Judicial, i també a tota una sèrie llarga d'òrgans de caràcter econòmic i social i d'altra mena que estan esmentats en una secció determinada de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Tampoc han volgut incorporar-la al text. A nosaltres, ens sembla que és molt necessari, tenint en compte el context en el que ens trobem; però han decidit no fer-ho.

Pel que fa a la resta de continguts de la moció, i a la vista, també, de la incorporació d'algunes esmenes del Grup de Catalunya Sí que es Pot, a nosaltres ens sembla que no hi hauria d'haver major inconvenient en poder votar aquests punts; entre altres coses –i volem destacar-ho especialment abans que se'ns esgoti el temps–, aquell que commina el Govern –que l'insta, si volen una paraula més a l'ús en els usos parlamentaris– a donar compliment efectiu a totes aquelles mocions aprovades pel Ple del Parlament i que, a data d'avui, encara no se n'ha donat un compliment total i a satisfacció del que aquestes mo-

cions reclamaven. Em sembla que és absolutament transcendent que el Parlament, en el seu conjunt, defensi aquelles resolucions a les que arriba davant d'un govern que compleix parcialment o incompleix algunes de les mocions que aquí s'han aprovat.

Per tant, com els deia, al primer punt no ens hi podem posar d'acord; en la resta els hi votarem a favor.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret. A continuació, té la paraula el senyor Roger Torrent, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, jo haig de reconèixer que avui el senyor Carrizosa almenys ha fet una intervenció amb un to que no és el que ens acostuma a fer quan surt aquí al faristol. Almenys avui, a mi no m'ha semblat especialment ni bèl·ligerant ni tens, com sí que em sembla en d'altres intervencions que fa i, per tant, això l'hi haig de reconèixer, eh?, que avui ens ha plantejat un to, podríem dir-ho així, una mica més amable.

Ara bé, darrera aquest to una mica més amable, ha defensat una moció que és evident que se sustenta sobre, fonamentalment, dues fallàcies, per nosaltres, dues mentides que el que volen és intentar contribuir a generar un marc mental, que és el que molts de vostès volen traslladar a la societat, que és el que vostès volen que s'acabi incorporant en el conjunt de l'opinió pública d'aquest país. I, per tant, i aprofitant aquest bon to amb el que ens ha obsequiat avui el senyor Carrizosa, intentaré seguir una mica amb aquesta línia i li plantejaré, també de bon rotllo, quines són les raons fonamentals per les quals aquesta moció que avui ens presenta se sustenta sobre dues mentides.

La primera és que és absolutament poc creïble –gens creïble, de fet– que ens parlin de diàleg, que ens parlin de cooperació, que ens parlin de la voluntat de resoldre problemes –particularment, parlen del finançament– per la via del diàleg institucional, del diàleg interadministratiu. És una mentida, dic, no només perquè, en el fons, vostès no s'ho creuen, sinó que, si per si això no fos poc, resulta que els seus socis a Madrid, el president del Govern espanyol, que vostès van investir, els seus socis de legislatura al Congrés dels Diputats –és a dir, el PP– ja es cuiden a contradir-los; ja es cuiden de desmentir efectivament allò que, d'alguna manera, vostès volen plasmar en aquesta moció.

No fa massa dies, el mateix president Rajoy, aquest que vostès han investit, deia que es podia parlar de tot; mostrava predisposició a parlar de tot –per tant, d'aquest diàleg que parlen–, però que, en tot cas, no es podia parlar d'un nou concert fiscal, no es podia parlar d'un nou estatut ni, encara menys –només faltaria–, es podia parlar d'un referèndum; per tant ni finançament, ni estatut, ni democràcia. No es pot parlar de tot. És mentida, per tant, que hi hagin vies de diàleg obertes, perquè no es pot parlar de tot.

No es pot parlar d'allò que en realitat preocupa els ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Més del 80 per cent de ciutadans i ciutadanes d'aquest país volen un referèndum, i justament aquest element, que és essencial, des d'un punt de vista de demanda social, a Catalunya, justament aquest punt és un punt del qual no es pot parlar. Per tant, de quin diàleg m'està parlant, senyor Carrizosa? Quin diàleg planteja? Quin diàleg planteja al Govern de la Generalitat si a l'altra banda ni hi ha ni s'espera que hi hagi voluntat d'escoltar i voluntat de parlar d'allò que afecta, allò que senten, allò que volen realment els catalans i les catalanes?

I, en qualsevol cas, vostès que parlen, fan servir l'expressió, en aquesta moció, de solucionar les diferències, jo pregunto, en veu alta, en aquesta cambra: quina millor manera hi ha de solucionar les diferències polítiques, les diferències institucionals, les diferències entre governs, les diferències en el si de la societat, que a les urnes? Quina millor manera hi ha de solucionar les diferències que votant? Quina millor manera hi ha de solucionar les diferències que la democràcia? Per tant, eleccions, referèndum, urnes, urnes, urnes. Aquest és un element clau en les demandes de la societat catalana i s'obvia permanentment quan es prohibeix en el diàleg interadministratiu. Aquesta és una de les mentides, de les dues mentides sobre les quals se sustenta la seva moció. No hi ha diàleg, no n'hi ha hagut, no n'hi haurà.

L'altra mentida, l'altra falsedat, és intentar fer veure que aquest és un govern i aquest és un Parlament poc transparent, i això és absolutament fals –això és absolutament fals.

Aquest Parlament ha votat, ha fet una de les lleis de transparència més avançades d'Europa. I només faltaria, no el Govern, si el conjunt dels diputats i diputades no fem cas d'aquesta llei, no apliquem aquesta llei. I tant que apliquem aquesta llei! Només faltaria que no apliquéssim aquesta llei. Per qui ens prenen? Per qui prenen els diputats i les diputades d'aquest Parlament? Per qui prenen els consellers i els conselleres d'aquest Govern? Òbviament que farem complir la llei. Òbviament que complirem la Llei de transparència.

I, en qualsevol cas, vostès, que avui han sortit aquí a defensar la transparència, resulta que ahir, ahir mateix es van negar a votar un dels grans instruments per fer transparència que tenim en aquest Parlament de Catalunya, que és la comissió d'investigació de la guerra bruta, la comissió d'investigació de l'*operación* Catalunya, que justament el que vol és posar llum sobre un dels episodis més foscos i més fastigosos de la història democràtica de l'Estat espanyol.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Torrent. A continuació, té la paraula el senyor Joan Coscubiela, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Carrizosa, amb tota la sinceritat del món, jo crec que vostè havia d'haver començat aquesta intervenció fent un advertiment al Parlament: «Advertim al Parlament que qualsevol semblança entre la interpellació i la moció és pura coincidència.» Però, vaja, no entrarem aquí. Anem a discutir la moció i ja està.

Li hem fet unes esmenes que posen de manifest el de sempre. Nosaltres ens prenem sempre seriosament les coses que fan tots els grups, evidentment; sense cap tipus de distinció. Compartim un punt de partida, i és que tenim un problema greu, un problema de la manca de cooperació i de lleialtat institucional entre administracions, i acaba sent una cosa que acaben pagant els ciutadans. I aleshores, des d'aquest punt de vista, crec que el que de cap de les maneres es pot produir és la imatge que hi ha senzillament d'estar-se traient les culpes uns als altres. Entre altres coses perquè aquest és un problema que no ve d'ara. Hi ha dificultats; els éssers humans tenim dificultats, i les institucions, d'establir cooperació. I des d'aquest punt de vista coincidim en aquest qüestió.

Ara bé, crec que la seva moció, especialment en el primer apartat, té un problema clarament de disfunció visual. Vull dir que, home, la veritat, sincerament, jo no soc dels que faig ostentació aquí d'un excés del plantejament que alguns anomenen «victimisme», però situar la responsabilitat de la manca de cooperació entre administracions i emplaçar el Govern de la Generalitat a que aposti per resoldre les diferències en el marc de la cooperació i de la col·laboració administrativa és una mica irònic, per no dir-ho d'una altra manera. N'hem de ser conscients tots. Qui ha fet clarament d'una estratègia de conflicte, de provocar-lo, d'alimentar-lo, de fins i tot *viure* políticament d'aquest conflicte –no amb un govern, sinó en general– amb una part de la societat catalana ha estat el PP i el Govern del PP. I no el d'ara. Ho va fer claríssimament amb el tema de l'Estatut i ho ha continuat fent.

Per això nosaltres li hem plantejat un conjunt d'esmenes que creiem que tenia lògica. I amb aquest apartat li hem plantejat que crec que aquí ens hem de situar en el sentit contrari, que el que hem de fer és exigir al Govern espanyol respecte als mecanismes de cooperació i col·laboració. Sí, ho hem de fer. I si vostè li hagués acceptat l'esmena al Grup Parlamentari Socialista, nosaltres també l'hauríem votat. Per què? Perquè un dels mecanismes, també, per exigir aquesta cooperació és, per exemple, exigir que es compleixin les sentències del Tribunal Constitucional que donen la raó a Catalunya i, en canvi resulta que no estan desenvolupades des d'aquesta perspectiva. Crec sincerament que aquí vostès han comès aquell error o aquell vici que els imputen algunes vegades a altres grups de la cambra. És tenir una visió una mica deformada de la realitat. Per això nosaltres –no ens ho han acceptat– no podem votar aquesta part.

Amb els altres apartats els hem presentat esmenes, que, pel que sembla, ens acceptaran. Concretament, en el apartat número 2 el que hem fet, senzillament, és plantejar amb més amplitud el que creiem que són els espais de cooperació, i que cal utilitzar-los, perquè és imprescindible. I, en coherència amb això, també els hem suggerit una re-

formulació dels punts 3 i 4 amb una redacció nova que els hem plantejat; que, pel que sembla que m'ha dit vostè, també acceptaran. Perquè, l'hi vaig dir al Govern en el seu moment i l'hi torno a dir ara, crec que és una profunda irresponsabilitat que Catalunya en aquests moments no participi en els òrgans que té previstos l'actual estructura de l'Estat. Crec que és una irresponsabilitat, perquè..., i crec que és perfectament legítim fer-ho alhora que s'està demanant, per part d'alguna gent, un canvi en l'estatus polític de Catalunya. És perfectament legítim!

De fet, és el que fa, per exemple, el senyor Junqueras com a vicepresident del Govern. El senyor Junqueras, i amb aquesta doble vida que el caracteritza, doncs, és capaç d'estar demanant constantment les seves reivindicacions; però, en canvi, se'n va al senyor Montoro i aconsegueix que li paguin 480 milions d'euros, a càrrec del FLA, extraordinaris, per tancar l'any 2016. I em sembla que ho fa bé perquè, en definitiva, doncs, si el senyor Junqueras fa aquestes coses i a més participa en unes coses, que no faci de Capitán Araña i no els faci fer als altres membres del Govern el que ell no fa, vull dir, des d'aquest punt de vista. És que a vegades penso que és que l'únic..., bé, no vull posar-me ara en coses que no em toquen, però, Déu-n'hi-do, no? Doncs, sí, sí, crec que s'ha d'anar a tots els llocs.

Entre altres coses perquè a tots els llocs on es juguen els interessos dels ciutadans de Catalunya el Govern de la Generalitat ha de ser-hi, encara que sigui a oposar-se clarament, encara que sigui a votar-hi en contra. I, des del punt de vista aquest, això no exclou els espais de cooperació bilateral; i els espais bilaterals, que nosaltres hem defensat clarament aquí, perquè cooperació multilateral i cooperació bilateral són dues cares de la mateixa moneda d'un model que, si s'utilitza, pot funcionar molt bé.

A l'apartat 5 nosaltres donarem suport al seu plantejament. Fixi's vostè que se'ls ha anat el subconscient, eh? Perdó, senyor Carrizosa, perquè..., quan han fet el llistat de la quantitat de resolucions que no compleix el Govern, se'ls ha oblidat la de concerts educatius amb escoles d'elit de l'Opus Dei i Legionarios de Cristo per raó de sexe. Se'n recorden, no?, d'aquella moció? Doncs, això, està aprovada, encara que sigui per error. I, per tant, aquesta, a vostè, se li ha oblidat. Nosaltres la hi recordem, des d'aquest punt de vista.

I, per últim, amb relació a l'apartat sisè, miri, nosaltres hem fet una esmena. Per què? Perquè ens semblava que, clar, plantejar una resolució quasi –quasi– per només Ciutadans, doncs, no ens semblava bé, des d'aquest punt de vista. I li hem plantejat una proposta –vostè no la veu, ens diu que no ens l'accepta, aquesta– i teníem seriosos dubtes què fer, si abstenir-nos o no. Però, a la vista de la resposta que va donar ahir el senyor Raül Romeva a la pregunta que vostè li va fer, que crec que no va convèncer ningú de la sala, ni a ell mateix, perquè es notava en la inseguretat amb què la pronunciava, i com que *in dubio*... –per transparència–, *in dubio*, pro dret dels diputats i diputades, també la hi votarem a favor.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Andrea Levy, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Andrea Levy Soler

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats..., señor Carrizosa, muchas gracias por la presentación de esta moción, que es similar pero no la misma a la que yo presenté en el Pleno anterior. Y está bien –está bien–, yo creo, que los grupos de la oposición sigamos insistiendo en que es necesario, en que es bueno, en que es positivo encontrar esos espacios de cooperación entre el Gobierno de la Generalitat y el Gobierno de España, porque, aunque aquí, en el Parlament de Catalunya, aquí, en el Govern de la Generalitat, algunos se piensan que viven en una burbuja detenida en el tiempo, el tiempo pasa, el tiempo avanza, y los catalanes han de tener respuestas y han de tener soluciones por parte de su clase política.

La verdad es que me ha hecho gracia el enunciado. No había caído. Un año, un año de gobierno. La duda es: ¿a quién se le está haciendo más largo este año? Porque la verdad es que a algunos se nos está haciendo un poco pesado. Me van a entender, pero es que cada vez que venimos aquí nos tienen acostumbrados ustedes a los días históricos.

Yo les recomendaría que fueran un poco más cautos con los días históricos, porque es que al final van a acabar aburriendo a la gente de tanto día histórico. Pero lo que me temo es que ustedes necesitan los días históricos, los fuegos artificiales, las luces, los patillos, los bombos, las alfombras rojas para intentar ver si así, si de este modo, nos entretienen, nos distraen y nos animan mientras no hacen absolutamente nada.

Ayer decía el *president* de la Generalitat que el hámster..., que el hámster, ese que da vueltas, ese que permanentemente está en el mismo círculo, ya había salido de la rueda. ¡Sí, claro que ha salido de la rueda, el hámster! Ha salido para huir de ustedes, porque es que está completamente aburrido ya de siempre lo mismo, las mismas cuestiones y de que no se avance. Porque ¿saben lo que pasa? Que lo que no va a ninguna parte, no avanza. Y lo saben. Y justamente por esto ustedes intentan distraernos con..., sí, cuestiones que parece ser..., se pegan ustedes tiros en los pies, y así de divididos y así de equivocados están demostrando actuar últimamente.

Mire, ante su precipitación, ante sus palos de ciego, nuestra inteligencia; ante su provocación, nuestra prudencia. Eso es lo que van a tener por parte del Gobierno de España. No vamos a entrar, créanme..., no vamos a entrar en ninguna de sus escaladas dialécticas. No vamos a entrar en ninguna de las provocaciones que quieren hacer ustedes para distraernos de lo que sucede, no en esta cámara, pero muy cerca de ella –muy cerca de ella. Porque, ¿saben lo que pasa? Ustedes cambian las siglas, pero son los mismos y no engañan absolutamente a nadie.

Lamento, por cierto, que no esté aquí el señor Junqueras, quizá el que lleva mejor aprendida la lección; quizá el que ha demostrado, si no más inteligencia, más tacto que algunos miembros de este Gobierno, que sabe que, ante la sin salida, que sabe que, ante el muro de la realidad, habrá que darles a los catalanes un plan alternativo. Y, si fallan ustedes, y si todo lo que proponen ustedes no llega a ningún sitio, ¿no cree que los catalanes merecerían al menos tener una salida digna a la gran mentira del Gobierno de la Generalitat?

Llevan ustedes un año sin hacer nada. Llevan ustedes un año siendo el gobierno de la ausencia y el gobierno de la omisión. Y no me sorprende lo que dice la moción, que ni tan siquiera respeta lo que aquí se vota, lo que se vota en esta cámara. Ustedes ya no pueden apelar al choque de legalidades, ya no pueden achacar a que la culpa es de los otros. Si la culpa la tienen en su..., el error lo cometen con sus propios reglamentos y con sus propias leyes.

Pero, ¿saben? Ante su omisión, ante su ausencia, habrá el control de todos los grupos parlamentarios que queremos seguir trabajando por los catalanes; de todos los grupos parlamentarios que no vamos a dejar que se detenga el tiempo por Cataluña y para Cataluña; de todos los grupos parlamentarios, que con nuestras diferencias... –y, sí, señor Coscubiela, le agradezco mucho que siga colaborando en este tipo de mociones, porque esa es la diferencia–, podemos ser muy distintos, pero nos une una cosa: trabajar por Cataluña, que desde luego es lo que ustedes no hacen, y mienten.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Levy. A continuació, té la paraula la senyora Anna Gabriel, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Bé, bona tarda. Moltes gràcies. En primer lloc, moció sobre el balanç d'un any de govern, a ningú se li escapa que un país no cap en cinc punts, té bastanta més complexitat la realitat que vivim que l'esforç de síntesi que vostès han fet. Jo crec que més que moció «sobre el balanç d'un any de govern», seria «balanç d'un any a l'oposició», perquè és una moció que mira a vosaltres i no al país, no?

Un té la temptació de mirar-se els tres primers punts, perquè tothom ha coincidit que aquesta moció té tres parts diferenciades, eh? Anem per la primera part, els tres primers punts. I tens la temptació de llegir-ho amb atenció i dir: «Clar, com no se'ns havia acudit? Hòstia! És a dir, la situació de precarietat, els problemes d'emergència habitacional, no?, les dificultats que hi ha evidentment en l'educació, la situació que pateix la sanitat, la situació que vivim les dones de fortíssima desigualtat, que ahir, tot i sortir al carrer

de manera massiva, vam quedar una altra vegada tapades pels homes darrere d'una pilota i tal, això es resol anant a reunions convocades a Madrid, clar!»

És a dir, tot aquest moviment popular acumulat dels últims anys, no només, no?, el que reclama el dret a decidir, sinó els primers de maig combatius, els 8 de març massius, passen perquè anem a Madrid, a reunir-nos; passen perquè nomenem representants a les comissions; passen, en definitiva, per seguir amb l'autonomisme. A nosaltres, que militem en l'esquerra independentista des de fa tants anys, no se'ns havia acudit que tot el que reclamem es resol amb comissions bilaterals i plantejaments de cooperació amb l'Estat.

I després dius: «No, el “problema de la bombolla”» –que deia la senyora Levy– «el tenen vostès», que és que sembla que sigui un plantejament dels anys vuitanta, quan tenia un cert sentit –per alguns, per nosaltres ja no– defensar l'autonomisme, defensar el *café para todos*, defensar la creació d'estat nació que vostès s'han arribat a creure amb aquests relats, també, que la historiografia espanyola ha anat reiterant. Això ja no respon al que la majoria d'aquest país reclama. És que la majoria d'aquest país el que reclama no és que nomenem un representant d'una comissió de l'Estat, no és que el president de la Generalitat es reuneixi i pidoli i sigui tractat, doncs, com una colònia més, que és el que fa l'Estat amb les seves nacions.

Als anys vuitanta jo entenc que hi havia molt poqueta gent que impugnava la Transició. Va ser massa poca la gent que va impugnar la Transició, tenen raó. Massa poca gent la que ja no es va creure el pacte de partits i el pacte de les grans centrals sindicals, és veritat. Però, afortunadament, ara en aquest moment hem desbordat la lògica de les autonomies i hem entès que els problemes que tenen bona part de la població..., no tothom, eh?, hi ha gent que viu molt bé i seguirà vivint molt bé, a més a més amb independència de que s'acabi el règim de les autonomies o no; però a la majoria de la població se'ns resol la situació a les nostres condicions materials de vida si impugnem la Unió Europea, si impugnem la política econòmica capitalista de l'Estat espanyol i si impugnem el patriarcat. Però vostès segueixin als anys vuitanta, que tenia coses bones, eh?, sobretot la música. Segueixin als anys vuitanta.

Respecte al punt 4, compliment de mocions. Hi estem d'acord. Les mocions que s'aproven en aquesta cambra estan perquè es compleixin. Però vostè s'ha oblidat d'un detall important en la seva intervenció, i jo el ressalto, per ajudar-li a complementar la seva intervenció: vostès no només diuen que s'acompleixi tot allò que s'ha aprovat, diuen que es faci en el termini màxim d'un mes. I aquí és on hi ha el problema. Perquè aquesta tarda, just aquesta tarda, fa una estoneta, hi havia una reunió amb els secretaris d'universitats per veure què fem amb la moció aprovada, eh?, amb relació a les taxes universitàries. Sap que nosaltres estem per la gratuïtat, imagini's. I si això ho complim en un mes, les universitats tenen un problema. No ho diem nosaltres, ho diuen els rectors. Vostès no hi eren, en aquesta reunió, potser per això hi ha una part de la realitat de les universitats que es perden.

El punt 5, respecte a la transparència. Hi estem d'acord. De fet, no fem més que reiterar que es compleixi el que ja està previst en el Reglament d'aquesta cambra. Per tant, hi donarem suport.

Ara, el tercer punt, el dels memoràndums de l'acció exterior, que ja l'hem votat jo crec que dues vegades, si no vaig errada, a la CAI, eh?, potser m'equivoco, però jo això ja ho he votat a la CAI. El que vostès perden en comissió pretenen guanyar-ho de nou.

I és que..., saps què passa? Que vostès no sé perquè s'interessen tant per l'acció exterior d'un conseller que no és un ministre, que no fa acció exterior, que no té les competències per fer-ho. No diuen vostès sempre això? Que nosaltres no som un país i no som ningú per adreçar-nos de tu a tu al món? Per tant, els memoràndums no deuen tenir cap interès, si no ens rep ningú al món, vostès ho diuen sempre. Vostès ens ridiculitzen sempre quan parlem del món. Per tant, votarem en contra, com hem fet en altres ocasions, i reiteraria la seva gran contradicció: aquests memoràndums no deuen contenir res d'interès, segur, perquè no hi ha ningú al món que s'interessi per la situació dels Països Catalans i no hi ha ningú al món que s'interessi pel que diu la gent massivament en aquest país. La gent al món només té ganes d'escoltar-los a vostès.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Gabriel. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Muy rápidamente. Partido Socialista, Catalunya Sí que es Pot y la CUP nos reprochan que la moción era demasiado corta –era demasiado corta. Hubieran querido una moción que incluyese desarrollos de programas de gobierno... Creo que eso es más propio de un debate de política general y yo creo que es muy importante remarcar qué rasgos generales se han incumplido durante este año de gobierno en cuanto al control democrático, y de eso se trataba con esta moción.

En cuanto a lo dicho por el señor Torrent, de Junts pel Sí..., bueno, ya sabemos que ustedes no quieren diálogo, para ustedes es cuanto peor, mejor, porque ustedes lo que quieren es la independencia. Y me pregunta: «¿De qué dialogamos?» Pues se lo digo, mire: de dependencia, de financiación, de infraestructuras, de sanidad, de educación. Fíjese usted si se puede dialogar.

Y el PP no son nuestros socios. El PP es el partido al que nosotros hemos apoyado con nuestros votos para la investidura del presidente con unas condiciones. No hemos hecho como ustedes, que se han ido de socios con el partido corrupto; ustedes, concretamente, de Esquerra Republicana, están aliados con el partido corrupto de *Convergència Democràtica* y ustedes no han hecho nada por reprochar esta corrupción rampante del partido al que le dan apoyo. Nosotros, por lo menos, hemos apoyado una comisión de investigación en el Congreso respecto a la financiación del que usted dice que es nuestro socio.

Después, «todo se arregla votando». Efectivamente; opinamos lo mismo. Convoquen ustedes elecciones, porque ya no llegan a ningún sitio. Y, por último, la Ley de transparencia. Pedimos que la cumplan los *consellers*, que la cumplan, ¿eh? ¿Tenemos una buena Ley de transparencia? Pues cúmplanla.

Agradecemos las enmiendas presentadas, que hemos aceptado en la medida de lo posible. No ha habido..., veremos qué se vota en las cuestiones más importantes, que son la prueba de la calidad democrática de este Gobierno. Ya nos han anunciado que los grupos de la oposición, excepto la CUP, que se ampara en lo del mes de plazo para cumplir unas resoluciones que hace muchos meses que están aprobadas, y ustedes se amparan en eso.

Sí que estuvimos en la reunión de financiación de las universidades, de las tasas universitarias. Hemos estado en esa reunión; no en la comida que han ido a comer ustedes hoy, pero sí en la reunión, y sus postulados, lógicamente, nosotros no los abrazamos. No somos extremistas, somos de centro.

Gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa.
Estem cridant a votació.
Senyor Coscubiela, per què em demana la paraula?

Joan Coscubiela Conesa

Per contradiccions importants amb la diputada Levy.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies. Senyora Levy, crec que vostè no ha acabat d'entendre les intervencions, perquè és evident que nosaltres apostem pel no-conflicte, per la cooperació i per l'acord, i no traiem legitimitat a ningú que hagi estat elegit per la ciutadania. Ara, creure que vostès i nosaltres coincidim en alguna cosa és tenir molta imaginació. Però, bé, igual no som els únics que no hem entès bé les coses.

M'ha semblat entendre que vostè plantejava avui que el pla B del PP, que proposa el PP, després del xoc de trens és Junqueras president? Perquè és que ho hem sentit literalment. La veritat és que això seria la notícia del dia i espero que als periodistes no se'ls hagi passat, perquè potser sí que els interessa això. Però, vaja, té l'oportunitat...

La presidenta

Senyor Coscubiela...

Joan Coscubiela Conesa

...d'aclarir-ho.
Gràcies.

La presidenta

Han passat els trenta segons.
Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada del punt 1.

La presidenta

Del punt 1?

Eva Granados Galiano

Gràcies.
(*Veus de fons.*)

La presidenta

Senyora Levy, per què em demana la paraula?

Andrea Levy Soler

Senyor Coscubiela, vostè i jo... Per al·lusions.

La presidenta

Sí. Per què em demana la paraula?

Andrea Levy Soler

Per al·lusions. És que jo pensava que eren evidents, perquè com m'ha citat...

La presidenta

Trenta segons.

Andrea Levy Soler

Jo li agraiïa –això no vol dir que vostè m'agradi, ni el que vostè pensa–, li agraiïa de tot cor que vostè, en qüestions que són importants per als catalans, per a tots, estigui d'acord amb que es pugui abordar –com vam parlar, de fet, a la moció de la setmana passada– en conferències i en comissions bilaterals. Jo el que lamentava és que el senyor Junqueras, que a mi em sembla que està per l'entesa i pel diàleg i per la negociació, s'hagués absentat d'aquesta sala, d'aquest hemicicle, mentre estàvem parlant de qüestions de finançament, que crec que faria bé d'haver-les escoltat.

Gràcies.
(*Veus de fons.*)

La presidenta

Senyora Rovira, per què em demana la paraula?

Marta Rovira i Vergés

Per demanar votació separada dels punts 5.a, 5.b.

La presidenta

D'acord. S'ha demanat votació separada dels punts 1, 5.a i 5.b.

(*Anna Gabriel i Sabaté demana per parlar.*)

Senyora Gabriel? (*Veus de fons.*) Vol votació separada del punt número 4?

Anna Gabriel i Sabaté

Exacte.

La presidenta

D'acord, doncs. Els punts 1, 4, 5.a i 5.b. Començarem votant-los, aquests. I després votarem la resta de la moció.

Anem a votar el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 80 en contra i 16 abstencions.

A continuació, votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 61 en contra i 11 abstencions.
A continuació, votarem el punt número 5.a.
Comença la votació.
El punt 5.a ha estat aprovat per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
A continuació, votarem el punt 5.b.
Comença la votació.
El punt 5.b ha estat aprovat per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
A continuació, votarem la resta de la moció.
Comença la votació.
La Moció sobre un any de govern ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Lleida

302-00120/11

El vintè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Lleida, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula el senyor Jorge Soler.

(Remor de veus. Pausa.)

Si us plau, surtin en silenci i de pressa, que hem de continuar. *(Veus de fons. Pausa)*
Diputat, quan vulgui.

Jorge Soler González

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. És avui un dia molt feliç per a mi perquè he tingut l'oportunitat de presentar una moció molt extensa amb algunes de les reivindicacions que té Lleida. Reconec que no és habitual presentar un document amb tants punts a votar però, bé, la legislatura finalitzarà ben aviat i abans que s'esgoti volia aprofitar per poder fer una valoració del conjunt de qüestions que ens queden aquí pendents. Així mateix, vull agrair l'esforç que els diputats de Lleida feu per procurar aconseguir totes aquelles qüestions que són susceptibles de millora. I quan dic «tots», creguin-me, vull dir tots.

De vegades, és difícil comprendre la dificultat afegida que comporta fer política quan venim de lluny. A Lleida ens convé que arribi l'estabilitat política i els canvis d'estils. Cal fer els passos necessaris per a la regeneració democràtica i institucional, amb polítics que tinguin clar que la sanitat, educació, serveis socials són pilars bàsics que cal protegir. Cal treballar pel benefici de la nostra zona, que és rica culturalment, és plural i ben extensa geogràficament, i amb gran capacitat turística i amb interessos d'exportació de molts béns. Cal sumar esforços per continuar sent una regió de prosperitat i d'oportunitats per a tothom. I és per això que avui ens trobem una moció territorial que té molts eixos, dels que voldria destacar l'eix social –amb educació, sanitat, protecció dels que ho passen malament–; un eix econòmic, perquè activar i apostar per l'economia a Lleida és crucial, i per això hi vaig incloure tot lo relacionat amb el sector primari –agricultura, ramaderia, els autònoms, els parcs tecnològics, la universitat de Lleida–, i finalment un gran bloc d'infraestructures que ens permeten connectar més i millor amb la resta del món. Algunes, que saben vostès, són competència de la Generalitat i altres estatal.

Encara que és una moció molt extensa he volgut prioritzar totes aquelles qüestions que ens semblaven més destacables, ja sigui pel que hem pogut defensar ja aquí amb les nostres preguntes, amb les interpellacions, mocions, propostes de resolucions dels companys. És sorprenent el que dona de si un any per a alguns molt productiu. I evidentment, ens hem deixat moltes altres on segurament seria més difícil trobar consens, i per això les proposaré, evidentment, en altres debats que permetin més concreció.

En temes socials calen més places de residències públiques per a gent gran, ajudar la gent que no arriba a final de mes i que no pot pagar els seus habitatges. En temes sanitaris ja m'han sentit dir moltes vegades que encara cal avançar molt per tenir la sanitat que molts desitgem. I per això cal fer la reforma de l'atenció primària que us vaig portar i vam aprovar aquí fa molts mesos. Calen contractar substituïts i professionals per disminuir la llista d'espera tot revertint de forma urgent les retallades. Desitjo que aviat el barri de Magraners pugui tenir un centre amb metge presencial tota la setmana, i que

reforcin altres centres que també sabem que tenen mancances. Que a l'Hospital Arnau de Vilanova s'obrin definitivament els llits tancats. En definitiva, i per no estendre'm, que hi hagi una millora substancial dels recursos que destinem a Lleida.

En l'àmbit educatiu saben que Ciutadans lamenta la cronificació dels barracons, les escoles bressol col·lapsades, les amenaces cròniques de tancar línies de P3 o l'anhelat institut de Cappont, que no arriba mai. Lleida necessita una aposta ferma per l'agricultura desplegant de forma efectiva els seus canals de rec, i cal que fem política per facilitar l'atractiu dels joves per les zones rurals. Apostem d'una vegada pels autònoms i pels emprenedors. I per destacar algunes qüestions d'infraestructures cal que treballem aquí, aquí al Parlament, i també a Madrid. Cal una millora estratègica en l'accés als Pirineus, fer les variants pendents, construir l'estació d'autobusos de Lleida i tot el relacionat amb la millora dels trens. Hem parlat de millorar les partides, de concretar obres i construccions que si es fessin serien un gran canvi que beneficiaria la ciutadania. El territori ha de ser més accessible.

Presidenta, diputades i diputats, com a lleidatà us porto amb molt orgull aquesta moció amb tota la intenció de que surti endavant i així recordar que tots vam fer el possible per la millora del nostre territori, amb autoestima, justícia i equitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Soler. A continuació, té la paraula el senyor Òscar Ordeig per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista.

Òscar Ordeig i Molist

Sí; gràcies, presidenta. Pujo al faristol. Gràcies conseller, consellera, per estar aquí. Diputades, diputats, diputat Jorge Soler, gràcies per donar-nos l'oportunitat de fer una reflexió no tan sectorial com estem acostumats a fer, sinó més territorial, més de conjunt, precisament d'un territori el qual, evidentment, té unes necessitats compartides en alguns àmbits, però específiques en alguns d'altres, perquè tenim un territori, com sempre dic, Catalunya, un territori divers, plural i, evidentment, cal així que les polítiques públiques també hi donin aquest enfocament.

En primer lloc, jo crec que és important que situem el context polític en el qual ens trobem. Estem en un moment de dificultats. Estem en un moment d'incertesa i, jo diria, a vegades agreujades, aquestes dificultats, aquestes incerteses, per no trobar un projecte polític clar per al nostre territori, per a les comarques de Lleida, el Pirineu i l'Aran; no la província de Lleida, quan sembla el nom una mica arcaic, perquè hi ha Pirineu, Aran, comarques de Lleida, amb realitats també molt diferents, com, és obvi, orogràfiques però també socioeconòmiques.

Creiem que arribem al final d'una legislatura, pel que ens han dit els que donen suport al Govern i també el mateix Govern, amb moltes assignatures pendents en l'àmbit, com deia, socioeconòmic, per les retallades, per la falta d'inversió; per exemple, arribem, doncs, evidentment..., comencem aquest 2017 amb el trist rècord de tenir la pitjor dada en inversió pública de la Generalitat des del 2010 a les comarques de Lleida, amb una retallada del 86 per cent. A cap territori s'ha retallat tant com a les comarques de Lleida, un 86 per cent.

Conscients de les dificultats? Sí. Però, evidentment, conscients que tenim molts reptes, que tenim oportunitats, que tenim dificultats, però que necessitem eines d'inversió, de serveis públics i d'una estratègia clara i concreta. No hi ha una fórmula màgica, però sí que hi han receptes concretes i no veiem que el Govern tingui una recepta concreta, coordinada, ben dirigida i amb recursos per a Lleida, per al Pirineu i l'Aran. I veiem com tenim unes mocions maratonianes. I aquesta moció podria tenir tres-cents punts, perquè fa anys que reivindicuem, una i una altra vegada, els equipaments públics essencials, la inversió en infraestructures per a serveis essencials, i, en definitiva, no per ser un territori o sectors subvencionats, sinó per ser un territori competitiu.

Tindrem molts problemes si construïm una Catalunya amb èxode rural, com deien les notícies fa pocs dies, en el qual el 60 per cent dels pobles de Catalunya estan perdent població. Què volem? Una Catalunya massificada entorn de les grans ciutats, amb problemes per gestionar el territori, amb problemes per produir aliments, amb problemes

mediambientals, amb fractura territorial, i, evidentment, amb una pèrdua d'oportunitats econòmiques arreu del país? Territori equilibrat, amb oportunitats, i evidentment, que sigui també motor d'activitat econòmica. Les dades parlen: renda *per capita* inferior a la mitjana de Catalunya, a les zones rurals; l'envelliment per sobre de la mitjana, i despoblació en algunes d'aquestes comarques, també, per sobre de la mitjana de Catalunya.

Per tant, se'ns acusava que no teníem autoestima a la interpellació que es va fer per part del company de Ciutadans i que a vegades quan ens queixem se'ns diu que no tenim autoestima. Jo crec que no cal confondre l'orgull de país, l'orgull de territori, l'orgull de ser del Pirineu, de ser de l'Aran, de ser de Lleida, amb, evidentment, ser fermes en reivindicar allò que és just, allò que és necessari i allò que cal concretar als pressupostos del Govern del nostre país.

Per tant, els diem: tenen model? Tenen recepta per a les comarques de Lleida, el Pirineu i l'Aran? Perquè s'ha demostrat en aquest moció, amb les vint esmenes que hem presentat, i que en podríem haver presentat moltes més, amb les que han presentat Ciutadans i els altres grups del Parlament, evidentment que hi ha necessitats i temes pendents. No volem una visió centralista homogènia de Catalunya, perquè som una societat diversa –diversa–, plural i, per tant, tenim també un territori divers i plural que té necessitats específiques. Hem de posar en valor les persones i els territoris, independentment del que tinguem, independentment d'on visquem.

Molt ràpid. Evidentment, moció extensa..., hem intentat enriquir i complementar amb les vint esmenes. Agraïm molt sincerament que se'ns hagin acceptat. Creiem que aporten valor afegit en l'aprofitament forestal, amb els parcs naturals, amb la crisi de preus, amb les ajudes als desplaçaments escolars, els desplaçaments dels malalts que s'han de desplaçar a altres hospitals, etcètera.

Demano, si us plau, als diferents portaveus el seu suport per intentar que tinguem una moció territorial ben compensada, ben trenada i, evidentment, que obtinguem un missatge per als nostres ciutadans positiu d'aquest Ple d'avui.

Gràcies, presidenta, conselleres, diputades i diputats.

La presidenta

Gràcies, senyor Ordeig. A continuació, té la paraula la senyora Hortència Grau, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Hortència Grau Juan

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellers..., bé, al diputat Jorge Soler, amb tot el «carinyo», és una moció llençol que, sota el meu punt de vista, vol fer paleses tota una sèrie de mancances, però crec que en alguns punts li manca rigor i li manca afinar. I sobretot també, això l'hi faig com a crítica, i ara..., com a crítica al Govern, clar, és una pena que constantment a les mocions hàgim d'estar recordant al Govern que es facin complir resolucions aprovades i mocions aprovades. Però jo crec que fent-ho així tampoc ho aconseguirem.

I també m'agradaria que vostè es posés en l'altre punt de vista, perquè això, a mi, de l'empatia, m'agrada, i, clar, vostè ha d'entendre que moltes de les coses que en els vuitanta punts i escaig demana no és possible..., passen per un tema pressupostari, passen pels pressupostos, passen per uns períodes de temps, tenen uns terminis i, per tant, està molt bé com a declaració d'intencions, però jo crec que se sap que, des d'un punt de vista responsable, és impossible ni complir-les durant aquesta legislatura, ni..., bé, s'ha de posar el fil per anar-ho fent a poc a poc, però no és possible.

Per tant, jo entenc, eh?, que vostè com a diputat territorial... La pena és que tenim aquest sistema electoral que tenim, en què els diputats territorials estaria molt bé que poguessin fer l'*accountability*, no?, que poguessin retre comptes en el nostre territori. Això en el nostre sistema, de moment, no és possible, hem d'anar explicant i retent comptes d'una altra manera. Suposo que una mica el que vostè ha volgut fer és, de cara al seu territori, de dir: «Bé, jo defenso, no?, tot això que tenim.» Però aquesta és una mica de la crítica que li voldria fer.

Per altra banda, al costat de la crítica també, doncs, li agraeixo que hagi incorporat la majoria d'esmenes nostres que no anaven a afegir més punts, perquè ja n'hi han prou; sí a concretar algunes petites coses. Primer, perquè, per exemple, tot el bloc d'agricultura jo crec que ja quedava molt recollit; vam aprovar fa poc una moció, que a més era

una moció del nostre grup, però que la vam pactar amb tothom, i crec que ja molts dels punts quedaven recollits.

Hi ha una esmena del PSC, que ja li dic ara que nosaltres la votarem en contra, que vostè l'ha acceptat, perquè és la del Pla de gestió de política forestal 2013-2020. Clar, nosaltres en aquest pla neguem la major. Nosaltres creiem que aquest pla s'ha de revisar, perquè des d'un punt de vista mediambiental vam ser molt crítics, quan es va aprovar l'altra legislatura. I, per tant, nosaltres aquest punt no l'hi aprovarem, perquè ens agradaria que es revisés. Entenem que hi ha d'haver una política de gestió forestal, però ens agradaria que no fos aquell pla.

També amb el tema d'infraestructures. Miri, amb el tema d'infraestructures vostè posa el llistat. Segurament no *están todas*, eh?, en falten, però a mi m'agradaria que aquí pensessin tot el tema pendent que tenim de qüestions que depenen de l'Estat, i que aquí vostès, a Madrid, haurien de fer força perquè l'Estat faci aquestes inversions pendents.

Però aquí recordo unes paraules que sempre diu la seva companya de grup, la senyora Marina Bravo, i que jo torno a repetir aquí, a veure si d'una vegada ens hi podem posar tots, que és que en el tema d'infraestructures caldria un pacte d'Estat, un pacte de nació... –bé, per a vosaltres un pacte de comunitat autònoma o de regió, és igual–, un pacte de país –un pacte de país–, en què realment tots i totes ens comprometem a aquelles infraestructures que són prioritàries i que hem de dedicar als pressupostos. I que això ho lligués-sim, i que això quedés a set, vuit, deu anys, independentment de qui governi.

I aquesta és una idea que la seva companya Marina Bravo sempre defensa, i que jo crec que potser aquesta legislatura no ens donarà temps, però la propera –que no sé qui estarà, jo m'ho miraré a la tele–, doncs, que ens hi puguem posar tots, perquè crec que el país ens ho agrairà. Per tant, també aquí, en aquest sentit, doncs, bé.

Una altra cosa que li votarem en contra, allò de les estacions d'esquí. No perquè no ens agradi esquiar, que ens agrada molt, però algunes de les estacions d'esquí entren en conflicte amb qüestions mediambientals. Per tant, aquí nosaltres som molt cautelosos; som cautelosos, ens fa por aquest model.

Li agrairé també que hagi incorporat el tema del Camp de Tarragona, amb les paraules per combinar amb la línia 9.

I també, i per acabar, per nosaltres és molt important en la part cultural, a part d'allò de la Seu Vella, tota la qüestió de les fitxes..., perquè, bé, ara ens vam trobar amb el cas de l'església de Rosselló, i aquí, clar..., aquí al final el bisbat és el propietari del campanar, però al final, escolta, l'església sempre s'acaba «escaquejant» de pagar. Al final sempre acabem pagant amb diner públic i no els cobrem l'IBI. Per tant, aquí, doncs, a veure si també ens ajuden i com que a l'Estat això també ho estem treballant, al Congrés, doncs, a veure si amb aquest punt aconseguim que al final també acabin pagant.

I, bé, moltes gràcies. Espero que la de Tarragona, senyor Matías, no ens la faci tan llarga, perquè sinó ens donarà molta feina. *(Rialles.)*

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Grau. A continuació, té la paraula el senyor Albert Batalla, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Albert Batalla i Siscart

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, estem davant d'una moció de lluïment. Són vuitanta punts, després se n'hi han afegit uns quants més, però si repartim cinc minuts, que és la intervenció que tenim els grups parlamentaris per vuitanta punts, ens tocarien entre tres i quatre segons per punt. Tres i quatre segons per parlar del Segarra-Garrigues; tres segons per parlar de l'Arnau de Vilanova; tres segons per parlar de la necessitat social de les nostres comarques, tres segons per parlar de l'Alt Pirineu i Aran, que vostè, per cert, ho ha posat com un bloc més; tres segons per parlar de la C-14; tres segons per a la formació professional; tres segons per als ramaders i els agricultors; tres segons per parlar del museu Morera..., i podríem continuar.

Vostè vol despatxar amb una moció tot el que s'ha de debatre i el que s'ha d'acordar sobre el territori de Lleida, del Pirineu i de l'Aran. Bé, tot és qüestió de prioritats. Jo crec sincerament que la prioritat d'aquesta moció, més que debatre i resoldre, és lluir.

Davant d'això, el nostre grup parlamentari tenia dues possibilitats: votar un «no» a tot, com una esmena a la totalitat, precisament aquesta forma, malgrat estar d'acord amb alguns dels punts plantejats, o bé entrar a fer esmenes perquè ningú pugui dir ni fer el discurs fàcil de que el primer grup de la cambra no es posiciona sobre les mocions d'una forma seriosa o d'una forma rigorosa. Algú ho ha de fer.

Hem presentat quaranta-dues esmenes per millorar el contingut d'aquesta moció. En la majoria dels casos, per constatar que el que vostès demanen, el Govern ja ho està portant a terme o ja ho té previst en el pressupost de l'any 2017. És curiós perquè, fins i tot, vostès demanen coses que estaven contemplades al pressupost del 2016, però que també, amb el seu suport, van contribuir a bloquejar.

Hem presentat esmenes sobre regadius, agricultura, desenvolupament rural, millora de camins a nuclis, xarxa de telecomunicacions, recerca, serveis socials, habitatge tutelat, sanitat, C-14, C-12, C-13, transport ferroviari, estació d'autobusos de Lleida, Mossos d'Esquadra, presons, bombers, la universitat, autònoms, governs locals, turisme, cultura..., i, evidentment, també, Pirineu, no com un bloc, sinó com una realitat territorial ben ferma.

Moltes s'han acceptat –molt bé–, d'altres s'han transaccionat –molt bé. Des del nostre punt de vista, aquest fet suposa un canvi, en majúscules, respecte al to catastròfic que vostè va demostrar en la seva interpellació. Ens va pintar les comarques de Lleida, del Pirineu i de l'Aran com un territori erm, mort, abandonat per les institucions, sense present i sense futur. Les nostres esmenes i la seva acceptació per part seva suposa reconèixer que aquestes comarques són un territori viu, actiu, amb projectes, amb acompanyament institucional i evidentment també amb problemes i reptes que cal resoldre entre tots.

Després ha arribat el moment de veure com es posicionava davant les esmenes que han fet altres grups. I aquí ja ha arribat, si em permet, el festival total. Ha estat la carta als Reis, on ja no només ha presidit aquesta acció de lluïment, sinó que ha brillat d'una forma molt clara la tàctica i, fins i tot, la postveritat. Parlen, per exemple, de millorar la seguretat de la C-14 en el seu tram a Tàrrrega. He parlat amb l'alcalde de Tàrrrega: «Això està fet.» Ho sap i l'hi vaig dir; és igual, ho manté.

Parlen dels Tres Ponts. Tres Ponts està en procés de licitació: 47 milions d'euros. Avui s'estan fent obres a Tres Ponts. Si vostè hi passa, veurà que hi ha carril alternatiu perquè s'estan fent obres. És igual. Vostè ho manté.

Parlen de doblar la marca Pirineus. La marca Pirineus el 2016, malgrat que la Generalitat va anar amb pressupost prorrogat, s'ha doblat; però els és igual. Parlen de revertir la retallada de la contractació als serveis de l'Hospital de la Seu, que ha estat d'un 20 per cent. S'ho han inventat! La retallada ha estat d'un 4,15 per cent, molt per sota de la mitjana del país –s'ho han inventat!

Però la veritat a vostès els deu importar ben poc. Són dades falses, ho saben, però s'estimen més la tàctica i la postveritat que les certes i les solucions. És una llàstima. Aquesta actitud ni ajuda la política ni ajuda el territori que diuen i que pretenen ajudar.

Nosaltres volem un territori dinàmic, equilibrat, potent, enxarxat, ple d'oportunitats on encara valgui més la pena de viure-hi. I, per tant, aquesta serà sempre la nostra actitud a l'hora també de fer política.

Per tant, senyor Soler, davant del lluïment, nosaltres hi volem posar feina, feina i feina; davant de la tàctica, nosaltres hi posem estratègia, de present i de futur, per a Lleida, per al Pirineu i l'Aran, i davant de la postveritat, certes, i les certes les tindrem molt breument en el Parlament amb la votació del pressupost, on aquestes coses que vostès diuen defensar les votaran en contra del seu impuls pressupostari.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Batalla. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, diputats, diputades..., bé, diputat Soler, jo li seré sincera, i és que, quan vaig escoltar ja la interpellació que li va fer al conseller Rull i llegint la moció que vostè ha presentat, la veritat és que em vaig quedar una mica

bloquejada. Em vaig quedar bloquejada perquè, clar, jo vaig veure que allí el que vostè..., bé, el que vostè avui ens presenta amb aquesta moció no ve a ser una altra cosa que el programa electoral de Ciutadans per a la província de Lleida. Vostès han desplegat aquí el programa electoral, i encara no hem arribat a les eleccions. Però, bé, és del tot legítim, i nosaltres li donarem suport.

A veure, com pot comprendre, ja ho ha dit el diputat Batalla, és molt difícil poder tractar la multitud de temes que vostès plantegen aquí en cinc minuts, no? I aquesta estratègia de portar, doncs, crec que són al final vuitanta-un punts a votació sobre qüestions que afecten la majoria de departaments del Govern, aquesta estratègia, com dic, ja la va aplicar el Partit Socialista crec que en la legislatura passada, o fa dos legislatures. Per tant, vostès han agafat el relleu, han agafat el relleu al Partit Socialista, i, bé, s'han dedicat a fer i es dediquen a fer mocions llençol, com la que avui ens presenta de la província de Lleida, no?

La veritat és que vaig començar a fer alguna esmena, alguna esmena d'addició, però, clar, al veure tants punts que ja contenia la mateixa seva, doncs, vaig pensar: «A veure, què està fent una diputada del Partit Popular esmenant un programa electoral de Ciutadans?» Vull dir, no tenia cap tipus de sentit. I, a part, és que també li he de dir, li he de ser sincera: una part d'aquests punts són els que portàvem nosaltres en el nostre programa electoral.

Per tant, una moció molt extensa que no calia ampliar més, però en què al final veiem que vostè parla de tot, però en poca cosa s'aprofundeix. Em dona la sensació que la majoria de punts es quedaran en una declaració d'intencions malauradament, que sí, està molt bé i ens agrada molt, no?, però que en el fons no sé fins a quin punt, doncs, millorarà la vida dels lleidatans.

Aquesta moció, que al final consta de vuitanta-un punts amb diversos apartats, la veritat és que té molt a desitjar des del nostre punt de vista, no?, perquè molts d'ells, molts punts d'aquesta moció no concreten res. I, miri, li vull posar algun exemple, no? Vostè, en el punt 3, amb relació a l'àmbit agrari –importantíssim, no?, per a Lleida–, doncs, parla, reconeix l'esforç que fa el sector primari en la conservació dels recursos naturals i en l'ocupació equilibrada del territori, etcètera. A veure, no ho sé, no sé fins a quin punt això millorarà la vida dels lleidatans, reconèixer aquest esforç; que és important, eh?, evidentment, però ja em dirà...

Punt 52 de la moció, sobre seguretat..., no, 56, sobre seguretat. Diu: «Millorar la dotació de Mossos d'Esquadra a Lleida.» Això sí, agafen l'esmena de Junts pel Sí, que diu: «amb la incorporació de les noves promocions previstes pressupostàriament». Doncs, a veure, són punts que queden molt bé, a vostè el deixen bé, es llueix, però que evidentment jo penso que s'hi hauria pogut aprofundir molt més, no?

Bé, pensem que una bona part de les resolucions d'aquest Parlament, doncs, és cert que queden guardades en els calaixos dels departaments i que vostè ha fet un esforç també per posar-ho aquí, per donar-ho a conèixer i intentar que al final es posin per obra, no?, i tant de bo fos així. Som pessimistes, però ho intentarem, no?

Les diferents esmenes incorporades, nosaltres pensem que han acabat de convertir aquesta moció en un poti-poti, doncs..., segons quines esmenes vostè ha acceptat no li fan gens de bé; al contrari, el que aconsegueixen és diluir encara més el text que vostè ha presentat. També és ben cert que altres partits han presentat esmenes, doncs, que sí que pensem que contribuiran a enriquir-lo.

Mirin, almenys espero que aquest debat serveixi per donar un toc, un toc d'atenció al Govern perquè d'una vegada per totes compti amb Lleida, que és la nostra província. Em sap greu dir-ho i ser pessimista, però és que a Lleida, en moltes qüestions, ens sentim abandonats: infraestructures, sanitat, educació..., pressupostos que cada any minven, van minvant. (*Veus de fons.*) Sí, no em mirin així, sí. I sobretot a les comarques de muntanya, a les zones més desfavorides. Aquí habitualment sentim parlar del centralisme de Madrid, però jo vull deixar patent que Lleida està exposada contínuament al centralisme de Barcelona. Per això vull agrair-li que hagi portat Lleida a debat, diputat de Ciutadans, encara que només sigui perquè els qui manen ens tinguin una mica més en compte.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Xandri. A continuació, té la paraula el senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera, conseller, bé, em disculparan que no els parli en el català occidental amb què la majoria d'anteriors diputats, doncs, s'han dirigit a la cambra. És cert que la diputada Mireia Boya podria estar aquí fent aquesta intervenció, però nosaltres impugnem el marc i impugnem l'enfocament que donen a aquesta moció i, per tant, ja els avisem, a totes les que vindran després, que nosaltres intercalarem els nostres diputats «territorials», com vostès ho denominen, perquè no acceptem la mirada i perquè no comprarem el discurs de que vostès canviïn el discurs d'«Espanya ens roba» –que nosaltres com a CUP, Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, mai hem subscrit– pel de «Barcelona ens roba» i que, d'alguna manera, ens portin vostès, ens reportin aquell famós *leridanismo* tan vigent a l'època franquista i que, d'alguna manera, ens vinguin a intentar construir aquell mateix marc mental, no?, el del caliu ilerdenc, en què, d'alguna manera, el que s'intentava era promoure una mena d'identitat lleidatana, que no seria precisament catalana, sinó que seria una forma de viure l'espanyolitat intentant vincular més Lleida amb l'Aragó que no amb Catalunya, com a construcció, diguem-ne, del..., com a plasmació del principi històric de «divideix i venceràs». Aquest «ilerdismo», aquest caliu ilerdenc, que nosaltres evidentment no compartim i que malauradament, doncs, l'alcalde Ros, encara fa pocs dies, aquest alcalde Ros que governa de la mà de Ciutadans, d'alguna manera, glossava, no?, en un article en què recordava l'alcalde franquista Víctor Hellín i que, evidentment, està a les antípodes no només del nostre plantejament ideològic, sinó de la Lleida que nosaltres construïm i de la Lleida per la que nosaltres treballem.

En qualsevol cas, com que no acceptem el marc de les províncies, que entenem que és un marc imposat, un marc derivat de la monarquia borbònica, que es va fer, a més a més, sobre el model de les vegueries, que havien estat prèviament desdibuixades i derogades per part del Decret de Nova Planta, doncs, nosaltres no comprem aquest enfocament.

Perquè vostès acaben parlant de Lleida –perquè parlen de Lleida, en la interpel·lació–, però en veritat es refereixen a un territori molt més gran, molt més plural. Però tampoc no veiem que vostès acabin distingint els diferents espais als que es refereixen, no?, que són, per una banda, les comarques de Ponent, per altra, les comarques del Pirineu, per altra, l'Aran. Són espais que des de la perspectiva de la gestió sanitària els hem dividit de diferent manera, que des de la perspectiva de la gestió policial els hem dividit de diferent manera, que des de la perspectiva de la gestió de l'ensenyament els hem dividit de diferent manera, i a nosaltres ens costa moltíssim que es pugui pensar en polítiques «per a Lleida». Quines són les polítiques «per a Lleida»? I per què aquestes polítiques «per a Lleida» han de ser diferents de les polítiques per a Girona, o han de ser diferents de les polítiques per a Tarragona? Però quin és aquest plantejament? Per què nosaltres hem de proposar..., o quines són les polítiques del camp, les polítiques agrícoles, que vostès plantegen per a les Garrigues i que són diferents de les polítiques que plantegen per a la Conca? O quines són les polítiques de muntanya que vostès plantegen per al Pallars i que són diferents de les polítiques que plantegen per al Ripollès? O és què hi ha polítiques rurals que es poden implementar al Solsonès i que no implementarem al Berguedà? Quin és –quin és– aquest esquema que ens porta a l'absurditat, fins i tot, de defensar que aplicarem polítiques diferents a cada una de les parts de la Cerdanya, la que depèn de la província de Lleida i la que depèn de la província de Girona? Quina absurditat és aquesta, la de la Cerdanya, per exemple, que està avui dividida en dos estats?

Nosaltres, aquest esquema administratiu, l'impugnem en la seva totalitat, el combatem, i, a més a més, volem denunciar la seva absurditat i la seva irracionalitat. Per tant, nosaltres no avalarem aquesta moció en cap dels seus punts, perquè l'enfocament és el del dividir el nostre territori des d'una visió borbònica, absolutament injustificada i absolutament superada a dia d'avui.

En el procés constituent que nosaltres obrirem quan siguem una república catalana, discutirem a fons com la perifèria ha de relacionar-se amb el centre o amb la metròpoli. I en aquest debat podrem discutir. Jo també vinc de la perifèria, si es vol entendre així, com és la ciutat de Girona amb relació a Barcelona, però..., podem discutir quina és la

forma d'articulació territorial del nostre país. Nosaltres, en qualsevol cas, en aquell moment sobretot el que defensarem en aquest procés constituent és que no s'estableixin noves divisions territorials en els nostres Països Catalans.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Salellas. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Jorge Soler.

Jorge Soler González

Bé; moltes gràcies de nou, presidenta. Gràcies a tots pel to. Cal tota l'ajuda per fer créixer la nostra terra, que, com han vist, admiro, estimo i m'apassiona. Crec important donar-vos les gràcies a tots per les propostes de millora que heu aportat a la moció. Moltes gràcies especialment als que heu presentat esmenes i per l'entrega que heu fet aquests dies trobant els molts punts de consens que hem aconseguit. Cal posar en valor, hi insisteixo, tot l'esforç que fem els diputats de Lleida, doncs, treballant i perquè, bé, aquesta política que fem sigui útil també per al territori. Bé, aquesta és la intenció, i desitjo que així l'hagin entès, eh? És evident que encara, doncs, alguns no han acabat de pair bé que a Catalunya hi ha oposició, eh?, que elegim el que preguntem, que elegim el que fem a les interpellacions, que preguntem i fem les mocions, després, que millor considerem, perquè això és l'oposició. Però, en definitiva, moltes gràcies a tots per l'esforç que heu fet. Tres segons en alguns punts és el temps que pot fer canviar moltes coses al territori.

Bé, de la CUP, saben vostès que jo no tinc mai costum de dir absolutament re, ni cap crítica, i no ho faré avui. Sorprèn, sí, que no presentin cap esmena..., bé, i que després diguin que votaran «no» a tot. Segurament, doncs, bé, la seva política està molt més pel damunt de les necessitats dels lleidatans i aquests dies han estat ocupats en coses molt més importants que resoldre coses del territori. Per tant, en fi, cap comentari.

Fa poc vaig escoltar un conferenciant que deia que sentir gratitud i no expressar-la era com comprar un regal, embolicar-lo i després no entregar-lo. I, per tant, avui sento gratitud i vull donar les gràcies especialment al meu grup, amb l'ajuda que hem fet preparant aquesta moció. I en especial vull donar, bé, les gràcies al diputat Javier Rivas, que va començar aquesta legislatura amb mi com un company de reptes i que ara ja és un amic de qui aprenc cada dia. I, per tant..., Javier, gracias, es un placer, un honor y un orgullo estar representando a Lleida contigo al lado.

Finalment, un breu comentari. (*Remor de veus.*) Vuitanta punts entrarien per a molts suggeriments, matisos i estils, ho reconec. Hem acceptat una gran quantitat de punts, n'hem transaccionat moltíssims; aquesta era la intenció.

Per tant, presidenta, diputades i diputats, moltes gràcies a tots, i avui especialment a tots els lleidatans que el 27 de setembre de 2015 ens van donar la seva confiança. Aquí tenen una part de la nostra apassionada feina.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Soler.
Estem cridant a votació.

Tal com s'ha dit, tenim una moció molt llarga: vuitanta-tres punts i dinou subapartats. Per tant, els demanem..., els membres de la Mesa, si us plau, els recomanem que no facin mocions tan llargues. (*Veus de fons.*) Sé que també ho ha demanat la diputada Hortènsia Grau, però nosaltres, com a membres de la Mesa, també els ho demanem, si us plau, perquè, ja sé que no passarà, però podríem tenir més de cent votacions.

Gràcies.
Senyora Grau, per què em demana la paraula?

Hortènsia Grau Juan

Presidenta, per demanar votació separada... (*Veus de fons.*) Ah, del punt 8..., bé, en el meu cas, en el nostre cas: el 8, 47, 51, 58 bis, 61 i 66, poden anar en un paquet –8, 47, 51, 58 bis, 61 i 66. I el 9 a part. (*Veus de fons.*) Sí, aquests poden anar en un bloc, i el 9...
Gràcies.

(Veus de fons.)

I tots..., sí, aquests junts...

La presidenta

O sigui, el 8, 47, 48, 51...

Hortènsia Grau Juan

No, 48, no; 51 –el 48 no.

La presidenta

...8, 47, 51, 58 bis, 61 i 66 poden votar-se junts.

Hortènsia Grau Juan

Sí.

La presidenta

I el 9?

Hortènsia Grau Juan

No.

La presidenta

Una altra, a part.

Hortènsia Grau Juan

Separat.

La presidenta

Molt bé, d'acord.

Senyor Batalla, per què em demana la paraula?

Albert Batalla i Siscart

Sí, presidenta. És per demanar votació separada. Voldríem votar separatament els punts 9, 9 ter, 9 *quater*, 9 *quinquies*. Després, el 21, el 22, el 23, el 29, el 33, el 39 bis, el 39 ter, el 39 *quater*, el 39 *quinquies*, el 44, el 46, el 47, el 48... *(Veus de fons.)* Perdó... *(Veus de fons.)*

La presidenta

Sí.

Albert Batalla i Siscart

Sí? El 48, el 49, el 51, el 54, el 58 bis, el 60 bis, el 62, el 71, el 72 ter, el 72 *quater*, el 80 bis i el 83, que es poden votar conjuntament. *(Veus de fons.)* Tots.

Gràcies.

La presidenta

Aquí en tenim un que és el..., després ho repetiré tot, però aquí ara en tenim un que és el..., em sembla que és el 58 bis, que coincideix amb el Grup de Catalunya Sí que es Pot, per tant, aquest sí que s'hauria de votar a part, d'acord? *(Veus de fons.)*

Un moment, que ara mirarem, perquè això... *(Veus de fons.)* 58 bis...

(Pausa i veus de fons.)

Coincideixen els grups de Junts pel Sí i Catalunya Sí que es Pot, que volen votació separada, coincideixen al 58 bis, el 47 i el 51. Per tant, si traiem aquests, igual els podem votar amb els dos... *(Veus de fons.)*

A veure, el diputat Batalla m'ha demanat votar el 21, 22, 23, 29, 33, 39 bis, 39 ter, 39 *quater*, 39 cinc, 44, 46, 47 –però el votarem després–, 48, 49, 51 –el votarem a part–, 54, 58 bis –també a part–, 60 bis, 62, 71, 72 ter, 72 *quater*, 80 bis i 83. Es poden votar juntament, aquests?

Albert Batalla i Siscart

Hola? Hola, sí. Es poden votar conjuntament, però se n'ha deixat algun. El 9...

La presidenta

El 9 ja hem demanat que es vota a part.

Albert Batalla i Siscart

D'acord. El 9 ter?

La presidenta

El...?

Albert Batalla i Siscart

9 ter.

La presidenta

També. Aquests dos es voten a part.

Albert Batalla i Siscart

9 *quater*?

La presidenta

També, i el 9.5.

Albert Batalla i Siscart

El 9.5 també?

La presidenta

Sí. Aquests es voten a part, sí.

Albert Batalla i Siscart

I el 21 i el 22?

La presidenta

21 i 22 ja els he dit.

Albert Batalla i Siscart

D'acord. Gràcies.

La presidenta

Ja? (*Veus de fons.*) En tot cas..., primer, començarem votant els 9... –començarem votant els 9–, i després aquests que hem dit de votar sols, després el bloc de Catalunya Sí que es Pot i després el bloc de Junts pel Sí.

Per tant, de moment anem a votar el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha estat rebutjat per 59 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem el punt número..., el 9 ter.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem el 9.4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem el 9.5.

Comença la votació.

El punt 9.5 ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem el punt 9 bis.

Comença la votació.

El punt 9 bis ha estat aprovat per 112 vots a favor, 21 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem el punt número 58 bis.

Comença la votació.

El punt 58 bis ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 72 en contra i 9 abstencions.

A continuació, votarem el punt número 47.

Comença la votació.

El punt número 47 ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 72 en contra i 10 abstencions.

A continuació, votarem el punt número 51.

Comença la votació.

El punt número 51 ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 72 en contra i 9 abstencions.

A continuació, votarem conjuntament els punts 8, 61 i 66, que eren els que quedaven de Catalunya Sí que es Pot i que ens han dit que es podien votar conjuntament. D'acord? (Pausa.)

Per tant, comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats per 113 vots a favor, 10 en contra i 10 abstencions.

A continuació, votarem els punts 21, 22, 23, 29, 33, 39 bis, 39 ter, 39 quatre, 39 cinc, 44, 46, 49, 54, 60 bis, 62, 71, 72 ter, 72 quater, 80 bis i 83.

(Albert Batalla i Siscart demana per parlar.)

Senyor Batalla...

Albert Batalla i Siscart

Presidenta, si pogués incloure el 48 també en aquesta votació, que em sembla que no l'ha dit.

La presidenta

No l'he dit, el 48? *(Veus de fons.)* No l'he dit, però el tinc, sí.

Albert Batalla i Siscart

D'acord, perfecte.

Gràcies.

La presidenta

D'acord, doncs, sí, sí. Hi és –hi és.

Doncs, comencem la votació.

Bé, tots aquests punts –no els repeteixo– han quedat rebutjats per 61 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre les actuacions a la província de Lleida ha quedat aprovada per 123 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre una república catalana d'acollida

302-00122/11

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre una república catalana d'acollida, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Gabriela Serra.

(Remor de veus. Pausa.)

Gabriela Serra Frediani

Bona tarda. *(L'oradorariu.)* Estem esgotats ja; parem el temps un moment. Bé, gràcies als que continueu aquí. Primer de tot, donar les gràcies. Ha sigut una moció que l'hem pogut treballar bastant amb els tres grups que han plantejat bastantes esmenes i que indiscutiblement heu ajudat a millorar-la.

Voldria fer una petita reflexió. Hem pogut, hi insisteixo, introduir diferents esmenes; però, sobretot, hi han tres temes que voldria posar sobre la taula i que em preocupen una mica, no?, en el sentit de que moltes vegades fem esmenes i intentem, a vegades, embellir moltíssim les coses que ja estem fent.

I no cal embellir el que ja estem fent una mica més, una mica bé, no cal, no? Vull dir que, a vegades, i passa amb altres mocions, canviem «crear» per «revisar», per «adequar» i per «no sé què», quan, realment, el sentit que hi ha darrere no és realment el mateix, no? Jo penso que paga la pena reconèixer tot el que fem bé, però també és important saber que hi han coses que no només són millorables, sinó que s'han de fer de manera diferent de com es fan, no?

Hi ha una altra esmena que m'ha fet molta gràcia, i l'agraeixo molt, que és la de Ciutadans, perquè realment se'ns havia escapat. Vull dir que Ciutadans recordi a la CUP - Crida Constituent que el que hem de prioritzar i territorialitzar són els serveis públics..., doncs, us prenc la paraula, perquè us ho proposaré jo a vosaltres en altres ocasions, que és el que és públic, el que s'ha de prioritzar, eh? Gràcies per això.

Hi ha un altre tema que vull també tractar, i és, precisament, que el Govern ha de dissenyar una política d'acolliment pròpia i un programa català de refugi públic propi.

Per què ho dic, això? Ho dic perquè, vinculat a la intervenció que he pogut fer abans amb relació a les noves recomanacions i orientacions de la Comissió Europea respecte als immigrants, vull recordar que quan construïm –perquè parlem de fer una república d'acollida, una república catalana d'acollida– aquest programa, quan construïm aquest programa nostre, propi, de refugi tinguem en compte que és un programa de refugi que haurà de fugir absolutament, que haurà de negar, que s'haurà d'oposar i que haurà de combatre aquesta Europa de fronteres que creem. Per què ho dic, això? Ho dic perquè hi han dades que són esfereïdores, no? Hongria acaba de construir 175 quilòmetres..., amb la seva tanca, segona tanca, amb Sèrbia; Letònia acaba de fer també la seva tanca amb Bielorússia, 92 quilòmetres; Lituània, una altra tanca per separar-se de Kaliningrad, de 30 milions d'euros i ics quilòmetres; el mur turc amb Síria ha costat 636 milions d'euros; s'acabarà de construir el 2019 el mur que separa Bulgària de Grècia i Turquia, de 500 quilòmetres, i que va iniciar el 2014. I tot pagat amb fons de la Unió Europea. Tenim una meravellosa empresa situada a Catalunya, Indra, com vaig dir, que és la que precisament fa tot els serveis d'intel·ligència a la frontera nord, a Frontex, ajuda, i també ha fet les tanques de Ceuta i Melilla. Què vull dir? Vull dir que quan parlem de construir aquest programa nostre, propi, català, orientat, com dèiem, a la república catalana, l'hem de fer amb tota la llibertat, amb tota la potència i amb tota la determinació per no semblar-nos en res a les polítiques d'acollida, dites «d'acollida» i «de refugi», que avui es fan.

Acabar dient, després en parlarem, que també ens preocupa molt que continuem tenint massa discussions respecte a què entenem per «refugi», què entenem per «immigrant», què entenem per «dret humanitari», què entenem per «raons humanitàries» i què no. Hauríem, d'una vegada per totes, d'entendre que tot aquell que busca on viure, on treballar i on poder desenvolupar-se és un refugiat. Punt. Siguin les que siguin les seves causes.

I agrair profundament, ho dic molt seriosament, l'esmena que ens ha proposat el Partit Socialista, que és, i ho dic molt humilment i molt reconegudament, el que a mi personalment m'ha posat sobre la mà les declaracions que hi han hagut precisament de la Comissió Europea. I em sembla d'agrair que demanem desestimar, precisament, totes aquestes recomanacions que es fan, que són recomanacions d'expulsió, que són recomanacions de tancar i que són recomanacions d'empresonar la gent que busca justícia, busca democràcia i busca viure.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Serra. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, bé, com dèiem a l'iniciar el debat aquesta tarda, hi ha dues mocions, presentades pel Grup de Catalunya Sí que es Pot i per la CUP - Crida Constituent, que d'alguna manera tenen punts d'intersecció. És veritat que entre totes dues agafen un camp més ampli del que segurament fan cadascuna per separat, com d'altra banda és lògic, perquè qualsevol iniciativa, qualsevol discurs, també, és limitat, de vegades pel temps, de vegades pel volum de les qüestions que es poden plantejar en una iniciativa parlamentària. Però, en qualsevol cas, crec que totes dues, per tant, acaben sent complementàries. I tenim la voluntat, i així ho manifestem, de recolzar-les totes dues: una, ja ho hem fet; l'altra és la que tenim al davant per discutir.

Miri, en la seva intervenció, senyora Serra, en la moció anterior, feia referència a totes les qüestions que no havíem pogut plantejar en la nostra intervenció, i certament és així. Forçosament, no podíem plantejar totes les qüestions que se susciten al voltant del fenomen migratori, de la qüestió de les persones que estan a la cerca d'asil i refugi. I amb la seva intervenció, que ha tornat a ser molt interessant i en què ha tornat a plantejar altres temes, també en queden de pendents novament, i no ho dic en forma de retret, sinó que podríem parlar també de la qüestió de les devolucions en calent, podríem parlar també de la qüestió de la vulneració del principi de no retorn, podríem parlar d'una sèrie de vulneracions que es produeixen arreu, tant respecte al dret internacional en aquesta matèria, en la matèria d'asil i refugi, com respecte als textos europeus en matè-

ria de drets humans, que també tracten qüestions que d'una manera o altra s'han plantejat en totes dues mocions.

El cert és que vivim un moment que fa autèntica feredat i autèntica vergonya. I no se'n salva pràcticament ningú, excepte sectors de la societat civil organitzada que intenten canviar les coses, aquí i a molts altres països d'Europa. Abans els parlava de les imatges que hem vist a la ruta dels Balcans, amb policia a cavall i gossos policia acompanyant llargues columnes de refugiats, i semblava que aquelles imatges es tnyissin immediatament d'un color sèpia o de blanc i negre, ens recordaven les imatges dels anys trenta i quaranta del segle passat. Però és que tenim camises brunes de nou patrullant pels carrers del centre d'Europa. El partit Jobbik, amb un percentatge de vot del voltant del 20 per cent, té una milícia, que es diu Magyar Gárda, que desfila i patrulla pels carrers de Budapest i altres ciutats d'Hongria amb camisa bruna, exactament amb el mateix uniforme que portava als anys trenta i quaranta l'extrema dreta, els feixistes hongaresos. I el problema és que els tenim patrullant a la caça del migrant i del refugiat, i també a la caça del gitano, eh? I tenim una inacció molt preocupant per part de les institucions de la Unió Europea en aquesta matèria. I tenim també els cap d'estat i de govern de la Unió Europea avalant l'acord entre Itàlia i Líbia, en què es considera Líbia, ni més ni menys Líbia, un país segur, on es poden fer devolucions de migrants i de refugiats. O Turquia. Qui li pot dir a un kurd de Síria que Turquia és un país segur per a ell, amb el que passa a les zones de majoria kurda de Turquia? Qui li pot dir això? Certament, fa posar els pèls de punta. És que no sé de quina altra manera ho podem expressar.

I, evidentment, ens ha de convidar a tots i a totes a l'acció, fins i tot molt més enllà del que aquí podem fer. Perquè aquí instem, òbviament, el Govern de la Generalitat a que actuï dins de les seves competències i a que exigeixi al Govern d'Espanya que faci allò que es considera en aquestes mocions que cal fer, en l'àmbit de les seves competències, i al mateix temps instem la Comissió Europea, etcètera. Però el cert és que hauria de ser molt més, el que féssim. Perquè dia que passa, dia que projectem sobre milers i milers de persones la seva primera impressió del que és Europa i de com els tractarà. I és una imatge terrible, la de menors d'edat passant a quatre grapes sota filferrades per aconseguir arribar a un lloc segur.

Mirin, nosaltres, com els deia, donarem suport al conjunt de la moció, amb una sola excepció, que és més per una qüestió de matís que per una altra cosa. Nosaltres, en una de les esmenes exigíem, demanàvem que s'exigís, el complet redisseny de l'agència Frontex, i vostès parlen de clausurar-la. Estic segur que si tinguéssim més ocasió de seguir-ne parlant podríem arribar a un punt d'acord, però aquí senzillament ens abstenrem, perquè entenem que els recursos que estan ara destinats a l'agència Frontex seria més àgil redirigir-los que..., tancar i tornar a obrir una altra cosa. Però, vaja, no ens hem pogut posar d'acord ara, però no hi renunciem.

Per tant, senzillament felicitar-los, a tots dos grups, per les seves iniciatives, i desitjar que tot el que aquí instem a que es faci es converteixi en una realitat.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Pedret. A continuació, té la paraula el senyor Matías Alonso, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, bé, aquesta moció parla sobre una república catalana d'acollida. En certa forma, doncs, potser, si fos només pel títol, nosaltres acabaríem aquí, no?, però, clar, no és el títol, l'important en aquesta moció, sinó que parla de persones i parla de situacions molts concretes que..., crec que compartim tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra aquesta preocupació per una crisi humanitària que encara sembla que la Unió Europea no som capaços..., no som prou conscients..., d'esbrinar o de calibrar el seu abast.

Ciutadans reclama... No tinc el rellotge funcionant, presidenta.

La presidenta

Té raó, diputat. Disculpi.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies. Ciutadans, els deia, reclamem a l'europarlament, i amb els nostres socis a Europa, una política decidida per garantir el dret d'asil, i si més no la seguretat i l'acollida dels refugiats, una demanada que vam començar tan bon punt vam arribar a Europa, vam arribar a l'europarlament, l'any 2014, que potser era un moment clau, perquè encara no havia esclatat amb tota la seva cruïlla l'actual crisi humanitària, que sembla que està descontrolada.

Per tant, deixant al marge el títol, parlem de refugiats i de persones amb dret d'asil, una qüestió humanitària que no podem ni volem defugir.

I, miri, senyora Serra, vostè sap que amb alguns aspectes d'aquesta moció no hi estem d'acord, però ens hi hem acostat amb esperit constructiu, en positiu, perquè són qüestions essencials que afecten persones refugiades i persones amb dret d'asil..., doncs hem mirat precisament de cercar l'acord i la transacció. Com sap, li hem presentat cinc esmenes. Una ens ha dit ja que l'han acceptada; l'altra ha estat transaccionada *de facto*, tot i que finalment no hem signat la transacció, però recull l'esperit de la nostra esmena.

Vostè sap que no coincidim, fonamentalment, potser, en la definició de «refugiat». Vostès en tenen una definició extensiva. Bé. Pensem que, a més de qüestions estrictament humanitàries, hi ha persones migrants que no podem encabir, almenys de forma unilateral, en la categoria de refugiats. I dic «de forma unilateral» perquè estem en un entorn internacional i tenim una sèrie de compromisos dins d'aquest entorn. Perquè els migrants per raons econòmiques no podem considerar-los directament com a refugiats, tot i que cal lluitar, i de valent, per evitar les causes d'aquesta migració i també combatre decididament les màfies que es lucren amb aquesta migració i amb aquestes situacions tan sagnants com les que es viuen contínuament. La crisi que hem d'afrontar, al nostre parer, la que hauria de ser subjecte d'aquesta moció, doncs, és la crisi humanitària. Per tant, incloure en aquesta mateixa moció immigrants per raons econòmiques, en certa forma, des del nostre punt de vista, la deixa una mica distorsionada.

Però, tot i que no hi podem estar d'acord, li reconeixem que la seva moció està feta des del convenciment propi, des de l'absoluta coherència amb la seva visió d'aquesta qüestió i, de segur, amb absoluta bona fe. I això també l'hi agraïm.

Nosaltres també ens hi hem apropat amb bona fe i en congruència amb al posició política que defensa Ciutadans. A grans trets: igualtat plena de drets per a les persones asilades, o que tenen dret d'asil; acolliment i integració de les persones refugiades, també tenint presents els compromisos que tenim adquirits, sense defugir mai el compromís de lluitar per evitar les causes que provoquen aquesta fugida de les seves llars, i, finalment, regulació, d'acord també amb els nostres socis europeus, de la condició d'immigrant per raons econòmiques.

Parlem d'una qüestió que és molt complexa, i ja ho he dit algunes vegades des d'aquest faristol, i no soc l'únic, no tinc el *copyright*, però les qüestions complexes generalment no admeten solucions simples. I, per tant, algunes de les propostes que fa aquesta moció, que, diguem-ne, tiren pel dret, doncs, xoquen directament amb la complexitat d'aquestes mateixes qüestions.

I vull posar només un exemple: l'Agència Europea per a la Gestió de la Cooperació Operativa a les Fronteres Exteriors, el que anomenem habitualment Frontex. Doncs, bé, es tracta precisament d'això, d'una agència europea. Estem en un segon nivell de complexitat en l'àmbit de la Unió que fa que hi hagi, per exemple, un requeriment previ, per suprimir-la, com es demana, que seria ni més ni menys que l'acord de tots els socis de la mateixa Unió. Per tant, té una complexitat prou gran, no?

Directives, reglaments de la Unió Europea, acords, convenis, tractats internacionals i, finalment, respecte competencial és el que decantarà finalment el vot; que demanarem votació separada d'alguns punts i a alguns els donarem suport, en els altres ens abstenem, i hi haurà algun «no».

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Alonso. A continuació, té la paraula la senyora Adriana Delgado, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Adriana Delgado i Herreros

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, diputats i diputades, bona tarda a tothom. Bé, primer de tot, agrair a la diputada Gabriela Serra la seva predisposició a parlar, a escoltar i a negociar, i a arribar a acords. Ha estat un debat molt interessant i molt intens.

Junts pel Sí comparteix el fons, la filosofia d'aquesta moció, però és cert que hem presentat moltes esmenes, algunes també de molt tècniques, i la majoria, per sort, les hem pogut transaccions i, com deia, arribar a molts acords. La voluntat era concretar i millorar-ne el contingut. No parlàvem d'embellir-los –agafo una mica aquesta directa, o indirecta, que ha comentat la diputada–, i, en tot cas, el que volíem era comprometre'ns, com ho hem fet anteriorment, i ho estem fent avui al Parlament, que tenim aquestes dues mocions sobre acollida i ho fa també el Govern..., comprometre'ns amb la solidaritat, amb el respecte i la voluntat d'acollir i de fer-ho amb acords concrets que puguem portar a terme, i molt més també, que deia el company Ferran Pedret.

Algunes de les esmenes més importants que hem presentat ara intentaré explicar-les. La primera, aquesta que jo entenc que comentava la diputada, sobretot pel tema aquest d'embellir. Nosaltres dèiem «mantenir», «mantenir els mecanismes de coordinació», perquè enteníem que hi ha el Comitè per a l'Acollida de les Persones Refugiades com a òrgan d'assessorament, de participació i de coordinació que fa aquesta feina. Però també entenem, i acceptem la crítica que s'ha de millorar. Ho hem de millorar, i per tant hem pogut arribar a aquest acord de «revisar», d'«enfortir» i d'«adequar», i crec que aquest, doncs, serà el compromís que haurem de prendre.

Hem esmenat la proposta de realització d'un cens i hem demanat un sistema d'indicators amb dades qualitatives i quantitatives, que el Govern compartirà, aquelles dades que tingui, que no les té totes, perquè des de Junts pel Sí, doncs, creiem que és millor aquesta mesura que no pas tenir censades les persones refugiades, per una qüestió de respecte a la intimitat, i per temes de seguretat també.

Pel que fa a la territorialització dels serveis, que no han acceptat la nostra esmena, nosaltres proposàvem reclamar a l'Estat la descentralització del sistema d'acollida i integració, perquè fins que no despleguem el Programa català de refugi, els serveis d'atenció, com molt bé saben, als refugiats es presten des de l'Estat a través d'entitats especialitzades. I sabem..., i ho hem denunciat en moltes ocasions –i només fa una estona en l'anterior moció, presentada per Catalunya Sí que es Pot–, doncs, sabem de les traves, de la lentitud i de la falta de voluntat, tot i tenint, ells sí, les competències..., per part del Govern espanyol i de la resta d'estats membres de la Unió Europea.

La moció de la CUP, òbviament, parla de política pròpia d'acollida, i per això demanem el desenvolupament del Programa català de refugi, creat pel Govern, públic, però també hi afegim les actuacions que facin els actors socials de forma coordinada. Perquè està demostrat, com en casos..., com a Berga, com està passant a Berga, que la millor acollida de refugiats és amb la participació i el compromís social de tothom.

Un altre punt important que recull la moció fa referència al centre d'estudi i avaluació sobre els impactes de les empreses catalanes a l'exterior. Aquí m'hi estendré una mica més. Aquesta petició, també ja ho saben, sorgeix de l'aprovació per unanimitat d'una resolució a la Comissió d'Exteriors, que vam treballar prèviament amb les entitats, i vam treballar tots molt perquè, com deia, fos aprovada per tots els grups parlamentaris. I el Govern hi està treballant, per donar-hi compliment, en una estratègia de país, més global, per al proper juliol, que el mateix conseller Romeva va explicar fa només uns dies en una jornada aquí al Parlament.

En aquesta línia, la nostra esmena acorda que es realitzin els treballs d'estudi que permetran desplegar el Pla nacional d'empresa i drets humans, que inclourà la creació d'aquest centre com a organisme públic autònom, així com un codi ètic de protecció de drets humans, i que entre altres funcions, doncs, podrà emetre informes i estudiar i avaluar les queixes presentades.

Breument, una mica seguint també la línia del company Pedret, en el tema de Frontex, nosaltres també hem presentat esmenes per no poder acceptar l'acord íntegre de la CUP, i en aquest cas el que farem serà abstenir-nos en aquest punt.

Per acabar, també m'agradaria explicar que donarem suport als acords evidentment que parlen de la clausura del CIE, i a l'esmena del PSC a què feia referència la diputada Serra, que és molt interessant, com deia.

També, evidentment, donarem suport a dirigir-nos a la Comissió Europea per traslladar el missatge massiu de la societat catalana de voluntat d'acollida, com ja vam demostrar a la manifestació massiva, i perquè iniciï el procés per derogar l'acord de la vergonya amb Turquia, que aquest Parlament també ja va rebutjar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Delgado. (*Alguns aplaudiments.*) A continuació, té la paraula el senyor Lluís Rabell, per a fixar la seva posició.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, presidenta. Com ja havíem dit abans, nosaltres donarem globalment suport a la moció. Només voldria discutir o abordar un punt que s'ha tractat abans i que pot ser rellevant. Mireu, en general, abans us dèiem, presentant, discutint l'anterior moció, que se'ns havia plantejat, se'ns havia interpellat directament, com a diputats, com a diputades, sobre si seríem capaços de, des d'aquesta institució, respondre al clam de la societat civil que es va manifestar als carrers de Barcelona. Aquell clam de la societat civil catalana també va ser escoltat i va tenir un ressò a nivell internacional. Per tant, no només és aquesta societat civil catalana qui ens demanda..., qui ens pregunta si estarem a l'alçada de les circumstàncies, sinó que també tenim l'esguard de l'opinió pública internacional, després d'aquella manifestació als nostres carrers.

I això és tan significatiu com que, efectivament, a mesura que avancem en la discussió, en el debat d'aquestes mocions –no només en aquests moments, sinó en els debats anteriors–, jo crec que a poc a poc anem prenent consciència, i aquesta cambra se n'està fent ressò, d'una realitat complexa, que és la realitat de la crisi que està travessant Europa. De fet, quan parlem de crisi de refugiats no estem parlant d'una crisi humanitària, sinó que estem parlant d'una crisi política també, major, i de civilització de la Unió Europea, eh?, i d'Europa.

De fet, cada cop ens adonem més que l'altre contra el qual s'aixequen murs, fronteres i tanques, l'altre som nosaltres també. De fet, el que hi ha en joc és el futur de la democràcia política a Europa, en aquests moments. A través d'aquesta crisi..., està servint de catalitzador i de revelador, una mica com un llampec en la nit fosca il·lumina de cop i volta una realitat que s'havia anat transformant, i que de cop i volta la veiem amb tota la seva cruesa –amb tota la seva cruesa.

Finalment, al voltant d'aquesta qüestió, estan sorgint i s'estan polaritzant moviments d'opinió pública i moviments d'extrema dreta, com s'ha dit, que pesen sobre els governs, que pesen sobre les decisions de les institucions. Jo voldria recordar..., demanar als diputats un petit esforç de memòria, de com han evolucionat els posicionaments de les institucions europees en els dos últims anys fins arribar a temes com l'acord amb Turquia, la posició amb Líbia, la connivència i la tolerància respecte a polítiques migratòries absolutament antidemocràtiques com les que s'estan produint ara. Fa dos anys encara la Unió Europea cridava l'atenció davant de coses que ara s'estan, de fet, autoritzant o tolerant.

Per tant, estem davant d'un greu, greu problema, i en aquest sentit i en aquestes circumstàncies la veu d'una institució com el Parlament de Catalunya parlant d'això, i fent-se'n ressò, i reprenent pel seu compte el clam de la societat catalana, té molt a veure i té molt a dir a les societats democràtiques europees. Perquè efectivament el nostre futur i el nostre destí està en joc aquí. I podríem dir que d'alguna manera, sense voler exagerar els paral·lelismes, sembla gairebé el destí del nostre país d'anar a contrapeu de l'evolució de les opinions europees, eh? No és la primera vegada en la història que ens hi hem trobat. Tant de bo aquest cop sapiguem donar-hi el tomb i donar una sortida positiva, i la societat civil europea i les forces democràtiques reaccionin com cal.

Dir només una cosa en aquest sentit. Nosaltres donarem suport al conjunt de la moció. L'esmena que s'ha proposat per part dels companys del PSC i pel que fa a Frontex ens semblava raonable. És veritat que no tenim temps de fer tota la discussió de fons aquí. Potser això té a veure, en part, amb que no hem tingut temps d'aprofundir en el debat, i també amb el que hi ha un debat, sens dubte, i una opinió..., diferents opinions sobre l'abordatge de la situació a Europa i de la Unió Europea. Nosaltres més aviat som partidaris, i per això ens semblava raonable l'esmena, de treballar en el sentit de decantar i de pensar sobre l'evolució, en un sentit democràtic, de les institucions europees.

es. Perquè tot allò que tingui a veure amb una, diguem-ne, clausura, es diu aquí... –se'n diu «clausura»–, bé, nosaltres entenem, compartim la preocupació dels companys de la CUP, eh?, un canvi de polítiques substancial respecte a com s'ha d'actuar en la mar Mediterrània; amb actitud i amb polítiques de salvament i no de protecció i d'actuar com si estiguéssim amenaçats militarment per una invasió hostil de bàrbars, eh? I és això. Aquest fons el compartim.

Tanmateix, l'orientació que algun moment haurem de debatre realment és si treballem en el sentit de pesar per democratitzar i transformar les institucions europees o no, perquè finalment també aquests moviments de l'extrema dreta estan tensant les institucions europees i la poden fer «implosionar», però no en un sentit de substituir-la per institucions més progressives, sinó en el sentit de replegaments nacionals. Per tant, la manera com discutim..., fins i tot, en la crítica a les polítiques europees és important que afinem el tret, per dir-ho d'alguna manera, si em permeteu aquesta expressió. Llevat..., en aquest sentit, ens abstindrem també en aquest punt. Però hi donarem suport.

I us agraïm de debò i molt sincerament l'esforç fet per construir una moció d'aquestes característiques, que jo crec que tindrà un ressò: el ressò que es mereix.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. A continuació, té la paraula el senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Consellers, diputades, diputats, com he explicat durant el debat de la moció de Catalunya Sí que es Pot, el drama dels refugiats sirians ens ha d'interpel·lar als europeus de manera molt profunda. És un gran drama humanitari d'abast incommensurable, com bé ha sabut transmetre el diputat Pedret en el debat anterior.

És un drama que demana, que exigeix una resposta intel·ligent. La solució a aquesta situació no passa per obrir fronteres sense control, com alguns proposen; ni tampoc passa per fer-li el joc a les màfies de traficants, encara que sigui de manera no volguda. Ho he dit abans: tots tenim la ferma convicció de que en la defensa dels drets humans no es poden fer concessions, per tant, és també necessari actuar amb tota l'ètica de la responsabilitat.

La solució a les crisis migratòries i de refugiats és, com a mínim, triple, i passa almenys per la solució dels conflictes que provoquen aquests desplaçaments massius. Una política solidària, rigorosa i realista d'acollida per donar un refugi al patiment de tantes persones i la col·laboració en seguretat i desenvolupament amb els països d'origen i de pas de les persones afectades.

Crec que amb el drama dels refugiats hem de fugir del partidisme, i crec sincerament que últimament ho estem aconseguint. Hem de fugir de correccions polítiques que reclamen fronteres obertes sense explicar-ne les conseqüències i també hem de fugir i hem de denunciar els populismes xenòfobs. S'ha de treballar amb humanisme, seriositat i amb tota la col·laboració possible.

Ho dic perquè em sap greu i crec que és poc ètic –i abans ja ho he denunciat–, el discurs que a vegades fa la Generalitat, i que en el debat anterior també ha fet en certa manera un diputat de Junts pel Sí, de justificar el secessionisme amb una suposada bondat infinita de la Generalitat envers els refugiats, comparant-se amb un estat suposadament pervers. La demagògia no ajuda a resoldre problemes. Tenim sort que més enllà d'aquests discursos hi ha col·laboració i es va avançant en la resolució de problemes entre el Govern de la Generalitat i el Govern d'Espanya.

Però s'ha de dir la veritat, s'ha de dir tota la veritat: la Generalitat proclamava a tot arreu que volia acollir, com a mínim, 4.500 refugiats. S'han gastat recursos fent aquesta propaganda, i la veritat és que el Govern de la Generalitat només ha ofert 301 places reals per acollir-los.

La Generalitat només ha introduït al sistema nacional de acollida e integració, des d'on es coordina l'atenció als refugiats, dos recursos habitacionals amb una capacitat per acollir 301 persones: 125 places a Manresa i 176 a Barcelona ciutat. Més de la meitat d'aquests espais no estan en condicions, així que només podem parlar d'unes cent cinquanta places.

A Europa hi ha governs de comunitats, de regions, de *Länder*, que no estan d'acord amb el que han acordat els seus estats. Alguns creuen que la Comissió Europea i aquests estats són massa durs; altres, en canvi, creuen, pel que sigui, per la pressió del populisme, que són massa tous. Però no hi ha cap govern regional a Europa que estigui fent un discurs amb tanta deslleialtat, no hi ha cap govern que gastí més recursos en propaganda que en ajudar les persones.

Finalment, vull donar també algunes dades que desmenteixen alguns discursos que pretenen desacreditar la voluntat acollidora d'Espanya. Hi ha diferents vies per arribar a Espanya per als sol·licitants d'asil. Per un costat, estan les reubicacions i els reassentaments, i per altre, les persones que arriben a Espanya pels seus propis mitjans i demanen l'asil. Som, per exemple, Espanya, el sisè estat amb més reubicacions efectives, aquelles dels refugiats provinents d'Itàlia i de Grècia.

I, respecte a les persones que arriben pels seus propis mitjans, cal dir que l'any 2016 es van tramitar al nostre país, a Espanya, més de 22.000 expedients d'asil. Ho dic perquè no només hi ha asilats sirians a Espanya, hi ha milers d'asilats d'altres països, dels quals alguns no volen parlar ni reconèixer-los, per exemple en el cas de Veneçuela. Espanya és, per tant, un país acollidor i hem de treballar perquè sigui més i millor, però dient tota la veritat.

I, per cert, parlant de Veneçuela, fa més d'un any i mig que Veneçuela no paga els pensionistes a l'exterior. Això comporta també un drama humanitari. Aquesta situació està portant a la desesperació centenars de veneçolans que viuen a Catalunya. I saben quina ha estat la resposta humanitària de la CUP? Considerar-los refugiats en aquesta concepció àmplia? No, la seva resposta ha estat vetar la veu d'aquests pensionistes que no cobren les pensions a la Comissió d'Acció Exterior d'aquest Parlament de Catalunya, ha estat intentar que no vinguin al Parlament a explicar els seus problemes, ha estat intentar que no es doni solució a un drama que està portant a la mort jubilats veneçolans que viuen a Catalunya. Sembla que per la CUP hi ha immigrants de primera i immigrants de segona, que són aquells que fugen de les seves dictadures amigues. Això no és coherència, això tampoc és humanisme.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Milián. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Gabriela Serra.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. Ai, senyor!, el Partit Popular no sé pas què faria sense la CUP per poder articular els seus discursos polítics, perquè, si no, seria difícil, això. Bé, primer, demanar-te disculpes, Matías Alonso, perquè certament ha sigut un error de transcripció i no hem pogut fer figurar la vostra esmena, que precisament poder-la acoblar dintre de la moció era important i tenia sentit, molt sentit, fer-ho.

Hi han dos temes que vull tornar a tocar, no?, de totes maneres. I és dir: quan parlem de prudència, quan parlem del perill de l'extrema dreta –que no és perill, que és una realitat, o sigui, ja està, no és una cosa que vindrà, és una cosa que ja ha vingut–, quan parlem si hem de democratitzar les institucions europees, quan parlem si això ens ha de fer anar amb, no ho sé, sembla que parlem de prudència, jo dic «al tanto», molt «al tanto», perquè a vegades la prudència passa a la tolerància i la tolerància passa a l'acceptació. I al final tanta prudència ens acaba fent tolerants i, per tant, ens acaba fent traïdors precisament amb les causes que defensem, no?

Perquè jo penso que amb l'extrema dreta que creix i que augmenta a Europa, i que posa murs, i que finança murs, i que finança Frontex, no és un problema de tractar el tema dels refugiats, és un problema de parlar de valors, de parlar de causes, de parlar de capitalisme, de parlar de bel·licisme, de parlar d'indústria militar, de parlar de multinacionals, de parlar de transnacionals, de parlar de tota una sèrie de causes que són les que originen i que formen part, moltes vegades, d'aquest malestar. I l'excusa que pot canalitzar, i que s'utilitza, i que es manipula, i que es programa fins i tot, és utilitzar l'últim, el més petit, el més damnificat perquè sigui aquest l'enemic. En última instància acabarem barallant-nos, com hem vist moltes vegades, desfavorits, persones desfavorides amb

persones desfavorides, persones empobrides amb persones empobrides. Aquí no ens trobaran –aquí no ens trobaran. En aquest democratitzar les institucions europees no ens hi trobaran. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) No ens hi trobaran. (*Rialles.*)

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Serra.
Estem cridant a votació.
Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada del punt 5.f.

La presidenta

Senyor Alonso, per què em demana la paraula?

Matías Alonso Ruiz

Sí, presidenta, per demanar votació separada...

La presidenta

De quin punt?

Matías Alonso Ruiz

...del punt..., d'uns quants punts: el punt 1.d...

La presidenta

Sí.

Matías Alonso Ruiz

...els punts 2.a, 2.b, 2.c i 2.d...

La presidenta

Sí.

Matías Alonso Ruiz

...el punt 3, els punts 5.b, 5.c, 5.d, 5.e, 5.f... I, del punt 5.g, els tres apartats, els tres apartats que té el punt 5.g. I després, per altra banda, els punts 6 i 7. Aquests punts es poden agrupar; si vol, li dic l'agrupament que plantegem. (*Pausa.*) Es podrien agrupar, per una banda, el punt 1.d, el punt 3, els punts 5.b, 5.c, 5.g...

La presidenta

A veure, tots aquests junts?: 1.d, 3, 5.b...

Matías Alonso Ruiz

No..., 5.b, 5.c... És: 1.d; punt 3; 5.b; 5.c; 5.g, segon apartat; 5.g, tercer apartat, d'una banda. I, d'una altra banda, es podrien agrupar: el 2.a; el 5.d; el 5.f; el 5.g, primer apartat, i el 6 i el 7, els punts 6 i el 7.

La presidenta

Torni'm-ho a dir: el 2.a...

Matías Alonso Ruiz

2.a; 5.d; 5.f; el 5.g, primer apartat, i finalment els punts 6 i 7 de la moció.

La presidenta

I el 2.b, 2.c i 2.d s'haurien de votar separatament? (*Pausa.*) 2.b, 2.c i 2.d? (*Veus de fons.*) Senyora Rovira, per què em demana la paraula?

Marta Rovira i Vergés

Per demanar votació separada d'un punt que crec que no s'ha demanat, que és l'1.c.

La presidenta

Quin? 1.c?

Marta Rovira i Vergés

1.c.

La presidenta

No, no s'ha demanat.

Marta Rovira i Vergés

I després dos punts que crec que potser sí que s'han demanat, que són el 2.a i el 5.f.

La presidenta

El 5.f i el 2.a sí que s'han demanat, però s'han demanat de votar juntament amb altres punts. Potser haurem de fer una votació separada de tot. *(Veus de fons.)* No. No va bé.

Marta Rovira i Vergés

Sí, perquè...

La presidenta

Per tant, demanen que aquest punts... Doncs, potser que ho votem tot separatament, eh? S'ha demanat votació dels punts 1.c, 1.d, 2.a, 2.b, 2.c, 2.d, 3, 5.b, 5.c, 5.d, 5.f, 5.g, 5.g.1, 5.g.2, 5.g.3, 6 i 7. Jo crec que els hauríem de votar separatament, perquè ja diuen que junts no van bé. Mirarem de votar-ne algun junt, però... A veure si podem fer alguna votació conjunta.

En principi, comencem votant el punt 1.c.

Comença la votació. *(Veus de fons.)* 1.c.

El punt 1.c ha quedat rebutjat per 40 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

A continuació, se'ns ha dit que el punt 1.d es podia votar juntament amb el punt número 3. Hi ha acord en votar conjuntament l'1.d amb el 3? *(Pausa.)* Es pot votar? *(Pausa.)*

Doncs, anem a votar conjuntament el punt 1.d i el punt número 3.

Comença la votació.

Els punts han quedat aprovats per 97 vots a favor, 10 en contra i 24 abstencions.

A continuació, també se'ns ha dit que es pot votar conjuntament... A veure si poguéssim votar conjuntament el punt 2.a i el 5.f... *(Veus de fons.)* No.

Doncs, anem a votar el punt 2.a.

Comença la votació.

El punt 2.a ha quedat rebutjat per 37 vots a favor, 95 en contra i cap abstenció.

A continuació, es poden votar conjuntament –jo ho vaig provant, eh?– el 2.b, 2.c i 2.d? *(Pausa.)* Sí?

Doncs, posem a votació el 2.b, 2.c i 2.d.

Comença la votació.

Els punts 2.b, 2.c i 2.d han quedat aprovats per 98 vots a favor, 10 en contra i 24 abstencions.

A continuació, podríem votar conjuntament els punts 5.b, 5.c i 5.d –5.b, 5.c i 5.d? *(Pausa.)* Sí? *(Veus de fons.)* No? Doncs, el 5.b i el 5.c.

Doncs, anem a votar conjuntament el 5.b i el 5.c –5.b i 5.c.

Comença la votació.

Els punts 5.b i 5.c han quedat aprovats 97 vots a favor, 10 en contra i 24 abstencions.

Ara votarem, sembla, sol el punt 5.d, que era la petició que hi havia de votar-lo sol.

Doncs, posem a votació el punt 5.d.

Comença la votació.

El punt 5.d ha quedat aprovat per 98 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

Ara votarem... També sembla que no es pot agrupar el punt 5.f. S'ha de votar sol, no? *(Pausa.)*

Doncs, votem el punt 5.f.

Comença la votació.

El punt 5.f ha quedat rebutjat per 10 vots a favor, 34 en contra i 88 abstencions.

Ara votarem els punts 5.g..., es pot agrupar amb el 5.g.1, 5.g.2 i 5.g.3? *(Pausa.)* No.

Doncs, votem el punt 5.g –mira que ho intento, eh? Va, comença la votació del 5.g.

(Veus de fons.) Perdó? *(Pausa.)* No. *(Veus de fons.)* Sí, hi ha votació separada del 5.g i després 5.g.1, 5.g.2 i 5.g.3. D'acord? *(Veus de fons.)* No –no–, jo no he votat. No..., si no ha votat ningú, no he dit «comença la votació». *(Remor de veus i rialles.)* Molt bé, d'acord, doncs.

Ha quedat aprovat per 95 vots a favor, 10 en contra i 1 abstenció.

A continuació, votem..., podem votar conjuntament 5.g.1, 5.g.2 i 5.g.3? *(Pausa.)* No, tampoc, d'acord.

Va, doncs, 5.g.1.

Comença la votació.

El 5.g.1 ha quedat aprovat per 98 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

El 5.g.2.

Comença la votació.

El 5.g.2 ha quedat aprovat per 98 vots a favor, 10 en contra i 24 abstencions.

Ara votarem el 5.g.3.

Comença la votació.

El 5.g.3 ha quedat aprovat per 98 vots a favor, 10 en contra i 24 abstencions.

Els punts 6 i 7 es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* No? *(Veus de fons.)* Si els punts número 6 i 7 es poden votar conjuntament. Sí? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació.

Els punts 6 i 7 han quedat aprovats per 98 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

I no sé si queda ja resta de la moció.

I ara votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre una república catalana d'acollida ha quedat aprovada per 122 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moltes gràcies a totes i tots.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i dos minuts.

